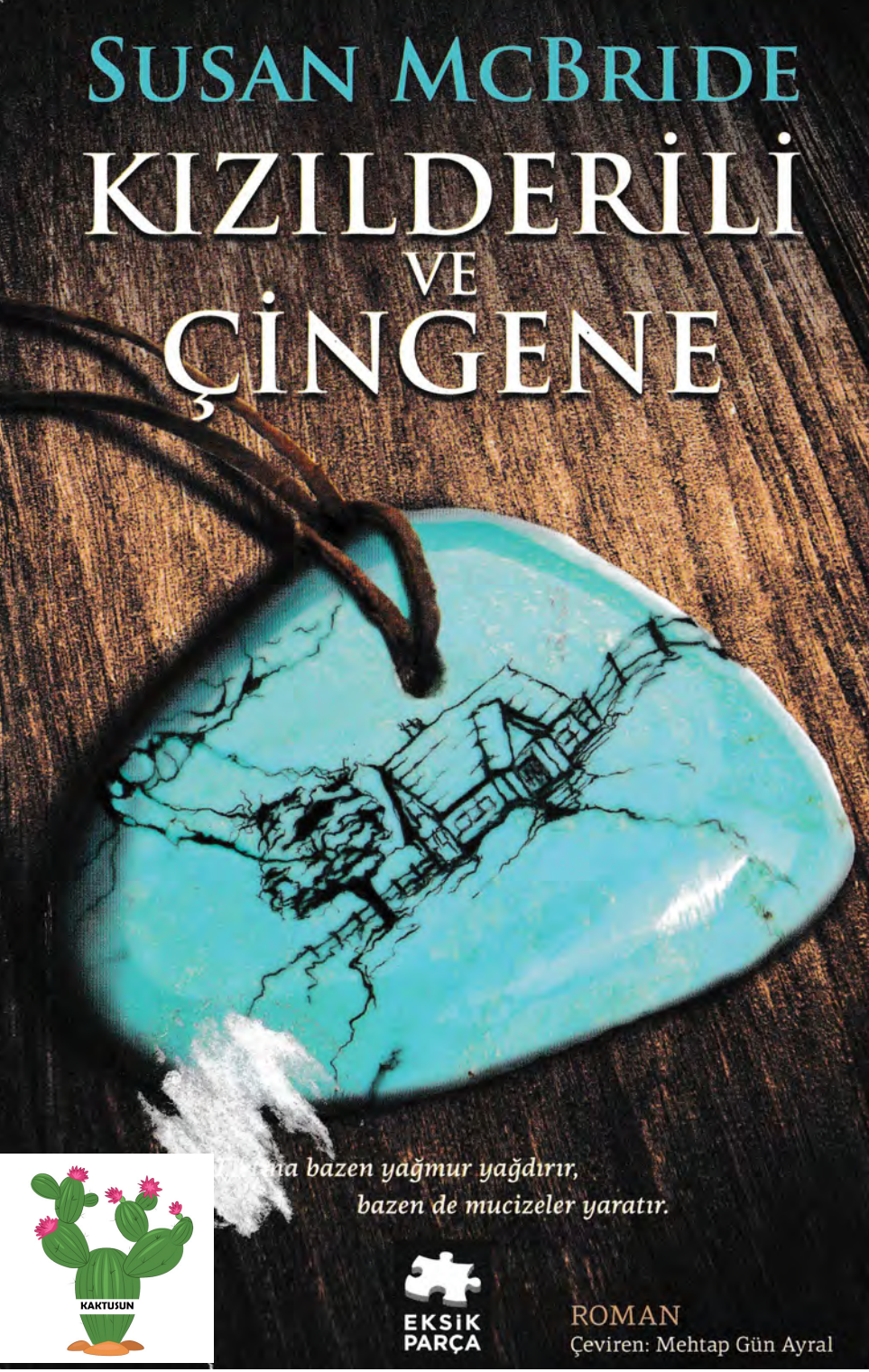
SUSAN MCBRIDE

KIZILDERİLİ VE ÇİNGENE

...na bazen yağmur yağdırır,
bazen de mucizeler yaratır.

KAKTUSUN

EKSİK PARÇA

ROMAN

Çeviren: Mehtap Gün Ayral

KAKTUSUN

SUSAN MCBRIDE

KIZILDERİLİ VE ÇİNGENE

İlkbaharda usul usul yürü,
Toprak Ana hamiledir.
(Bir Kızılderili Atasözü)

Her seferinde çiftliği es geçen kasırga, bu sefer diğerlerinden farklıydı. Çiftliğin ceviz koruluğunda yaralı halde bulunan, nereden geldiğini, kim olduğunu hatırlamayan bu adamı kasırga mı getirmişti?

Gelişiyle, yıllardır meyve vermeyen ceviz ağacının çiçeklenmesini sağlayan bu yabancıya evlerini açan Gretchen ve ikiz kız kardeşlerini etkileyen, yabancının beraberinde getirdiği mucize miydi?

Yoksa gözlerindeki tanıdık bakış mı?

Aile bağları, hayal kırıklıkları, korkulan sırlar ve sözü edilmemiş gerçek bir aşk hikâyesi...

/eksikparca1

/Eksik_Parca

www.ucuzlukvadisi.com
www.kitapsepeti.com

Ustalıkla anlatılmış bir anne-kız hikâyesi... Korkulan sırlar, hayal kırıklıkları ve sözü edilmemiş bir aşk. Nesiller arasında rahatlıkla yolculuk edebilen Susan McBride, bizleri kusurlarıyla benimseyeceğimiz sevimli karakterlerle tanıştırıyor.
Publishers Weekly

Çok hoş ve eğlenceli bir öykü...
New York Times Bestseller Yazarı Sarah Addison Allen

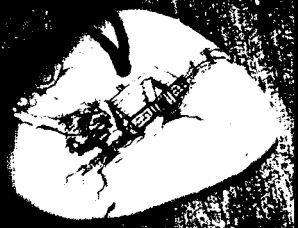
Susan McBride'ın kaleminden çıkan her şeyi okurum.
#1 New York Times Bestseller Yazarı Charlaine Harris

Gizli aile bağlarıyla ilgili, sürprizlerle dolu bu hikâyeye bayıldım.
Melissa Senate

Bazı kitaplar sizi daha ilk sayfasında esir alır ve siz onu bitirene kadar bırakmaz. Bu da onlardan biri...
Goodreads

SUSAN MCBRIDE

KIZILDERİLİ VE ÇİNGENE

İlkbaharda usul usul yürü,
Toprak Ana hamiledir.
(Bir Kızılderili Atasözü)

EKSİK PARÇA

Gözlerde yaş yoksa,
ruh **gökkuşağına** *dalıp olamaz.*

(Bir Kızıldeniz Arasında)

Eksik Parça Yayınları

Kızılderili ve Çingene
Susan McBride
Orijinal Adı: **The Truth About Love & Lightning**
Copyright ©2013 Susan McBride

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
İngilizceden Çeviren: **Mehtap Gün Ayral**
Editör: **Burcu Karatepe**
Redaktör: **Fulya Tükel**

Kapak Tasarımı: **İrem Demirezer - Mineral**
Sayfa Tasarımı: **Mineral Görsel İletişim Hizmetleri**
www.mineraltasarim.com | Tel: 0212 2893010 (pbx)

Baskı ve Cilt: **MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.**
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 15694
MATBAA SERTİFİKA NO: 34191

Baskı: Aralık 2016
978-605-64034-1-5

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Lisans ve Telif Hakları Ajansı'ndan alınmış olup İki A Yayıncılık'a aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No:4/A Mecidiyeköy / İstanbul
Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55
http://ikiayayincilik.com.tr/
https://www.facebook.com/eksikparca1
https://twitter.com/Eksik_Parca

Eksik Parça Yayınları, İki A Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

SUSAN MCBRIDE

KIZILDERİLİ VE ÇİNGENE

Fırtına bazen yağmur yağdırır,
bazen de mucizeler yaratır.

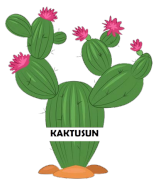
Çevirmen: Mehtap Gün Ayral

EKSİK PARÇA

BELONGS TO KAOS TEAM

Teşekkür

Bu kitap üzerinde çalışırken hamile olduğum haberini aldım ve bu da hikâyeyi yazarken daha duygusal davranmamı sağladı. Ve tabii ki biraz da yavaş yol almama sebep oldu, bu yüzden çalışma sürecimde gösterdiği sabırdan dolayı harika editörüm Lucia Macro'ya minnettarım. Her aşamada sorgusuz sualsiz destekleri ve verdikleri cesaretten ötürü ayrıca menajerlerim Andrea Cirillo ve Christina Hogrebe'e teşekkürü bir borç bilirim. Geriye kalan JRA'daki tüm o harika insanlar; önünüzde eğilerek şapka çıkarıyorum. Her gün başarıyla altından kalktığınız o zor işler için sizlere ne kadar teşekkür etsem azdır. Stephanie Kim, Mary Sasso ve William Marrow'daki herkese en içten minnetlerimi sunarım. Daha iyi bir yayıncı ailesini hayal bile edemezdim! Sonuncusu, ama en önemlisi, dostlarım, ailem ve hiç bıkmadan beni desteklemeye devam eden inanılmaz okuyucularıma kucak dolusu sevgiler. Hepinizi çok seviyorum!

Giriş

Annika Brink yalan söyleyemezdi.

Gretchen'ın hatırladığı kadarıyla, annesinin soğuk ve çıplak gerçeklerden –ya da en azından, Annika'ya göre gerçek olan şeylerden– başka bir laf ettiği görülmemişti. Gretchen daha çocuk yaştayken gerçeklerin kimseyi kurtarmadığını, üstüne üstlük bir de acı verdiğini öğrenmişti.

İkizler dünyaya geldiğinde Gretchen beş yaşındaydı. "Onlarda doğru olmayan bir şeyler var," diyordu Annika, saçları darmadağın, ellerini beline dayamış halde. Dudaklarında öyle acımasız bir ifade vardı ki, sanki her an onları devlet hastanesine geri götürecekmiş gibi görünüyordu.

Gretchen da, markete depozitolu gazoz şişelerini iade eder gibi bebeklerin de iade edilip edilemeyeceğini merak ediyordu.

Annika, son derece anlayışlı olan kocasına, "Benim gördüğümü görmüyor musun?" diye çıkıştı.

"Bence bir şeyleri yok," dedi Gretchen'ın babası. Çift yataklı beşiğe doğru eğildi, önce Bennie'nin, sonra Trudy'nin karnını okşadı. İlk dokunuş. "İkisinin de on parmağı var,

düğme gibi birer burun, minik deniz kabukları gibi kulaklar."

"O zaman sen de en az onlar kadar körsün," dedi Annika açıkça. "Gözlerine baksana! Mavileri ne kadar bulanık ve elimi önlerinde ne kadar oynatırsam oynatayım, gözlerini kırpmıyorlar. Sence bu benim hatam mı, yani hamileyken resim yapmaya devam ettiğim için mi?" diye sordu, odanın içinde deli gibi dönüp duruyordu. "Yağlıboya ya da terebentin kokusu yüzünden olabilir mi? Bir ressam olarak, insanın kör olmasından daha korkunç bir lanet düşünemiyorum!"

Gretchen'ın babası, "Benim aklıma gelen birkaç şey var," dedi, sakin sakin. Beşiğin korkuluğunu öyle bir kavramıştı ki parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. "Vereceği süt gözleri gören bir ineğinkinden farklı olmayacağı halde, sırf kör diye bir buzağıyı gözden çıkarır mıydın?"

"Bırak Allah aşkına!" diye ilgisizce homurdandı Annika. "Sana kalsa hayvanlarla insanlar arasında hiç fark yok. Çünkü hayvanlara insanlardan daha çok zaman harcıyorsun. Ama bunlar senin çocukların, çiftlik hayvanların değil!"

Gretchen uzunca bir süredir onları dinlemekten vazgeçmişti. Babasının çiftlik veterineri olarak bulduğu bu işle birlikte Annika'nın kültürsüz ve kendine uzak bulduğu Walnut Ridge'e taşındıklarından beri bu tartışmaları yeterince duymuştu zaten.

Gretchen onların atışmalarını dinlemek yerine, beşiğin korkuluklarına yapışıp hayvanat bahçesinde uyuyan maymunları seyreder gibi bebeklere bakmaya başladı. Yeni

doğmuş kardeşleriyle ilgili bir sorun varsa bile, durduğu yerden bunu görmesine imkân yoktu.

"Lütfen, Anni, yeter artık." Babası bezgin bezgin iç geçirdi. "Sen kötü bir şey yapmadın. Kimse kötü bir şey yapmadı. Olan oluyor işte, kimseyi suçlamanın âlemi yok. Ölüm kalım meselesi değilse atlatırız."

"Asla normal bir hayatları olmayacak."

"Normallik fazla abartılıyor," diye iddia etti babası, hemen ardından Gretchen'in kendine endişeyle bakan yüzünü fark etmişti. "Farklı olmak her zaman daha iyidir, değil mi tatlı bezelyem?" Kızının sarı buklelerini okşarken sesi daha ferahlamış gibiydi. "Adını herkese böyle duyurursun işte. Herkes gibi olarak değil."

Ama Gretchen öyle düşünmüyordu. Annesinin dedikleri onu korkutmuştu.

"Ne olacak onlara?" Elini beşiğin korkuluklarından sokup minik Trudy'yi dürtükledi. Dana rosto kadar bir şeydi, yalnız tek fark, rostolar uyurken salya akıtmazdı. "Onları geri vermeyeceğiz, değil mi?"

"Tabii ki vermeyeceğiz." Babası yanına çömeldi. "Senin kardeşlerin onlar. İkisini de çok seviyoruz. Her şey çok güzel olacak."

Annika sızlanıyordu: "Nasıl bu kadar rahat konuşabiliyorsun? Tabii, sen nereden bileceksin? Hiç kör olmadın ki. Başlarına ne geleceğini hiçbirimiz bilemeyiz."

"Biz onları koruruz," dedi babası, başını sallayarak.

"Çocukların tek ihtiyacı budur."

"Ya biz ölünce ne olacak? Kim bakacak onlara?" diye bağırdı annesi. "Yakında oturan akrabamız da yok."

"Ben," dedi Gretchen, yavaşça. Trudy'nin gamzeli dirseğine hafifçe dokundu. "Ben bakarım. Onlara bir şey olmasına izin vermem, anne. Söz veriyorum."

Gretchen bunları inanarak söylemişti.

Sonunda ikizlerin kör olduğu tıbben onaylandı. Sadece gölgeleri ve şekilleri, aydınlık ve karanlığı seçebiliyorlardı. Ama Annika'ya göre bu durumun olumlu hiçbir yanı yoktu. Main Caddesi'ndeki mağazalara gitmek için şehre indiklerinde, Annika Trudy'yle Bennie'yi koyduğu ikiz bebek arabasını kaldırımda iterken Gretchen birkaç adım geriden onu izler, vitrinlere bakar, "Tatlı bebişlerin nasıl?" diye soranlara, annesinin pervasızca verdiği cevapları dinlerdi.

"İkisi de yarasa kadar kör," derdi annesi. Sanki başlarına çok büyük bir felaket gelmiş gibi. "Umarım bakabiliriz de bakımevine göndermek zorunda kalmayız."

Gretchen genelde sessiz kalıp, Annika'nın söylediği hiçbir şeye karşı direnmezdi ama yıllar geçtikçe sesini çıkarmamak onun için güç olmaya başlamıştı.

"Postacının geldiğini ben görmeden Bennie duyabilir," dedi sonunda. Bir şeylerin aksini kanıtlamak cesaretini göstermişti. "Trudy de raftaki bütün baharatları kokusundan tanıyabilir."

"Öyle mi?" dedi Annika, yorgun gözlerini kısarak.

"Evet, öyle." Gretchen, dediklerinin tam olarak gerçeği yansıtmadığını, bunun pembe bir yalan olduğunu bilse de geri adım atmamaya çalışıyordu. Bennie herkesten daha iyi *duyabilir* ve Trudy de sadece koklayarak sayısız şeyi *tanımlayabilirdi.*

Annesi ne derse desin, Gretchen kardeşlerinin özel olduklarını biliyordu. Sınırsız bir güce sahip olduklarını kanıtlamaya da kararlıydı.

İkizler büyürken Gretchen, kuzularını güden bir çoban gibi onlara rehberlik etti. Yürümeye başladıklarında ellerinden tutup mobilyaların sivri köşelerinin, bahçedeki ağaçların, basamakların, kapıların ve duvarların yerlerini öğretti. En önemlisi de, herkes gibi gören gözlere sahip olmasalar da eksik olmadıklarını sürekli hatırlattı.

"Belki de öbür duyularınız daha çok gelişmiştir," diyordu onlara. Bennie'yle Trudy, sanki bu mantıklı bir şeymiş gibi tatlı tatlı gülüyorlardı.

Gretchen beşinci sınıfa geldiğinde, okul kütüphanesinde çalışan Bayan Childs'ın annesinin kör olduğunu, Bennie'yle Trudy'ye körler alfabesini öğretebileceğini öğrendi. Bayan Childs onlar için, körler alfabesi çalışma kitapları sipariş etme cesaretinde bile bulunmuştu. Çok geçmeden, Gretchen'ın babası kütüphaneci hanıma, çocuklara özel ders vermesini teklif etti. Bayan Childs o kadar iyi bir iş çıkarmıştı ki Annika bakımevi lafını etmez olmuştu. Gretchen'ın babası da Bayan Childs gibi uyumlu birinin hayatla-

rında olmasından çok memnundu.

Gretchen liseye başladığında, Bennie'yle Trudy gayet becerikli birer genç kız olmuşlardı. Gretchen'ın evde yaptığı her şeyi yapabiliyorlardı: Kendi başlarına giyinebiliyor, saçlarını toplayabiliyor, yataklarını düzeltebiliyor, odalarını toplayabiliyor, kapının girişini süpürüyor, hatta ön bahçedeki akçaağacın alçak dallarına bile tırmanabiliyorlardı. Bayan Childs sayesinde, seviyelerinin çok üstünde okuyabiliyorlardı. Hatta, Gretchen'ın babası bu özel öğretmeni o kadar çok sevmişti ki bir gün onu evine bırakmak için çıktı ve bir daha da geri dönmedi.

Özür dilerim, Anni, diyordu ardında bıraktığı notta. *Ama gerçeklere daha fazla katlanamayacağım. Bazen cehalet gerçekten mutluluktur ve hayatımda daha çok mutluluğa ihtiyacım var.*

Annika Gretchen'ın omzunda ağlamış, "Bu kadar mı korkunç, bu kadar mı sevimsiz biriyim ben?" demişti.

Gretchen dürüst olmaktansa annesine duymak istediklerini söylemeyi yeğlemiş, o sıralar okumakta olduğu, yastığının altında duran *Wanton Wild Love*[1] adlı aşk kitabından bir alıntı yapmıştı: "Bayan Childs fettan kadının biri, anneciğim. Öyle kadınlar başkalarının kocalarını yoldan çıkarırlar."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

1 Ahlaksız Vahşi Aşk

Gretchen Bayan Childs'ın, kitabın kapağındaki o yarı çıplak, uzun kızıl saçlı kadınla en ufak bir benzerliği bulunmadığını bilse de, "Evet," demişti. Boğazlı kazağı, uzun eteği, dümdüz kahverengi saçları ve gözlüğüyle, Bayan Childs aslının tipik örneğiydi: bir kütüphaneci. Yine de, Gretchen'ın bu yalanı Annika'yı biraz rahatlatmıştı sanki. Bunun ne zararı olabilirdi ki?

Bu, annesine söylediği ne ilk ne de son yalandı.

Babasının evi terk ettiği sene, lise sona geçtiği o yaz bekâretini pek de tekin olmayan bir gence verip hamile kaldığında da annesine yalan söylemişti. Ama bu yalan diğerlerinden farklıydı, karnı gibi gittikçe büyüyordu ve kendine ait bir hayatı olana kadar da büyümeye devam edecekti.

Kasırga

Ve gökteki yıldızlar yeryüzüne düştüler
Kudretli rüzgârlarla savrulduğunda
İncir ağacından düşen ham incirler misali

–İncil, Vahiy 6:13

BELONGS TO KAOS TEAM

Bölüm Bir

Nisan 2010

Bam bam bam!

Gevşek panjurlar eve çarpıyor, rüzgâr hızlanıp uğuldarken tahtalara öfkeli yumruklar gibi iniyor, Gretchen Brink'i mutfak lavabosunun üzerindeki yarı açık pencereye çekiyorlardı.

Oysa ki daha bir dakika önce gökyüzü masmaviydi; nisan güneşi ceviz ağaçlarına vuruyor, pencerenin altında yeni açmış şakayıkların yaprakları sakin bir esintiyle salınıyordu. Birden bire, sert bir rüzgar pencere camından içeri girmiş, Gretchen'in saçlarına hücum etmiş ve yağmurun kokusunu, fırtınanın gümbürtüsünü beraberinde getirmişti. Pencerenin camındaki soluk yansımasının ardında, gökyüzü zift gibi kararmış, havada korkunç çatırtılar duyulmaya başlamıştı. Çakan şimşeğin ardından bir gümbürtü koptu ve Gretchen bu ışıkla gökyüzündeki yıldızları fark etti. Ayaklarının altında yer sarsılmıştı.

"Tanrım!" diye mırıldandı. Tüyleri diken diken olmuştu.

Hava birdenbire grimsi sarı, esrarengiz bir renge döndü. Bazıları yeşil olduğunu bile söyleyebilirdi ama Gretchen için yine de ürkütücüydü. Şiddetli bir fırtına koptu, camlar zangırdadı. Sağanak yağmur pencerelere vurmaya başlayıp her şeyi bulanıklaştırdı. Akçaağacın dallarından biri çatırdayarak koptu, tüy gibi savrulup bahçeye savrulunca Gretchen geri sıçradı.

"Birileri fena sinirlenmiş," dedi. Tüyleri diken diken olmuş kolunu sıvazladı. Doğanın, ağaçların dallarını sökecek, bir yere bağlı olmayan her şeyi savurup fırlatacak kadar neye kızmış olabileceğini düşündü.

"Gretchen! Hemen mahzene gitmemiz lazım!" dedi ikizlerden büyük olanı, Bennie. Arkadan gelirken ellerini öne uzatmış yolunu bulmaya çalışıyor, gıcırdayan ahşap zemin her adımını belli ediyordu. Bennie yüksek arkalıklı bir sandalyenin önünde durdu, sımsıkı tutundu. Bulutlu gözleri aşağı bakıyordu, ama başını tavana kaldırmıştı. "Duyuyor musun?" dedi. Suratı asılmıştı. "Yaklaşıyor. Doğruca üstümüze geliyor."

"Neymiş üstümüze gelen? Rüzgârdan başka bir şey duyamıyorum ben," dedi Gretchen. İyice gerilmişti, çünkü onun duyduklarının hiçbir önemi yoktu. Bennie doğuştan kördü, ama kulakları yarasa gibiydi. Yaklaşmakta olan bir felaketi, bir meteoroloji radarından çok daha önce duyabilirdi.

"Kasırga," dedi Bennie, açık açık. Çenesi titriyordu.

"Çok yakınımızda ve ilerliyor. Yoluna çıkarsak öldük demektir."

"Trudy nerede?" Gretchen telaşa kapılmamaya çalıştı.

Küçük Missouri kasabalarını önüne katıp sürmediği sürece, kasırgaların amaçsızca hareket etmediklerini çok iyi biliyordu Gretchen. Walnut Ridge de gayet küçük bir kasabaydı. Kasırganın tek yaptığı şey, önüne çıkan her şeyi darmadağın etmekti. Kızı Abby doğduğundan beri, otuz dokuz yıldır şansları yaver gitmiş, fırtına çiftliklerini hep es geçmişti, ama belki de artık şansları tükenmişti.

"Trudy!" diye bağırdı Gretchen. Gök gürültüsü ve feryat figan esen fırtına bütün evi sallarken yemek odasına yöneldi. "Trude, neredesin?"

"Buradayım," diye seslendi ikizlerden küçük olanı. Yemek odası ve mutfağı ayıran kemerin altında duruyordu.

Trudy Bennie'nin tıpkısıydı: incecik bir boyna saplanmış gibi duran yusyuvarlak bir kafa, açık kahverengi saçlar, narin bir yapı, göründüğünden daha güçlü incecik kol ve bacaklar. Mendil, tel parçaları, kedisi Matilda'ya verdiği ödüller gibi öteberiyi koyduğu geniş cepli, pamuklu iş önlüğünü üstünden hiç çıkarmazdı. O anda da Matilda'yı göğsüne bastırmıştı, sıvışmak için kıpırdanıp duran hayvanı bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Çok kötü, değil mi?" dedi Trudy. Küçük çiftlik evi gök gürültüsüyle sarsılınca Gretchen'a koştu. "Havadaki değişikliğin kokusunu alabiliyorum. Şiddetli bir acıyla, yarım

kalmış işini tamamlamak istiyor sanki."

"Bennie, kasırganın tam üstümüze geldiğini söylüyor. Hiç yanılmaz."

"Evet, hiç yanılmaz," dedi Trudy, suratını asarak.

Trudy'nin burnu da hiç yanılmazdı.

Matilda miyavladı ve Trudy'nin omzuna tırmanırken iskelet gibi vücudu uzadı ve solgun tüyleri diken diken oldu. Gretchen kardeşini kolundan tuttu, mutfaktan geçip merdivenlere yöneldiler, ağır terlikleri basamaklarda takırdayan Bennie'nin peşine düştüler.

"Burası öyle tozlu ki, burada yaşamış her insanın ruhunun küflü kokusunu alıyor gibiyim," dedi Trudy ve hapşırdı. Bunun üzerine ürken Matilda omzundan aşağı indi, minik patileri yerle buluştuğu anda ortadan kayboluverdi.

"Bu bodrum nereden baksan yüz yaşında, Trude," dedi Bennie. Sesi, etraflarındaki taş duvarlarda yankılandı. "Neredeyse tozdan oluştuğunu bile söyleyebiliriz."

Merdivenlerin başında, Gretchen işi sağlama almak için kapıyı kapatıp sürgüledi, ikizlerin peşinden, toprak zeminin ve taş duvarların sadece altmış vatlık bir ampulle aydınlandığı yer altına indi. Ampul yanıp yanıp söndü, Gretchen merdivenlerin dibinde duran feneri alıp yakarken elektrik kesildi.

Elinde el fenerinin onu yönlendiren ışığı olmasına rağmen biraz duraksadı ama kız kardeşleri hiç tereddüt etmeden yollarına devam ettiler. Yollarını bulmak için ışığa

ihtiyaçları yoktu. Bu eski evin her milimini dokunarak ezberlemişlerdi çünkü. Bu duvarlar arasında büyümeseler de en az Gretchen kadar uzun süredir burada yaşıyorlardı. Kırk yıl önce, Gretchen on sekiz, ikizler de on üç yaşındayken onları buraya getirmişti. Bu ev ona, Abby'yi doğurduktan bir yıl sonra, Lily ve Cooper Winston'dan miras kalmıştı. "Sam kızının burada büyümesini isterdi, başka yerde değil," diye ısrar etmişti Lily ve Gretchen da ona karşı çıkmamıştı. Sam Winston'a ve ondan önceki iki kuşağa sıcak bir yuva olan bu çiftlik evi, kısa sürede Abby'yle Gretchen'ın da yuvası olmuştu.

Sevgili Sam, huzur içinde yat.

Gretchen'ın bildiği kadarıyla ev hâlâ Sam'e aitti, ama burada oturduğu için artık suçluluk duymuyordu. Evini çok seviyordu. Buradaki her şey ona Sam'i ve onun kendini düşünmeyen biri olmasının Gretchen'ı nasıl kurtardığını hatırlatıyordu.

Tam olarak ikna olmasa da çiftliği elinden geldiğince çekip çevirmenin, ihanetinin bedelini yeterince ödediğini düşünüyordu.

"Çitlere kadar geldi bile," dedi Bennie. Gretchen düşüncelerinden sıyrılıverdi.

"Gittikçe de yaklaşıyor."

Üçü birlikte, üç tane katlanan metal sandalyenin onları beklediği yuvarlak duvarlı minik bir odaya yerleştiler.

Bennie, Trudy'nin eline uzanarak tuttu. "Ah, Tanrım,

ön taraftan geliyor. Yeri sarstığını hissedebiliyor musunuz?"

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!" diye tekrarladı Trudy.

Gretchen yerlerin sarsıldığını, Matilda'nın bileklerinin arasında dolaşıp durduğunu hissettiği kadar hissetmemişti. Sesler yerin altına daha az geliyordu, ama yine de öfkeli, ısrarcı ve şiddetli rüzgârın tiz sesini duyabiliyordu.

Kardeşlerine iyice yaklaşıp oturduğu sırada şiddetli bir patlama sesi duyuldu. Ardından bir şeyler gürültüyle düşerek küçük evi salladı. Gretchen feneri elinden düşürdü. Fener, ayağının dibinde bir yerlere gitmişti.

Matilda, "Elindekini koyduğun yere dikkat etsene!" der gibi tısladı.

"Lütfen Tanrım, sen bizi koru!" diye fısıldadı Trudy. Gretchen kardeşlerinin elini tutup sıvazladı. Hepsi tir tir titriyordu.

Lütfen, burada ölmemize izin verme, yemin ederim, bir daha hiç yalan söylemeyeceğim. Gretchen gözlerini sımsıkı yumdu, dua etmeye başladı, kastettiği tam olarak bu olmasa da.

Bölüm İki

"Mümkün değil. Olamaz."

Acı gerçeklere rağmen, Abigail Brink hamile olduğuna bir türlü inanmak istemiyordu. Sabahtan akşama kadar hissettiği gelişigüzel bulantılar, sürekli tuvalete çıkma ihtiyacı ve iki aydır adet görmüyor olması bile onu ikna etmeye yetmemişti. Bütün bunların sebebi stresti ve o da fazlasıyla stresliydi. Chicago'da, Lincoln Park'ta satış yöneticiliğini yaptığı küçük sanat galerisi, bütçelerini kısan müşteriler ve azalan komisyonlar yüzünden eleman çıkarmaya başlamış, iflasın dönülmez eşiğine gelmişti. Nate evden ayrıldıktan sonra kirayı tek başına ödemek zorunda kaldığından işini kaybetmeyi göze alamazdı bile.

Abby kendini ayaklı bir klişe gibi hissediyordu: kırkına merdiven dayamıştı, orta yaş krizine yaklaşıyordu ve her şeyi bir arada tutmakta epeyce zorlanıyordu. Yani, hamile falan olamazdı, şu anda hiç sırası değildi. Bebek sahibi olmayı planlamamıştı, ayrıca bir anlam da ifade etmiyordu.

"Olamaz," diye söylenip duruyordu, çünkü onun yaşındaki kadınların anemiye yatkınlıklarıyla ilgili istatistikler

BELONGS TO KAOS TEAM

okumuştu. Yine de aklının bir köşesinde, bunun doğru olabileceğine dair küçük bir umut vardı.

Tahminler yürütmekten vazgeçip işten eve dönerken bir eczaneye uğradı, yeni bir diş fırçası, sabun ve hamilelik testleri aldı. Ceketini çıkarma zahmetine bile girmeden kendini doğruca tuvalete atıp evde yalnız olmasına rağmen kapıyı arkasından kilitledi. Nate ile haftalar önce ettikleri kavgadan sonra Nate şehrin öbür yakasına taşınmış, kardeşi Myron'la beraber koltukta pineklemeyi seçmişti.

Arada bir su içerek bir saat içinde üç plastik çubuğa çişini yapmayı bir şekilde becermişti. Tam on dakika boyunca, her bir oval boşlukta ikili pembe çizgiler belirene kadar, gözünü dikip çubuklara baktı.

Hamile. Hamile. Hamile.

Test kutusunun içinden çıkan resimli açıklamadan, hamile olduğu açıkça anlaşılsa da kırk yaş ve üstü kadınlarda "hipofizer hCG" denen bir şey yüzünden yanlışlıkla pozitif sonuç çıkabileceğine dair bir uyarı da vardı. Abby'nin otuz dokuz yaşına veda etmesine aylar vardı, ama yine de şüphe tohumları içine düşmüştü bir kere.

Ertesi sabah erkenden doktora gitti, kan vermek için beklemeye koyuldu. Beklerken de sürekli, mononükleoz, Epstein-Barr virüsü ya da anemi gibi bir hastalığı olduğuna inandırmaya çalışıyordu kendini. Umduğu gibi başka bir hastalık çıkarsa reçetesiz satılan hamilelik testlerinin işe yaramaz olduğu da ortaya çıkmış olacak, yemek yiyemediği

ve uyuyamadığı da düşünülürse bu bulgular daha anlamlı bir şeyi işaret edecekti.

O gece ne çalışabildi ne de uyuyabildi, kan testinin sonucunu düşünüp durdu. Gözlerini tavana dikip böylesine uygunsuz bir sırada başına böyle bir şeyin nasıl gelebildiğine hayıflanıyordu.

Ertesi gün öğleden sonra Dr. Epps test sonuçlarını bildirmek için aradığında Abby elinde olmadan, "Kararınız nedir?" diye sordu. Tırnak etlerini kemirip duruyordu. "Lütfen, ya demir vitaminleri içmem ya da tatile çıkmam gerektiğini söyleyin."

"Hiçbir hastama tatile çıkmamasını salık vermem, ama bu gerçeği değiştirmez. Her şey gayet normal, ama..." Dr. Epps bir an tereddüde düşmüştü.

"Ama ne?" diye sordu Abby. Avurdunu ısırırken ağzına kan tadı geldi.

"Tebrik ederim, Abigail. Kesinlikle, yüzde yüz hamilesin."

"Emin misiniz?"

"Hiç şüphe yok," diye şakıdı doktor. "Bir ultrason çekmemiz gerek, kaç haftalık olduğunu tam olarak hesaplamak için. Gerçi, hormon seviyelerine bakınca yedi ya da sekiz haftalık olduğu görülüyor. Doğum öncesi vitamin kullanımına da başlatacağız seni. Randevu alman için seni Nancy'ye aktarayım mı?"

"Şey, daha sonra," diye geveledi Abby. "Ben sizi ararım, olur mu?"

Telefonu elinden ne ara düşürdüğünü, ağzı bir karış açık, fal taşı gibi olmuş gözlerle dizleri titreyerek ne kadar zaman dikilip kaldığını bilemedi, bir kaygı nöbeti geçirdiği ortadaydı. Mutfağa gidecek kadar toparlandığında buzdolabının kapağındaki takvimi kaptığı gibi geriye doğru gidip hesaplamaya çalıştı.

Nathan'la o iki ay boyunca birlikte olmuşlar mıydı? Yeni yıldan beri araları gitgide açılmıştı, bunda ikisinin de suçu vardı. Yine de, aslında tek bir kez olması bile yeterliydi, öyle değil mi? Prezervatifsiz geçen bir gece ve tek bir şanslı sperm bile bu işi bitirebilirdi. Keşke kavga etmeseydik, diye düşündü Abby, keşke bu kadar farklı hayatlar yaşamasaydık. Her şeyin farklı olmasını ne kadar çok isterdi. Can havliyle, hemen Nate'i arayıp, "Bebeğim! İnanamayacaksın!" diyebilmeyi ne çok isterdi. Ama yapamazdı.

Gözleri yaşarmaya başlayınca takvime bakıp durmaktan vazgeçti. Tarihleri saptayamayacak kadar yorgundu, galeride geçirdiği uzun günler, tuvali ve boyalarıyla odasına kapanarak geçirdiği akşamlar, ilişkilerinde eksilmekte olan şeyleri görmekten kasıtlı olarak kaçıp durmak, onu harap etmişti. O kendini saklarken Nate de daha iyisini yapmamış, kendini bilgisayara vermiş, yeni uygulamalar üzerinde çalışmış, olmadık saatlerde kafelerde toplantılara gitmişti, Abby'den ziyade kendi amaçlarına odaklandığı ortadaydı.

İlişkilerini yola koymak için gösterdiği son çaba da sefil bir şekilde başarısızlıkla sonuçlanmıştı. "Durumumuzla

ilgili bir şeyler yapmamız gerek." Nate'in en çok çekindiği konuyu başlatan fitili ateşleme cesaretini gösterip onunla iki hafta önce yüzleşmişti. "Bu şekilde devam edemeyiz. Bu doğru bir karar değil."

"Bozuk değilse düzeltmeye çalışma," demişti Nate. Gergin gergin sırıtsa da Abby onun gözlerindeki paniği görmüştü.

Ne zaman hayatlarıyla ilgili bir konuyu gündeme getirmeye kalksa, Nate hemen geriliyordu. Yeni bir çatal bıçak takımı almak gibi basit bir şey bile söylese, Nate bunu, *E* ile başlayan o sözcük hakkında uzun bir nutuk çekecekmiş gibi algılıyordu. Belki küçük bir kasabadan geldiği için, belki de babasız büyüdüğünden, Abby'nin, bir yatağı ve bir evi paylaşmanın ötesine geçen gelenekçi bir yapısı vardı. Birlikte yaşamanın daima evlilikle sonuçlanacağına inanmıştı. Her geçen gün bir yuva özlemiyle daha çok yanıp tutuştuğunu anlamış, ama Nate'in böyle bir niyeti olmadığını ve bunun altından kalkamayacağını üzülerek fark etmişti.

"Boşuna çabalıyormuşum gibi geliyor," demişti ona. İlk defa da söylemiyordu bunu. "Olduğun yerde saymaktansa ilerlemek istemez misin?" diye sormaktan alamamıştı kendini. "Çok geç kalmadan önce bunu kalıcı hale getirmek istemez misin?"

"Geç kalmaktan kastın nedir ki? Bunu halletmek için uygun zamanı beklemenin bir sakıncası yok," demişti Nate. Birlikte geçirdikleri altı yılın emin olmak için yeterli olma-

dığını hatırlatmak ister gibi. "Annemle babam yirmi yıllık evlilikten sonra boşandılar." Böyle durumlarda hep başvurduğu savunmaydı bu. "Bugün hissettiklerinle yarın hissedeceklerinin aynı olacağına dair bir garanti yok ki."

Tamam, ailesinin boşanmış olmasının onda yarattığı travmayı anlayabiliyordu Abby, ama onun ömür boyu sürecek bir beraberliğe direnç gösterdiğini görene kadar, bunun ne kadar şiddetli bir sarsıntı olduğunu anlayamamıştı. Tabii bunu usturuplu bir bahane olarak kullanmıyor da olabilirdi. Her iki durumda da Nate'in savunması gittikçe yavanlaşıyor, Abby de yaşlanıyordu. İnsan birini gerçekten seviyorsa onunla sonsuza kadar birlikte olmak düşüncesinin huzur vereceğine, hatta bunun alnına yazılmış olduğuna inanıyordu o.

"Hiçbir şeyin garantisi yok," dedi Abby. Söyleyeceklerinin en güzel kısmı buydu. "Babam denizaşırı ülkelere gitmeden önce annem onunla evlenme şansını bulamadı. Kalmasını istemediği için daima pişmanlık duyduğunu biliyorum."

Gretchen Brink hiç evlenmemiş, Abby'nin bildiği kadarıyla Sam Winston'dan başka kimseye âşık olmamıştı. Annesi ona açıkça anlattığı için değil, davranışlarından, sesinin tonundan, Sam'in adı her geçtiğinde bakışlarının yumuşayıvermesinden anlamıştı bunu Abby. Annesi gibi yalnız olmak ve keşkelerle yaşamak istemiyordu. Abby ve Nate ânı yaşamalıydı. Kimse gelecekte neler olacağını bilemezdi.

İkisi de elli yıl daha yaşayabilir ya da yarın tren istasyonunda, raylara düşüp ezilebilirlerdi.

Aslına bakılırsa, Abby Nathan March'ı sahiden sevmişti. Nate'in duyguları da karşılıklı olsaydı, ona bağlılığını ifade etmesi, mesela nişan yapması gayet makul olabilirdi.

"İhtiyacın olan tek şey aşk," demişti Abby ısrarla, çünkü buna gerçekten inanıyordu.

Nate ise hafifçe burnunu çekip, "O dediğin Beatles şarkısı, gerçek değil," diye cevap vermişti.

Ama Abigail şarkıların, tıpkı resim gibi, çoğu kez evrensel gerçekleri ortaya çıkardığına ve dünyanın dönmesini sağlayan şeyin sevgi olduğunun da bu gerçeklerden biri olduğuna inanıyordu. Onun istediği pizzanın parasını ödeyen, onu öpüp ne kadar seksi olduğunu söyleyen (her ne kadar bunlar hoş şeyler olsa da) bir oda arkadaşı değil, geleceğe taşıyacağı sarsılmaz bir bağdı. Sonunda kararlı davranarak ona ültimatom verdi:

"Şu anda benimle sonsuza dek yaşamak istediğinden emin değilsen, bir karar verene kadar başka bir yere taşınsan iyi olur."

"Gitmemi mi istiyorsun yani?" Nate başlangıçta çok şaşırmıştı. Sonra gülmeye başladı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Sırf senin evlilik masalına inanmıyorum diye beni sepetliyor musun?"

"Seni sepetlediğim falan yok, Nathan. Hayatının aşkı ben miyim, değil miyim, bir karar verene kadar buradan

gitmeni istiyorum." Abby elinden geldiğince açık olmaya çalışmıştı.

Nate kaşlarını kaldırıp alay eder gibi bakmış, "*Hayatımın aşkı* mı?" demişti. "Bunun ne kadar demode olduğunun farkında mısın sen?"

"Sana öyle geliyor olabilir, ama bence öyle değil." Nate alay ettikçe o daha da sinirlenmişti. Nasıl bu kadar duygusuz olabiliyordu, birlikte geçirdikleri altı yıldan sonra, Abby'nin isteklerinin ne olduğunu hâlâ anlayamamış mıydı? Konu evliliğe gelince, Nate'in psikolojik bir engeli vardı sanki. "Emin değilsen, kendine daha uygun birini bulacağını düşünüyorsan, seninle daha fazla vakit geçiremem. Bu yıl kırkıma basıyorum. Kaybedecek zamanım yok ve benim sana önem verdiğim kadar senin de beni önemsediğini bilmek istiyorum. Ama artık bundan şüpheliyim."

"Lütfen, Abbs, hiç komik değil." Nate, yüzündeki gülüş silinene kadar ona baktı, nihayet şaka yapmadığını anlamıştı. "Sen gerçekten ciddisin."

"Kesinlikle."

"Vay canına." Nate'in âdemelması inip kalktı, alnı kırıştı. "Seni sevdiğimi biliyorsun, yoksa yanında olmazdım. Seni yıllar önce terk ederdim. Hâlâ buradayım, çünkü sabah kalkıyorum ve günü seninle geçirmek istiyorum. Bu yeterli değil mi?" Yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Diz çöküp teklif etmemi mi istiyorsun? Sırf duymak istediğin şeyi söylemek için sana sonsuza kadar söz mü vereyim?"

"Hayır." Abby başını iki yana salladı, gözleri yaşarmıştı. "Gerçekten inanmıyorsan hayır."

Nate dudaklarını sıktı, kederle ona baktı. Ela gözlerine karanlık çökmüş, yaralanmıştı. "Ne istersen yaparım," dedi sonunda, isteksizce. "Patron sensin. Haklı olabilirsin. Belki ikimiz de biraz düşünmeliyiz."

Bunu söylemek içini parçalasa da, "Evet, düşünmeliyiz," diye onayladı Abby.

Ve böylece, Nate çamaşırlarını, tişörtlerini, çoraplarını, diş fırçasıyla diş macununu spor çantasına doldurdu. Kapıdan çıkmadan önce bir an durup onun elini tuttu, Abby toparlanana kadar Myron'ın yanında kalacağına dair bir şeyler mırıldandı. Başını önüne eğip ayaklarını sürüye sürüye koridorda giderken sanki Abby'nin onu geri çağırmasını, ciddi olmadığını, parmağına bir yüzük takmanın hiçbir önemi olmadığını söylemesini bekler gibiydi.

Ama vardı. Çok önemi vardı.

Abby onun arkasından kapıyı kapatıp sürgüledi. Nate'in her an geri gelip anahtarını kilide soktuğunu, Abby'nin elbette hayatının aşkı olduğunu, onsuz yaşayamayacağını söyleyerek hüngür hüngür ağladığını hayal etti.

Beş dakika geçti, ardından yirmi dakika daha. Bir saat sonra, Abigail onun dönmeyeceğinden emin olmuştu. En azından şimdilik. Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmıştı ve şimdi bununla yaşamak zorundaydı.

Bu kavga çok geride kalmış gibi geliyordu, özellikle de

Dr. Epps'ten gelen telefondan sonra. Nate'den ayrı kaldığı iki hafta ona yıllar gibi gelmişti. Sadece birkaç kez telefonda konuştukları on dört uzun gün. Nate bazı eşyalarını almak istemiş, bu yüzden aramıştı. O geleceği zaman Abby evde olmamaya özen göstermişti. Onu görmek aklını karıştırmaktan başka bir işe yaramazdı.

Kendini özgür bir kadın olarak görmesine rağmen, onsuz kendini yersiz yurtsuz, zayıf hissediyordu. Sanki gayet sağlıklı çalışan bir iç organını çıkarttırmış gibiydi. Sonra bebeği olacağı haberini aldı. Nate'in bebeği.

Bu kaldıramayacağı kadar ağır bir yüktü.

Abby, içinde yeni bir hayat yeşerirken, bir parçası Nate'e de ait olan bir bebek büyürken evde yalnız kalamayacağını biliyordu. Bu işin altından kalkacaksa, her şeyi halledecekse, bu evde kalmamalıydı. Nate'e bunu söyleyemezdi. Hamile kaldığı için onu kendisine mecbur bırakmak istemiyordu. Nate geri dönecekse, yeniden başlamak için bir karar alacaklarsa, bunun sebebinin sadece ve sadece birbirlerine olan aşkları olması gerektiğini düşünüyordu.

Chicago'daki arkadaşlarına bir şey söyleyemedi, çünkü Nate'in de arkadaşlarıydı onlar. Ağızlarından kaçırabilirlerdi ve Abby buna hiç hazır değildi.

Bu durumdayken sığınabileceği tek yer eviydi. Biraz mola verip, derin bir nefes almak için can atıyordu. Derin derin nefes almak. Anne olmak her şeyi değiştirmişti ve onu en iyi anlayacak olan kişinin annesi olduğunu bili-

yordu. Gretchen Abby'yi tek başına doğurmuştu; Abby de bunun dünyanın sonu olmadığını kendisine hatırlatması gerekiyordu.

Ayrıca, açıklayamadığı şekilde, büyüdüğü o çiftlik evine gitmeyi, o sakinliği içine çekmeyi, bir zamanlar babasına, çocukken pek çok kez düşündüğü, doğum günü pastasını her üfleyişinde geri dönmesini dilediği babasına ait olan odasında, eski yatağında uyumayı çok istiyordu. Hiç tanımamış olsa da hayatında çok önemli bir yeri vardı. Samuel Henry Winston, bir ceviz yetiştiricisinin oğlu, bir yağmur duacısının torunu ve annesinin "en iyi arkadaşı".

Abby'de sadece tek bir fotoğrafı vardı, Gretchen yıllar önce vermişti. Delikanlılık çağında, tulum giymiş, uzun suratlı, siyah saçlı, keskin bakışlı bir genç. "Kimseye benzemezdi, kimse onun gibi doğaya uyum sağlayamazdı," demişti annesi. "Sam ağladığında, gökteki bulutlar da onunla beraber ağlardı." Abby uykudan önce masal dinler gibi annesini dinler, Gretchen anlatırdı: "O nadir gülüşlerinden birini gösterdiğinde ise güneş gözlerimizi kör edecek kadar parlardı."

"Sence beni görüyor mudur?" diye sorardı Abby. Annesi coşkuyla başını sallar, "Seni daima izlediğine dair bir his var içimde. Sana sandığından daha yakın ve geri dönebilseydi, mutlaka dönerdi eminim." derdi.

Tıpkı Abby'nin şu anda dönmek istediği gibi.

Belki bu bebek, yolunu şaşırdığına, hayatını fazlasıy-

la Nate'e göre yaşadığına, kendisi için önemli olan şeyleri bir kenara bıraktığına dair bir işaretti. Annesi ve teyzeleri. Çiftlik. Aile. Babası.

Elini karnına koyup, "Eve gidiyoruz," dedi. Yavaşça iç geçirdi, cep telefonunu aldı, bir an tereddüt ettikten sonra Walnut Ridge'i aradı. Annesinin telefonu çaldı, çaldı, ama cevap veren olmadı. Abby biraz endişelenmişti. Birileri mutlaka evde olurdu, Gretchen yoksa Bennie Teyze, o da yoksa Trudy Teyze.

Kapatıp yeniden aradı, bu sefer de meşgul sinyali aldı.

Belki de hatlarda bir arıza vardı. Yine sincabın biri kabloları kemirmişti galiba. Birkaç defa daha olmuştu böyle, tamir için servisi çiftliğe getirmek ölümdü.

Neyse, fark etmez, dedi kendi kendine. Telefonu kapattı. Ofisi arayıp Alan'a birkaç gün hastalık izni alacağını söyleyecek, sonra çantasını toplayıp istasyona gitmek üzere bir taksi çağıracaktı. Annesi ona defalarca, "Bana ihtiyacın olursa hep yanındayım, daima, yağmur da yağsa, güneş de açsa." demişti.

Ve şu anda Abby'nin annesine şiddetle ihtiyacı vardı.

Bölüm Üç

Gretchen yük treni gibi uğuldayarak esen rüzgârın ve son sürat yağarak durmaksızın evin duvarlarını döven dolunun sesini dinliyordu. Zaman durmuş gibiydi.

"Tam üstümüzde," dedi Bennie. Kardeşinin eline yapışıp öyle bir sıktı ki Gretchen'ın parmaklarına kıpkırmızı oldu.

Matilda olduğu yerde eşelenip Trudy'nin kucağına atladı. Gretchen boğulacak gibi hissedince ne zamandır nefesini tutmakta olduğunu fark etti. Derin bir nefes aldı, bodrumun tozlu havası boğazına yapıştı, öksürmeye başladı.

Sanki biri şalteri indirmişti, dolu fırtınası başladığı gibi birden yavaşlamıştı. Üçünün endişeli nefeslerinden ve Trudy'nin sözlerinden başka bir şey duyulmuyordu: "İyiyiz, bir şey yok, iyiyiz."

Sessizlik çökünce Gretchen cesaretini toplayıp gözlerini açtı ve sinirli sinirli volta atıp duran Matilda'yı gördü. "Geçti mi?"

Bennie onun elini bırakıp başını bir sağa, bir sola yatırdı. "Evet, geçti." Rahatlamıştı, gülümsedi. "Atlattık."

Şimdilik, dedi Gretchen. En azından evleri başlarına yıkılmamıştı. Yukarının haline bakmaya korkuyor, hele dışarıyı düşünmek bile istemiyordu.

"Çıkıp yukarıyı bir kontrol edeyim," dedi. Kardeşlerinin ellerini bırakıp ayağa kalktı. Feneri merdivene doğru tutup basamakları çıkmaya başladı. Tavandaki ampul patlamıştı, ama Trudy'yle Bennie'yi karanlıkta bırakmasının bir önemi yoktu. Işık olmadan da gayet iyi idare edebiliyorlardı, hem Gretchen onları çağırmadan yerlerinden bile kıpırdamazlardı zaten.

Kapının kilidini açarken nefesi daraldı, bir enkazla karşılaşmaktan korkuyordu. Ama mutfağa gittiğinde her şeyin bıraktıkları gibi durduğunu gördü.

"Her şey yolunda!" diye aşağıya seslendi. Ardından gelen ayak seslerini duyarken *şansımız varmış,* diye söylendi. Tıpkı Annika'nın rahminden çıktıkları gibi önce Bennie, peşinden de Trudy çıktı.

"Her şey griye dönmüş," dedi ikizlerden büyük olanı, bir yandan da el yordamıyla mutfak lavabosunu arıyordu. "Elektrik kesilmiştir sanırım, değil mi?" Karanlıkla aydınlık arasındaki o belli belirsiz farkı algılayabiliyordu.

"Evet," dedi Gretchen. Mutfağın elektrik düğmesini açıp kapadı, elektrik kesilmişti.

Ocağa doğru ilerlerken "Neyse ki gaz ocağımız var," dedi Trudy neşeyle. "Ben bir çay koyayım. Papatya içelim bence, biraz sakinleşiriz. Kalbim hâlâ küt küt atıyor."

Gretchen yemek odasına, oradan koridora ve oturma odasına geçti, her şey yerli yerinde olduğundan emin olmak istiyordu. Çok şükür, çerçevelenmiş nakışlar ve aynalar duvarda asılı duruyordu, pencereler sağlamdı, camlara yapışan ıslak, çamurlu yapraklar vardı sadece. Tavanda yeni bir leke yok gibi görünüyordu. Sadece alçıda, zaten uzun zamandır orada olan, hafif bir çatlak vardı.

Mutfağa geri dönerken, "Ev tek parça olarak kalmayı başarmış gibi görünüyor," diye seslendi. Ayaklarına sürtünüp duran Matilda'ya basmamak için dans eder gibi yürüyordu.

"Kepenklere bir şey olmamıştır umarım," dedi Trudy, Bennie demliğe su doldururken o da annesinden kalma porselen fincanları almak için mutfak dolabına uzanıyordu. "Kırılan dökülen bir şey varsa Walter'ı arayalım."

Bunu öyle bir hevesle söylemişti ki Bennie ona takıldı: "Tamirciye mi yanıksın sen, Trude?"

"Hadi ordan be!" diye kıkırdadı Trudy.

Çeşmeyi kapatıp demliği ocağa koyan Bennie, "Kepenkleri tamir etmesi için Walter'a ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum," dedi. "Sadece birkaç kere çarptı, o kadar. Hem, Gretchen yukarı çıkıp kırık pencere var mı diye kontrol etmemize izin vermez, değil mi?"

"İmkânı yok," dedi Gretchen. "Yukarı bakmadım daha. Ben inene kadar siz burada bekleyin."

"Ufak tefek hasardan başka bir şey olmadı bence," dedi

Bennie. Gazlı ocağının düğmesini tutup çevirdi, bir tıslama duyuldu ve ocak pof diye yandı. "Toprak ana aklımızı başımıza getirdi, ama yine de tek parça kalabildik."

Trudy fincanları bırakıp biraz öne eğilmiş, aralık pencereden başını uzatmış, tavşan gibi burnunu buruşturmuştu. "Çok garip," dedi. "Burnuma limonotu kokusu geliyor. Şeyden beri... Neyse işte, ne zamandır bu kokuyu almıyordum. Bana neyi hatırlattığını bilirsin, Gretch."

"Evet, bilirim," diye, onun lafını ağzına tıkadı Gretchen. Kardeşi hep, Sam Winston'un "dürüstlük ve limonotu" koktuğunu söylerdi. İşin garibi, Gretchen de tam o anda Sam'i düşünüyordu. Fırtına her şeyi altüst etmişken onu aklından çıkarmayı beceremiyordu.

"Belki de bir işarettir," dedi Trudy.

"Öyleyse de iyiye işaret olur umarım," dedi Gretchen. Ağzı kurumuştu.

"Umarım."

Ama ön bahçeye bakan pencerenin önünde duran Gretchen'ın pek de umudu yoktu. Evleri kasırgadan hasar almadan kurtulmuştu, ama arazi hiç de öyle değildi. Çimenlere ve taşlı yola dallar düşmüş, yapraklar ağaçlardan kopup etrafa savrulmuştu. Uzaklara bakınca, dikili olması gereken elektrik ve telefon direklerinin yerlerinde olmadıklarını gördü. Çamaşır ipi gibi bel vermişti teller. Gökyüzünden hızla uçuşan gri bulutların arasından yüzünü göstermeye çalışan güneşe rağmen, görünen manzara hiç de iç

açıcı değildi. Etraf savaş alanına dönmüştü.

Gretchen feneri bir kenara bırakıp telefonu kontrol etti. Ahizeyi kulağına koyup çevir sesini dinledi, "Alo?" dedi, kırmızı tuşlara basarak bir numara çevirmeyi denedi.

Hiç ses yoktu.

"Telefon kesilmiş."

"Kahretsin!" Bennie iç geçirdi, mutfak tezgâhına tutunarak ilerledi, ocağın önünde durdu, suyun kaynamasını beklemeye başladı.

"Aslında acil olarak birini aramamız gerekmiyor, zaten aramak istesek de kasabadan birine ulaşabileceğimize dair pek emin değilim."

"Abby'nin sana verdiği cep telefonunu hiç açmadın, değil mi Gretch?" diye sordu Trudy.

"Sinyal alamadım," dedi Gretchen. Bir çok kez denemelerine rağmen, çiftlikte kablosuz hiçbir alet çekmiyor gibi gözüküyordu. Ama boşa çabaladıklarını anlayınca dizüstü bilgisayar ve cep telefonu heveslerinden vazgeçmişlerdi. Bir türlü sonuca ulaşamadığı için canından bezen teknisyenlerden biri, etrafta sinyalleri engelleyen manyetik bir şey olduğunu söylediğinde, Gretchen hemen bunun sebebinin Abby'nin çocukken, çiftlikte olan bütün tuhaf olaylardan sorumlu tuttuğu hayaletler olabileceğini düşünmüştü. Kapıda kimse olmadığı halde zil çaldığında ya da ışıklar Mors alfabesi gibi esrarengiz bir şekilde yanıp sönmeye başladığında mesela.

"Gözümüzü açıp kapayıncaya kadar gelip her şeyi tamir edecekler eminim. Her şey düzelecek," diyerek kardeşlerini rahatlatmaya çalıştı ama bunların boş vaatler olduğunu biliyordu, çünkü kasabanın beş kilometre dışındaydılar ve sıra hep en son onlara gelirdi. "Kıpırdamadan durursanız dışarı çıkıp etrafı kolaçan edeceğim."

Gretchen lastik çizmelerini buldu, arka kapıya yöneldi. Kapının önündeki banka oturup spor ayakkabılarını çıkardı ve çizmelerini giydi.

Çamurla yıkanmış arka kapıyı açıp verandaya çıkarken, Matilda ayakları arasından dışarı süzülüverdi, arkalarından sinekliğin çarparak kapandığını duydu.

Cesaretini toplayıp bahçeye çıkar çıkmaz, suratına toprağın ıslak, çamurlu ve gökyüzünün ıslak çamaşır gibi sıkılmış keskin kokusu çarptı. Çatıdan, ağaçlardan suların damladığını duyabiliyor, çiseleyen yağmurun avare damlaları gözyaşı gibi yanağından süzülüyordu. Kuşlar cıvıldamaya başladılar, saklandıkları yerlerden boy gösterip fırtına sonrası dünyayı teftişe çıktılar.

Etrafa savrulan dalları ve çalılıkları görmezden gelen Gretchen eski çiftlik evine baktı, çevresini dolandı ve döşemelerden kopan beyaz tahtaları alıp taş kaidenin üstüne kaldırdı. Kepenklerden ikisi gevşemiş, yamulmuştu, ama diğerlerinde bir hasar göremedi. Lastik çizmelerinin altındaki toprak engebeli, ottan bir halı hissi veriyordu.

Köşeyi dönünce, pencereden birinin seslendiğini duy-

du: "Gretch! Her şey yolunda mı orada?"

"Biraz dağılmış, ama önemli bir şey yok." Sesin geldiği pencere açıldı, Trudy'nin yüzü ortaya çıktı.

"Bennie, devrilen ağaç var mı, diye soruyor. Yerin sallandığını hissetmiş, büyük bir ağaç devrildi herhalde, diyor. Bir bak istersen." Trudy pencereden çekilip kanadı hafifçe aralık bıraktı.

Bennie bir ağaç devrildi diyorsa, *bir ağaç kesinlikle devrilmiştir,* diye düşünen Gretchen ön bahçede dolaşıp kırılan ince dalları verandaya topladı. Basamakları temizledi, her şeyi sağa doğru yığdı. Bu arada birden Matilda beliriverdi, tüysüz kuyruğu bayrak gibi dikilmiş, ucu endişeyle kıvrılmıştı.

Matilda endişeyle miyavlayınca Gretchen eğilip onun sırtını kaşıdı. "Biliyorum kızım, her şey altüst oldu, ama düzelecek."

Ve Matilda, o âna kadar hiç yapmadığı bir şey yaptı: Ağzını açıp Gretchen'ın elini ısırdı. Derisini yırtacak kadar sert bir ısırık değildi belki ama taze diş izleri açıkça görülebiliyordu.

"N'apıyorsun!" Gretchen hızla doğrulup elini ovaladı.

Matilda kederle miyavlıyor, hayalete benzeyen gövdesi ileri geri gidip geliyordu. Kedi çıldırmış gibiydi. Mavi gözleriyle Gretchen'a öyle bir bakış attı ki, Gretchen ister istemez verandadan atlayıp ceviz ağaçlarının oraya doğru koşmaya başladığında onun peşine takıldı. Ama Gretchen Trudy'ye söz vermişti, devrilen ağacı bulacaktı.

"Kusura bakma kızım," dedi uçarcasına giden Matilda'nın ardından ve kırılan dallarla, çevreden uçan molozlarla dolu olan taşlı yola doğru yöneldi. Epeyce uzakta, yerinden sökülmüş tren raylarının oradaki çitlerin bir kısmının devrildiğini gördü.

Ellerini beline koyup, "Kahretsin!" diye söylendi, en azından Trudy bu işe memnun olacaktı, çünkü ortalığı toparlayıp, tekrar eski haline getirmesi için Walter'ı çağırmaları gerekiyordu.

Gretchen, botları çamurlu yolda bata çıka yürümeye devam etti. Havada o kadar yoğun bir nem vardı ki kendini ıslak bulaşık bezi gibi hissediyordu. Toprak yola doğru beş yüz metre kadar ancak gitmişti ki gördüğü şey karşısında, ağzından hafif bir inilti çıktı.

Olamaz.

Tam karşısında, dinozora benzeyen kocaman bir şey duruyordu. Karnında bir delik vardı. Gretchen bunun bir dinozor olmadığının farkındaydı, Winston çiftliğini bekleyen, girişteki yüz yıllık meşe ağacıydı bu. Gretchen'ın yüreği sızlıyordu. Sanki ailesinden birini kaybetmiş gibiydi.

Meşe ağacı topraktan sökülmüş, kökleri dışarı çıkmış, toprakta koca bir çukur açılmıştı. Eskiden göğe uzanan dalları, şimdi toprağın altından çıkıyormuş gibi görünüyordu ve bu koca dallar on beş metrelik bir alanı kaplamış, garaj yolunu kapatmıştı. Gretchen'ın kamyonu çıkartmasına imkân yoktu. Telefon çalışmıyordu, çiftlikten dışarı çıkamı-

yorlardı. Kasırga, dünyayla ilişkilerini kesmekte muazzam bir iş çıkarmıştı doğrusu. Gretchen tüm bu olanların bir amacı olduğunu düşündü nedense.

"Şerif Tilby ve adamlarının bu koca ağacı kesip taşımaları bir haftalarını alacak," dedi kendi kendine ve tam o sırada Matilda aniden yanında beliriverdi, miyavlayarak endişelerini anlatmaya çalışır gibiydi.

Gretchen, içindeki sıkıntıyı atmak ister gibi derin derin nefes alıp verdi. En kötüsünü atlattıklarını düşünerek metin olmaya çalışıyordu. Kasırgadan etkilenen kasabalıların çiftliklerinin darmadağın olduğunu, evlerinin, silolarının yıkıldığını, hayvanlarının telef olduğunu, nice canlar kaybettiklerini biliyordu. Tüm bunlarla karşılaştırınca, yıkılmış bir meşe ağacı solda sıfır kalıyordu.

"Hadi bakalım kedicik, gidelim." Gretchen dönüp eve yollandı.

Ama Matilda gitmemekte kararlı gibi görünüyordu

Kemikli gövdesiyle Gretchen'ın önüne düşmüş, Gretchen'ın ayaklarına dolanıyor, çizmesinin burnunu tırmıklayıp duruyordu. Gretchen onu kovaladı, ama kedi inat ediyor, sanki hayaletler tarafından ele geçirilmiş gibi boğuk boğuk miyavlıyordu. Gretchen'ın ense tüyleri diken diken olmuştu.

"Ne var Lassie? Timmy kuyuya mı düştü yoksa?" diye sordu kediye. Matilda hırıldamayı bırakıp Gretchen'a imalı bir bakış attı ve yeniden ceviz koruluğuna doğru koşmaya başladı.

Gretchen bu sefer onu görmezden gelemedi, peşine takıldı. Çimenlerin yamyassı oluşu dikkatini çekmişti. Yamyassı olmakla kalmamış, daire şeklinde biçilmişti sanki. Nasıl bir makasla biçilmişse, çimenlerin rengi bile değişmişti. Sanki kasırga koruluğa doğru bir yol açmıştı. Meşe ağacını yerinden sökmüş, eğip bükmüş, eski çiftlik evinden uzağa fırlatmıştı.

Neyse ki kasırga koruluğa bu kadar çok zarar verememişti, bu koruluktaki ceviz ağaçları Abby doğmadan önce bile vardı. Presbiteryen kilisesinin nemrut suratlı papazı Winston çiftliğinin verandasında belirip Sam'in Afrika'daki insani yardım kampında kaybolduğunu, ölmüş olduğundan şüphelendiklerini söylediği gün, meşeler meyveden kesilmişlerdi. Papaz elindeki Sam'in özel eşyalarıyla dolu plastik poşeti onlara vermişti. Poşetin içinden pasaportu, arka cebinde hiç çıkarmadığı siyah tarağı, sayfaları yıpranmış bir Hemingway kitabı ve Gretchen'ın rengi solmuş, kenarı, köşesi kırılmış bir fotoğrafı çıkmıştı. O uğursuz gün, Gretchen Lily ve Cooper Winston'la beraberdi. Karnı burnundaydı, kasaba dedikoduyla çalkalanıyordu. Sam'in ailesi, bebeğin babasının Sam olduğundan şüpheleniyordu, ne de olsa Sam'le Gretchen uzun süredir beraberdiler. Oğullarının kayıp, hatta ölmüş olabileceği haberini aldıkları anda yüzlerinin ne hale geldiğini gören Gretchen'ın ağzından, ister istemez şu sözler dökülmüştü:

"Sam ölmedi, en azından tam anlamıyla değil." Sallanan

sandalyeden kalkıp önlerinde durmuş, şiş karnını sıvazlamıştı. "Ardında bir parçasını bıraktı. Size onun söylemesini istemiştim, ama artık o konuşamayacağına göre, size haberi ben veriyorum."

Son derece metin bir kadın olan Lily gözyaşları içinde, "Bebeği olacağını biliyor muydu?" diye sordu.

"Evet, biliyordu." Gretchen rahat bir nefes almıştı. En azından bu uydurma değildi.

Perişan hallerine rağmen gülümsemişler, ona öyle bir sarılmışlardı ki Gretchen bir daha hiç bırakmayacaklarını düşünmüştü. Bunun berbat bir yalan olduğunu bilmesine rağmen Gretchen, acılarını bir nebze de olsa azalttığı için bu yaptığının o kadar da kötü olmadığını düşünmüştü. Gretchen bugün olsa, yine aynısını yapardı.

"Matilda, nereye gidiyorsun?" diye seslendi ama kedi gözden kaybolmuştu. Gretchen adım attıkça çizmesinin tabanına taşlar giriyordu. Dolu tanelerinin duvarlara çarpışı geldi gözünün önüne. Ama etraftaki buz toplarına hiç bakmadı. Ayaklarının altındaki dolu taneleri taş gibi sertti. Toprak, ceviz taneleriyle delik deşik olmuştu.

Aman Tanrım. Gretchen meşe koruluğuna bakınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Yerler yüzlerce cevizle doluydu; belki binlerce.

Nasıl olabilirdi böyle bir şey?

Tüyleri diken diken oldu, kalbi küt küt atmaya başladı.

Nereden gelmişti bunca ceviz? Meyve vermeyen ağaç-

lardan olamazdı. Hem, ceviz mevsimi de değildi. Kendini başını yukarı kaldırmış, acaba gökten mi yağdı, diye düşünürken buldu. Yoksa bu bir işaret miydi?

Dağılmakta olan gri bulutlara baktı. Gök, mavi yüzünü göstermeye başlamıştı. Dalların arasından güneş ışıkları süzülüyordu. Yağmur damlalarıyla ıslanmış yapraklar parıldamaya başladı. Yüzünü ısıtan güneşe dönüp bir an gözlerini kapadı.

Kasırganın çiftliğe hiç uğramadığına ikna olmaya yetmişti bu. Matilda bir ölüm meleği gibi miyavlayarak ceviz ağaçlarından birinin etrafında dönüp durmasa, bu sakinliğin tadını çıkarabilecekti.

"Miyav! Miyav!"

"Tamam, tamam." Gretchen yavaşça, esrarengiz nesneye doğru ilerledi. Çamaşır ipinden kopup uçmuş bir çarşaf mıydı bu? Yoksa mısır tarlasındaki korkuluk mu? Ya da gözleri mi onu yanıltıyordu? Hani bir keresinde yaralı bir sincap gördüğünü sanıp dışarı koşmuştu da gördüğü şeyin kurumuş yapraklardan başka bir şey olmadığını anlamıştı sonra.

"Ahhh."

Yaklaştıkça sesler duymaya başladı, bunlar ne bir kuş cıvıltısı ne de Matilda'nın miyavlamasıydı. İniltiydi, hafiften ve boğuk. Gretchen bu sesin bir insana ait olduğunu anladı.

Kırılmış dalların arasından düşe kalka koşmaya başladı. Her adımda aklına kötü şeyler geliyordu.

Tanrım! Tanrım! Tanrım! Tanrım!

Çok geçmeden soluk renkli bir ten çarptı gözüne. Devrilmiş bir ceviz dalının altında yüzükoyun yatmakta olan adamı görünce yüreği ağzına geldi. Kolları iki yana açıktı, bacakları boylu boyunca uzanmıştı, sakallı, yalınayak haliyle modern zamanların İsa'sına benziyordu.

"Miyav! Miyav!"

"Şşşt!" Gretchen Matilda'yı kenara itti, diz çöküp cesaretini toplayarak adamın perişan, bembeyaz yüzüne dokundu. Teni ıslaktı, ama soğuk değildi. Solgun dudaklarından hafif hafif nefes alıp veriyordu. Ağarmış, yaka hizasına kadar gelen uzun sakalına yapraklar, küçük dal parçaları yapışmıştı. Beyaz gömleği çamur içindeydi. Kot pantolonunun bir bacağı yırtılmış, kasırga ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarıp atmış gibi yalınayak kalmıştı. Gretchen'ın ilk fark ettiği şey, ellerinin ve ayaklarının yanmış olduğuydu. Yoksa yıldırım mı düşmüştü üstüne?

"İyi misin?" diye sordu ve adamın etrafında emekleyerek dolanmaya başladı. Kıpkırmızı olmuş avuçları ve ayak tabanları çizik içindeydi, ama Gretchen bir yerinin kanamadığını ve kırılan bir yerinin olmadığını fark etti. "Beni duyabiliyor musun?"

En kötü yarası kaşının üstündeydi. Yeşil-mor bir renk almış olan çürük, göğün fırtınadan önceki halini anımsatıyordu.

"Kendinde misin?" Üstüne doğru eğilerek adamdan ce-

vap almayı denedi yine Gretchen. Bu sefer adam inleyerek yavaşça döndü. "Buraya nasıl geldin?"

Adam gözlerini kırpıştırdı, hafifçe aralanan gözkapaklarından, boş boş bakan gümüş grisi gözbebekleri göründü.

"Yaşıyor muyum?" diye mırıldandı, neredeyse duyulmaz bir sesle.

"Evet." Bir an için göz göze geldiklerinde, Gretchen'ın içi titredi. Emin olmasaydı, bu gözlerin Sam Winston'a ait olduğuna yemin edebilirdi. Ama o olamazdı. Bu mümkün değildi. Sam yaşasa, bugün altmış yaşlarında olacaktı, ama bu yabancı çok daha yaşlı görünüyordu. Hem, Sam Winston yıllar önce ölmüştü. Sesi titreyerek, "Kimsin sen?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi adam fısıldayarak. İnliyordu.

"Tamam, ziyanı yok." Gretchen onun omzunu hafifçe sıktı. "Ayağa kalkabilecek misin?"

"Yardım edebilir misin?"

Gretchen elinden geldiğince ona destek verdi, adam sendeleyerek ayağa kalktı. Uzun boylu olduğu gibi ayrıca bir ölü gibi de ağırdı ve onu yürütmeye çalışmak neredeyse Herkül'e yaraşır bir güç istiyordu.

Gretchen, yollarının üstündeki cevizlere basıp kayan adamı uyardı: "Dikkat et." Çiftlik evine gelmeleri sanki yıllar sürmüş, ikisi de nefes nefese kalmıştı. "Geldik sayılır."

Arka kapının merdivenlerini çıkarlarken Gretchen'ın bacakları zonkluyor, kolları sızlıyordu. Adam sendeleyip

duruyordu, düşmesi an meselesiydi. Gretchen son bir gayretle onu yukarı çekip sineklik kapısını açtı, içeri girdiler.

Ampul ateşböceği gibi titreşip söndü. Elektrik yoktu.

Adam acıyla derin bir nefes alınca, Gretchen içeri seslendi: "Bennie! Trudy! Yardım edin! Çabuk!"

"Neler oluyor?" dedi ikizlerden yaşlı olanı. Gretchen adamı sürükler vaziyette içeri alırken o da kapıyı tutuyordu. "Yanında biri mi var?"

Gretchen oflaya puflaya adamı mutfaktan yemek odasına, oradan da oturma odasına götürürken, "Bir adam... Yaralı," diyebildi ancak. Lambalar bir yanıp bir sönüyordu. Gretchen, çakan şimşeklerin artık elektrik yükü bırakmış olabileceklerini düşündü.

"Doktor çağıralım mı?" dedi Bennie. Arkalarından geliyordu. "Gerçi telefon da çalışmıyor ama..."

"Arabayla da götüremeyiz, koca meşe ağacı yolu tıkamış." Gretchen adamın ağırlığı altında eziliyordu. Düşe kalka, sonunda onu oturma odasındaki aslan ayaklı kanepeye götürmeyi başardı.

"Doktora gerek yok," dedi adam güç bela. "Biraz uzansam... Yeter."

"Tamam." Gretchen, kasabaya gitmek için beş kilometre yolu yürümek zorunda olduğunun farkındaydı. Çiftlikte sıkışıp kalmışlardı. "Hadi, uzan bakalım." Elinden geldiğince nazik olmaya çalışarak adamı kanepeye yatırdı.

Adam bez bebek gibi, kendini eskimiş pamuklu min-

derlere bıraktı. Gretchen yavaşça onun ayaklarını kaldırıp başının altına bir yastık koydu. Adamın başı yana düşüp, gözleri kapanırken, Gretchen hafifçe onun yanağına dokundu.

"Beyefendi, uyanık mısınız? Konuşabiliyor musunuz?"

Adam cevap vermedi. İnlemedi bile. Aniden, derin bir uykuya dalmıştı.

"Ne oluyor? Yanındaki kim Gretch?" diye sordu Trudy. Kardeşlerinin peşinden o da yetişmişti.

"Bir adam bulmuş dışarıda," dedi Bennie.

"Çiftlikte mi?"

"Ceviz koruluğunda," dedi Gretchen. Adamın hafifçe inip kalkan göğsüne bakıyordu. "Bilinci açıktı, nefes alıyordu, sadece biraz hırpalanmış."

"Ya iç kanaması varsa?" Trudy endişeyle ellerini ovuşturmaya başladı. "Onu burada tutarak daha çok zarar veriyor olabiliriz."

"Başka çaremiz var mı ki?" Gretchen derin bir nefes aldı. Ne yapmasını bekliyorlardı acaba? Et bıçağıyla ameliyat yapıp yorgan iğnesiyle dikiş atmasını mı? Evde basit bir ilkyardım çantasından başka bir şeyleri yoktu. Çömeldiği yerden kalktı, "Bakın," dedi, kardeşlerine dönerek. "Bu gece gözümü ondan ayırmayacağım, tamam mı? Telefonlar çalışmaya başladığı anda doktoru ararız. Ağaçlar yol üstünden çekilene kadar onu bir yere götüremeyiz. Burada beklemekten başka çaremiz yok. Elimizden geleni yapacağız.

Umarım çabalarımız bir işe yarar."

Trudy başını salladı. "Haklısın. Elbette, Gretch. Düşünemedim."

"Neyse, hiç değilse elektrik geldi." Bennie perde inmiş gözlerini kısarak etrafına bakındı. "Artık daha aydınlık. Hatlar bu kadar çabuk tamir oldu mu?"

Elektrikler gelmişti gerçekten de, ama Gretchen bunun nasıl olduğunu bilemiyordu. Adamı içeri getirmeden önce ev daha karanlıktı. "Doğrusu tamir olan bir şey yok."

Trudy ikiz kardeşinin koluna sarıldı. "Ortada böyle esrarlı bir olay varken elektrikleri nasıl düşünebiliyorsun? Bu adamın kim olduğunu, nereden geldiğini hiç mi merak etmiyorsun?"

Bennie başını salladı, yüzünü Gretchen'a döndü. "Aslında ediyorum. Onu nerede buldum demiştin?"

Gretchen kirli elini kotuna sildi, titreyen parmaklarını görmezden geldi. "Ceviz koruluğunda öylece yerde yatıyordu, kasırga onu sürüklemiş olmalı." Bu adamı nasıl bulduğuna dair mantıklı bir açıklaması yoktu. "Matilda götürdü beni oraya. Götürene kadar da öfkeden kudurdu. Ezilmiş otlarla, cevizlerle dolu yolun sonunda buldum onu."

"Ne cevizi?" dedi Trudy. "Bizim ağaçların mı?" Geniş burun kemerinin üstünde uzanan kaşları çatıldı, Bennie'nin yüz ifadesi de aynıydı. "Mümkün değil. Yıllardır, o yaşlı papaz Sam'in dönmeyeceğini söylediğinden beri o koruluktan ceviz çıkmıyor."

"Cevizlerin nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yok." Gretchen sandalyeye dayanıp çamurlu çizmelerini çıkardı. "Sanki dolu değil de ceviz yağmış gökten."

"Bu çiftliğe ikinci kez cennetten ceviz yağıyor," dedi Bennie, Trudy'nin eline uzanırken. "Bu adam kimdi demiştin?"

"Demedim, çünkü kim olduğunu bilmiyorum." Gretchen çizmelerini bir kenara koydu. Kardeşlerinin yüz ifadesini göremiyor olmalarından çok memnundu. Çünkü onlara gerçeği söylemediğini hemen anlarlardı, en azından tüm gerçeği. Bu adamda aşina olduğu bir şeyler vardı. Gözlerinin renginden, o tuhaf ceviz yağmurundan öte bir şey. "Ona kim olduğunu sordum, ama hatırlamıyor. Mutlaka kafasındaki şişlik yüzündendir. Bırakalım da uyusun, uyanınca hepsini sorarız."

Ama kardeşlerinin ahiret soruları bitmemişti.

"Genç mi, yaşlı mı?" diye sordu Trudy. Kanepeye bir adım yaklaşıp sanki adamı görebilecekmiş gibi eğildi.

"Yaşlı denebilir, ama çok pis olduğu kesin." Gretchen yüzüne düşen ağarmış saçlarını çekti.

"Uzun mu, kısa mı?" dedi Bennie.

Gretchen iç geçirdi. Bir an önce mutfağa gitmek istiyordu. "Benden uzun."

"Kayıp ve derin acıların kokusu var üstünde," dedi Trudy. Çenesini hafifçe kaldırdı. "Sanki yıllardır oradan oraya sürüklenmiş gibi."

"Koktuğu konusunda hiç şüphem yok," dedi Gretchen.

Ama o daha çok çamur ve ter kokusunu kastetmişti.

Mutfağa gidip bir havlu aldı, sıcak suyla ıslattı. Sonra oturma odasına dönüp kanepenin önünde diz çöktü. Bir an, adamın sert yüz hatlarına, kalın kaşlarına, çenesine baktı. Yüzündeki yapışmış saçlar, çamur ve yapraklara, rahatlıkla okunabilen yılların acısına rağmen geride ona Sam'i hatırlatan bir şeyler vardı.

"Hadi seni biraz temizleyelim." Yavaşça alnına yapışan saçları çekip, ıslak bezle çenesini silerken, adamın simsiyah kirpikleri kıpırdadı. Gretchen bilincinin yerinde olup olmadığını merak ediyordu. Değilse bile, aklından çıkaramadığı düşünceleri yine de dile getirmek istiyordu.

Samuel Winston, bu çamurun ve yüzüne işleyen kırk yılın ardındaki sen misin? Onca zaman sonra geri mi döndün? Afrika'da ölmedin mi? Ellerin, ayakların mı yaralandı, zamanından önce mi çöktün?

Tüm bunlar son derece zorlama, hatta ümitsiz düşüncelerdi, bunların olmasına en küçük bir ihtimal bile yoktu, ama ya bu adam gerçekten de Sam'se? Ya son gördüğünde büyük bir yalan söylediği Sam, onca yıl sonra yeniden hayatına geri gönderildiyse? Ya sahibi olduğu bu eve geri geldiyse? Sam'in annesiyle babası burayı Gretchen'la Abby'ye bırakmışlardı, onun Sam'in gerçek aşkı ve Abby'nin de tek çocuğu olduğunu sanıyorlardı.

Ya şimdi uyanıp her şeyi hatırlar ve Gretchen'ın yalancı olduğunu söylerse?

Kes artık, dedi Gretchen kendi kendine. Ne zamandır tuttuğu nefesini bıraktı. Kasırga onu çok sarsmıştı, devrilen meşe ağacı ve nereden geldiği belli olmayan cevizler çok rahatsız etmişti. Bütün bunlar aklını karıştırıyor, olmayacak sonuçlara varmasına sebep oluyordu.

"Cevizler," dedi Trudy. Gretchen'ın aklından geçenleri okur gibiydi. "Sen de bunun bir anlamı olduğunu düşünmüyor musun? Herkes demez miydi, göğü kontrol edebilir, diye?"

"Ve yağmur yağdırabilir," diye ekledi Bennie.

"O Afrika'ya gittiğinden beri her şey sakindi."

"Sanki tüm çiftlik nefesini tutuyordu."

"Yeter," dedi Gretchen. Onun aklına gelen şeyi kardeşlerinin de düşündüğünü anlamış, çok tedirgin olmuştu. "Sam hakkında anlatılan o hikâyeler, kaybolmasından sonra uyduruldu hep. Sam'in dedesi şaman olduğu için uydurulan basit kasaba dedikoduları işte. Sam Winston sıradan biriydi." Söylediklerinin doğru olmadığını kendi de biliyordu. Sam, tanıdığı hiç kimseye benzemezdi, aslında kıymetini, onu sonsuza dek kaybedene kadar anlamamıştı.

"Ama Gretchen..."

"Çok ciddiyim, Bennie." diyerek kız kardeşinin lafını kesti Gretchen. "Bu konuda bir kelime daha duymak istemiyorum."

Gretchen kardeşlerinin şüphelerine burun kıvırsa da bir türlü üstünden atamadığı tuhaf bir çekim hissediyor-

du. Sanki bir parçası uyanmış, içinde kıvranıp duruyor, dışarı çıkmaya uğraşıyordu. Mantığının sesine kulaklarını tıkamış, içinde küçük bir umut ışığı belirmişti. Kolları, bacakları karıncalanıyor, sinir uçları yanıyordu. Tüyleri diken diken olmuştu.

Hayalet görmüş gibiydi, havalarda uçan, saydam bir hayalet gibi değil, elle tutulabilir, gerçek bir erkek gibi kokan bir hayaletti bu.

"Yakınlarda araba ya da kamyonet falan var mıydı?" dedi Bennie. Kendini sorular sormaktan alamadığı belliydi. Ama hiç değilse bu soru biraz mantıklıydı. "Araba çarpması gibi bir ses duymadım, ama çok gürültü vardı etrafta."

"Ben de araba görmedim zaten," dedi Gretchen. "Ayakkabıları yoktu, ayakları yara içindeydi, ama uzun yol yürümüş gibi de kirli değildi. Kim bilir nasıl geldi buralara." Kardeşlerinin ortasında duran Gretchen, adama baktı, gözleri dalıp gitti.

"Mantıklı olan tek şey, kasırgaya binip gelmiş olması," dedi Trudy, sakin sakin.

"Bir şey diyeyim mi, Trude? Ben de öyle sanıyorum," diye fısıldadı Gretchen.

Sanki gök yarılmış, bu adamı kucağına bırakıvermişti.

Bölüm Dört

Abby tüm günü defterine çizimler yaparak, arada trenin camından kır manzarasına bakarak geçirdi aslında baktığı yerleri görmüyordu bile. Aklı, trenin ritmik sesler çıkaran tekerleklerinden daha hızlı çalışıyor, aylar sonra karnı karpuz kadar olup da ciyaklayan bir bebek doğurduğunda neler olacağını düşünüp duruyordu. Gözlerini kapadı ve elindeki çizim defterini, bebeği düşündükçe gerilen göğsü üzerine kapadı. Acaba kız mıydı, oğlan mı? Ona mı, yoksa Nate'e mi benzeyecekti? Yoksa ikisinin karışımı bir şey mi çıkacaktı?

Nefesi daraldı, birden aklına şu soru düştü: Nate bir daha geri dönmezse ne olacaktı? Tek başına altından kalkabilecek miydi? O olmadan bu bebeği doğurabilir miydi? Bunun altından kalkacak kadar güçlü müydü?

Cevabını veremediği sorular onu bunaltmış, kafasını ve kalbini ağrıtmıştı.

Önce Washington, ardından Missiouri istasyonlarından geçerlerken gecenin karanlık sisi yavaş yavaş çöküyordu. Uzakta görünen ağaçların ardında ufuk çizgisinde

BELGESEL KAOS TEAM

batmakta olan güneşi görebiliyordu, buruşturulup atılmış bir kâğıda yayılan suluboya renkler gibi, ufuk mora ve pembeye boyanmıştı.

Yolculuğun başından beri karşı koridorda oturan, ona kraker ikram eden yaşlıca bir adam, valizini indirmesine yardım etti. Abby çantasını omzuna asıp, valizini çeke çeke istasyonun çıkışına doğru götürürken adama defalarca teşekkür etti.

Asırlardır duymadığı bir ses olan cırcırböceklerinin sesi kaplamıştı her yanı. Chicago'da cırcırböceği olmadığından değil elbette, ama Chicagolu cırcırböcekleri tek başlarına öterlerdi. Buranınkilerse nerdeyse senfoni besteliyorlardı. Bir taksi çağırdı, valizinin üstüne oturup beklemeye koyuldu ve taksi gelene kadar cırcırböceklerini dinledi. Taksiyi görünce el sallayıp ayaklandı.

Köy yolundan Walnut Ridge'e, oradan da Winston çiftliğine giden yol on beş kilometreydi. Abby eve yaklaşmış olmasına rağmen, hâlâ telefonla ulaşamıyordu. Her aradığında onun adım adım paniklemesine neden olan meşgul sinyalini duyuyordu. "Aileme bir türlü ulaşamıyorum," dedi, hüsran içinde.

"Haberiniz yok mu, yakın zamanda Walnut Ridge'i bir kasırga vurdu," dedi şoför, tek şeritli yolda hızla ilerlerken. Abby trenle Washington'dan geçerken kasırgayla ilgili hiçbir şey duymamıştı. Şoför onun aklını okumuş gibi, "Sadece belli bir yeri vurmuş," diye devam etti. "Bu tarafta hiçbir şey

olmadı. Aslında biraz yağmur yağsa çok iyi olabilirdi."

"Böyle şeyler rastgele olur zaten."

"Bu seferki kesin öyleydi."

Arabanın farları kuru, griye çalan çatlak asfaltı aydınlatıyordu. Hızla gitmelerine rağmen, Abby yol kenarındaki çalıların toz içinde olduğunu görebiliyordu.

Şoför haklıydı. Toprağın suya çok ihtiyacı vardı.

Abby alnını arabanın camına dayadı. Kat ettikleri her kilometrede endişesi daha da büyüyor, artık her şeyin değiştiğini ve bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Aslında dört ay önce Noel tatiline geldiğinde bu topraklara bambaşka bir gözle bakmıştı. Buralarda büyümüş, bu çevreye sevgiyle bağlanmıştı. Ahırları, siloları, ahşap kaplama evleri, ekinleri, çiftliklerin arasında uzanan geniş düzlükleri çok sevmişti. Ama Chicago'yu da çok özlüyordu.

Nathan'ı özlüyordu.

Nereye gittiğini, ne zaman döneceğini bile dosdoğru söylemeden onu ardında bırakmıştı. Eve dönmek kendisi adına yapması gereken en doğru şeydi belki, ama bu şekilde davranmaya hiç hakkı yoktu. Nate'den sır saklıyordu ve bu da en az yalan söylemek kadar berbat bir şeydi. Abby her şeyden çok yalandan nefret ederdi.

"Evden kimseyle konuşamadınız mı daha?" dedi şoför, kısa da olsa bir muhabbet açarak Abby'nin çiftliğe ulaşamamasından kaynaklanan endişesini gidermeye çalıştığı açıktı.

"Hayır. Telefon çalışmıyor herhalde."

"Radyoda meteoroloji uzmanı, Walnut Ridge'in hemen dışında bir kasırga bulutu olabileceğini söylediler," diye devam etti şoför, gözünü de yoldan ayırmadan. "Radarda aniden bir şey belirmiş, sonra geldiği gibi dakikasında yok olmuş."

Kasırga bulutu, ha? Bu, küçük çaplı bir fırtınadan daha fazla şey olduğu anlamına geliyordu. Neden daha önce söylememişti ki?

"Hasar var mıymış? Yaralanan olmuş mu?" diye sordu Abby öne doğru eğilerek, emniyet kemeri omzunundan geriye çekiyordu onu. Annesi ve teyzelerini düşündükçe içgüdüsel olarak elleri karnına gidiyordu. Telefon da olmayınca, dış dünyayla bağlantıları tamamen kopmuştu. Çiftlikte dizüstü bilgisayarı bile çalıştıramadıklarını biliyordu Abby. Annesi, o kadar uğraşmalarına rağmen internete bağlanamadıklarını söylemişti. "Bu ev internet istemiyor," demişti, ama Abby asıl annesinin istemediğini düşünmüştü. Annesi böylesinin daha iyi olduğunu söylüyordu. *O elektronik zımbırtılarla yaşamayacağım, Abs. Sevdiğim insanlarla yüz yüze konuşmayı ve beni dinlemelerini tercih ederim.*

Böylece, bilgisayarlar Walnut Ridge'deki mağazaya geri döndüler. Artık ceviz de satmıyorlardı. Ama el oyması ahşap çanaklar, yemek takımları, takı ve dekoratif eşyalar satarak geliştirdikleri ve oldukça iyi giden bir işleri vardı. Hatta annesi sıklıkla Abby'ye buraya taşınmasını, sadece ahşap

işleriyle uğraşan değil, her alandan sanatçıların toplanacağı bir galeri açmasını söylüyordu.

Chicago'da Nate ile yaşamakla kıyaslanınca kasabaya geri dönmek Abby'e çok da çekici bir fikirmiş gibi gelmiyordu. Bu yüzden annesinin teklifiyle hiç ilgilenmemişti. Ta ki son birkaç haftaya kadar.

"Bu kırsal bölgelerde işler kolay halledilemiyor," dedi şoför. Abby düşüncelerinden sıyrılıverdi. "Özellikle de elektrik ve telefon arızaları." Dikiz aynasından birbirlerine baktılar. "Ailenizden haber alamadınız diye hemen telaşa kapılmayın. Bir şey yoktur, emin olun."

"Umarım haklı çıkarsınız." Abby arkasına yaslandı. Pek de ikna olmamıştı doğrusu. Annesinin, Abby doğmadan önce, babası Afrika'ya gittikten hemen sonra çiftliği vuran kasırgayı anlatışını hatırladı. Gökten dolu gibi ceviz yağdığını, şimşeklerin göğü ateşe verdiğini, koruluktaki bütün ağaçların dallarını sökene kadar fırtınanın dinmediğini anlatmıştı annesi. Kasırga nasıl bir hasar bırakmışsa, ceviz ağaçları bir daha hiç meyve vermemişti. Yeni ağaçlar dikmek istemişler, ama hiçbiri tutmamıştı. Sanki Sam Winston gidince çiftlik her şeye küsmüş, her şeyden vazgeçmişti.

Abby, kasırgaların da şimşekler gibi, aynı yeri iki kez vurmayacaklarını umut ediyordu. Annesiyle teyzelerine bir şey olduysa ne yapardı hayal bile etmek istemiyordu. Nate onun tek aşkı olabilirdi, ama annesiyle teyzeleri onun her şeyiydi.

Önlerinde gidilecek beş-altı kilometre daha yolları vardı ve gökteki son mor hareler de gecenin lacivertinde kayboluyor, hava tamamen kararıyordu. Çiftliğe yaklaştıkça Abby'nin içine oturan taş daha da ağırlaşıyordu. Araziyi çeviren demiryolu çitlerine bakıp bazı yerlerde devrilmiş olduklarını görünce endişeyle dudaklarını ısırdı.

"Neden telefon edemediğiniz belli oldu," dedi şoför başını uzatıp camdan dışarı bakarken.

Abby onun neye baktığını görebilmek için camını indirdi, başını dışarı çıkardı. Boşta sallanan telefon kablolarına ayın gölgesi düşüyordu.

"Vay canına!" diye söylendi.

Ama onu asıl ürküten bu değildi.

Araba asfalt yoldan çiftliğe giden tali yola dönünce, kopan ağaç dallarını gördü. Dev bir iskeletin kopmuş kollarına, pençe pençe göğe uzanan ellerine benziyorlardı.

"Oha!" diye bağıran şoför hızla frene bastı. Abby öne doğru savrulmuştu. Şoför uzunları yakınca ıslak çakıllar aydınlandı. "Tanrım!"

Abby ön koltuğu sımsıkı kavramış, kalbi küt küt atıyordu. "Ne oldu?"

"Daha fazla gidemem, Bayan. Kusura bakmayın."

"Ne? Neden?" Abby emniyet kemerini çıkarıp ne olduğuna bakmak için camdan dışarı sarktı ve problemin ne olduğunu gördü. Karanlık, devasa bir şey yolu kapatmıştı.

Abby bunun ne olduğunu anlamaya çalıştı, sonra bir-

den her şeyi anladı. Nutku tutulmuştu. "Yaşlı meşe," diye mırıldandı, hıçkırarak.

"Evet, ağaca benziyor. Çapı üç metre vardır herhalde."

Abby bu ağacın ön bahçeden göğe nasıl uzandığını, çimenlere gölgelik, kuşlara yuva olduğunu çok net hatırlıyordu. Çocukken altında oynar, kuş cıvıltılarını dinlerdi.

"Buraya kadar," dedi şoför. Kapıyı açınca arabanın iç ışıkları yandı. "Dizlerim rahatsız, valizinizi taşıyamayacağım, kusura bakmayın."

"Sorun değil."

Şoför arabadan inip bagajı açtı, Abby'nin valizini çıkardı.

Abby de arabadan indi. Bütün gün trende oturmaktan bacakları tutulmuştu. Devrilmiş ağaca baktıkça içi sızlıyordu. Evi göremeyecek kadar uzaktaydı, ama beklediklerini hissedebiliyordu.

"Sizi burada bekleyeyim isterseniz. Eve varınca cepten arasınız." dedi şoför, valizi getirip tekerlekleri üzerine oturturken.

Hayır, arayamam, demeyi düşündü Abby. Cep telefonu çiftlikte çalışmayacaktı. Hiç çalışmamıştı.

Ama lafı fazla uzatmadan, "Gerek yok, teşekkür ederim," diye cevap verdi. Cüzdanından taksi parasını ve bahşişi çıkarıp verdi. Evde kimsenin olmaması gibi bir ihtimal yoktu, ama yine de Gretchen'ın yedek anahtarı sakladığı yeri biliyordu. "Beni merak etmeyin, olmam gereken yerdeyim."

Şoför parayı alıp cebine koydu, ama bir türlü gidemiyordu, içi hiç rahat değildi. Kasketini geriye atıp alnını kaşıdı. "Biraz oyalanmamı istemediğinize emin misiniz? Evde kimse yoksa ya da hasar çok fazlaysa, sizi kasabaya götürebilirim. Sadece beş kilometre uzakta."

"Evdeler," dedi Abby. Çünkü evde olduklarından emindi. Bunu hissediyordu. Hem, nereye gidebilirlerdi ki? "Siz gidebilirsiniz, gerçekten." Abby adama gülümsedi. Hamile olduğu için mi böyle davranıyordu? Annelik pırıltıları saçacak durumda değildi, ama belki de adam içinde büyümekte olan canlıyı sezmişti. Aşırı korumacı bir baba gibi davranmasının nedenini de açıklıyordu bu.

"Dikkatli olun, hanımefendi." Adam şapkasıyla ona selam verip gitti.

Taksi uzaklaşırken, Abby de valizini alıp sürüklemeye başladı. Araba geri geri giderken, kırmızı lambaları yolda parlıyordu.

Tekerlekler çakıllı yolda hızla döndü, araba gecenin karanlığına karışıp uzaklaştı.

Abby derin bir nefes aldı. Serin hava ciğerlerine doldu. Endişeliydi. Devrilmiş ağacın etrafından dolandı. Valizi çamurun, ıslak çimenlerin arasından güç bela çekiştiriyordu.

Çitlerden eve kadar olan yol beş yüz metre kadardı. Ama oraya ulaşmak yıllarını almıştı sanki. Her taraf moloz-lar ve kırılmış dallarla doluydu. Valizini iki kere düşürdü. Sonunda çeke çeke götürmekten vazgeçip sapından tutarak

taşımaya karar verdi. Nefes nefese yürüyordu, bu kadar çok eşya getirdiğine pişman olmuştu. Ama eskiz defterlerini, çok sevgili sanat tarihi kitaplarını bırakamazdı. Zaten ağırlık yapan da bunlardı. Hem, nisan ayında havalar çok değişken olabiliyordu, ne olur ne olmaz diye, birkaç kazakla kot pantolon, hatta çizmelerini bile koymuştu. Son yaptığı, su birikintisine damlayan yağmur damlaları resmini sığdırabilseydi onu da koyacaktı. Ama sonra temelli gitmediğini, en fazla bir hafta sonra Chicago'ya geri döneceğini düşünerek vazgeçmişti. Resimlerini de yanında getirseydi her şeyden vazgeçmiş gibi olacaktı. Ama henüz vazgeçmemişti. Gelir de kimseyi bulamaz diye, Nate'e bir not yazıp mutfağa bırakmıştı hatta. *Birkaç günlüğüne eve gidiyorum. Düşünmem gerek,* demişti notta. Nate'in göreceğinden, görse bile umursayacağından emin değildi. Kırılmış kalbi ve hamilelik hormonları eşliğinde ağlaya ağlaya valizini hazırlayan Abby, sonunda fermuarı çekip kapatmıştı.

Geri dönerek doğru şeyi yaptın, dedi kendi kendine. Valizi öbür eline alıp soluklanmak için biraz durdu. İleri doğru bakınca, ağaçların arasından evi görebilecek kadar yaklaştığını fark etti. Karanlığa gömülmüş bir ev görmeyi beklerken, bambaşka bir şeyle karşılaşmıştı. *Nasıl olabilir böyle bir şey?*

Işıklar yeni yeni çöken gecenin karanlığında göz kamaştırıyor, pencerelerden verandayı aydınlatıyordu. Beyaza boyanmış çitler diş gibi parlıyor, sanki gelişine çok sevin-

miş gibi sırıtıyorlardı.

Belki de annesi jeneratör kurdurmuştu, ama öyle olsa bundan bahsederdi.

Kablolar kopmuş haldeyken evde elektriklerin olmasının başka bir açıklaması olamazdı.

Ama sonra, çocukluğundan beri çiftlikte şahit olduğu tuhaf şeyleri hatırlamaya başladı. Kimsenin açılayamadığı, hiçbir şart altında mantıklı bir cevap bulunamayan şeyler. Mesela bir defasında Abby annesini mutfakta ağlarken bulmuştu. Tabaklardan birini kırdığı için ağlıyordu. Harf şeklindeki erişteler etrafa saçılmıştı. "Sam'in tabağıydı bu," diye ağlıyordu Gretchen. Sanki dünyanın sonu gelmişti. "Ondan bir parçayı daha yok ettim." Dünyanın yükünü yüklenmiş gibi derin bir iç geçirmişti.

O zamanlar daha yedi yaşında olan Abby onun ne demek istediğini anlayamamış, ama annesinin üzüntüsünden, içinde bir şeylerin kırıldığını hissetmişti. "Yapıştırabiliriz," demişti annesine. "Hani domuz kumbaramı tutkalla yapıştırmıştık ya?" Ama Gretchen ağlayarak başını iki yana sallamış, "Bunu kimse yapıştıramaz, Abs, sen bile," demişti. Bunun üzerine Abby de ağlamaya başlamıştı. Tabağın onun yüzünden kırıldığını sanıyordu, oysa annesi kırmıştı.

Anneyle kızın hıçkırıkları yetmezmiş gibi, aniden şimşek çakmaya, gök gürlemeye başlamış, gökyüzü bir anda simsiyah olmuştu. Evin duvarları sallanıyordu. Abby ruhundan taşan kederin peşinden dışarı çıkmış, tam o anda

şiddetli bir sağanak bastırmıştı. Yağmur damlaları gözyaşlarına karışıyordu, üstü başı sırılsıklam olmuştu. Ama çitlerin oraya gelip de yabani çiçeklerle kaplı düzlüğe adımını atar atmaz yağmur dinmişti. Aslında tam olarak dinmiş sayılmazdı. Çiftlik sınırları dışında kalan hiçbir yerde yağmur yağmıyordu. Tek bir damla bile. Abby arkasına dönüp baktığında, evin tam üstünde simsiyah bulutların toplandığını görmüştü. Ama evin dışındaki her yerde gökyüzü masmaviydi.

Sam'in tabağının kırılması, ruhunun ağlamasına mı sebep olmuştu? Annesi, onun yanlarında olduğunu, daima da olacağını söylerdi. "Bazen canın sıkkınken yağmur yağıyorsa, bil ki o senin yanındadır, seninle birlikte o da en az senin kadar üzülmüştür."

Abby koşarak içeri girmiş, gördüğü manzarayı annesine anlatmak istemişti. Gretchen ise kırılan parçaları toplamakla, yerleri silmekle meşguldü ve küçük bir çocuğun hayal gücüyle uğraşacak hali yoktu. "Evimiz kasırga hattının ortasında, Abby," derdi annesi. Yağmur yağdıran ruhlar teorisine dudak bükerek. "Garip hava olaylarıyla karşılaşman normal bir şey."

Ama Abby başka bir şeyler olduğunun farkındaydı. Ceviz koruluğunda bir hayaletin dolaştığından emindi; bu hayalet, babasının eskiden yaptığı bir şey yüzünden çok acı çekiyordu ve babasından başka kimse bunu anlayamazdı.

Şimdi büyüdüğü halde bile, Abby bir varlığı hissediyor,

bu da içini huzurla dolduruyordu.

"Geri dönmek güzelmiş," dedi kendi kendine, derin bir iç geçirip çiftlik evine bakarken. Omuzları gevşemişti, serin havaya rağmen etrafında bir sıcaklık hissediyordu. Burası onun yuvasıydı. Sam'in annesiyle babasına, bebekken onu çok seven, kucaklarından indirmeyen dedesiyle babaannesine ait olan yuva. Abby onları hatırlayamayacak kadar küçüktü o zamanlar, sadece bir fikir olarak kalmışlardı kafasında. Attığı her adımda, Abby görünmez kolların ona sarıldığını hissediyordu. Her adımında kalbi, *Buraya aitim,* der gibi küt küt atıyordu.

Bulutsuz gökyüzündeki ayın aydınlattığı yolda, dal parçalarından ve çukurlardan sakınarak yürümeye devam etti. Bir çobanaldatan kuşu ötüp duruyor, sanki şarkı söylüyordu. Şarkısının her mısrasında durup bekliyor, diğer kuşların da ona katılmalarını bekliyordu. Zavallı kuş kendini yalnız hissetmesin diye Abby ona eşlik etmek istedi: "Çoban kuşu, çoban kuşu." Bir an önce eve varmak istediğinden adımlarını hızlandırdı, valizini yüklenip basamakları çıktı.

Sonunda ön kapıya varınca, valizini paspasın üstüne bıraktığı sırada fazlasıyla bitkin düştüğünü farketti. Kesinlikle hayatındaki en uzun günlerden birini geçiriyordu. Annesiyle konuşmak, ona Nate'i ve bebeği anlatmak için can atıyordu. Gretchen'a ulaşamamış olması, onu açlıktan da beter bir mahrumiyet içinde bırakmıştı. Annesinin o kapının ardında olduğunu bilmek onu çok heyecanlandırmış,

kapının tokmağını vururken parmaklarının titremesine sebep olmuştu.

Kapının gıcırdayarak açıldığını duyuncaya kadar Abby nefesini tutmakta olduğunu fark etmemişti, derin bir iç geçirdi. Annesini görür görmez, ne kadar endişeli olduğunu anlamıştı. Yüzündeki çizgiler derinleşmiş, gözleri kısılmış, sımsıkı topuzu dağılmış, saçlar yüzüne yapışmıştı.

"Abigail!" dedi Gretchen. Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Nasıl gelebildin sen? İstasyondan buraya kadar yürümedin, değil mi?"

"Tüm yolu yürümedim." Annesi bakakalmıştı. "Çiftliğin girişine kadar taksiyle geldim." Tedirginlik içinde gülümsemeye çalıştı. "Şoför beni buralarda bırakmak istemedi." Abby verandaya yığılmış hasır mobilyalara baktı. "Fırtına epey hasar vermiş galiba. Yaşlı meşe devrilmiş, yolu kapatmış, haberiniz var mı?" Kendini tutmaya çalışsa da, gözyaşlarına hâkim olamadı. "O kocaman şeyin devrildiği günü göreceğim aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Bebeğim benim, ne oldu?" Gretchen verandaya çıktı, kızının yanaklarını okşadı.

Birinin, "Kim geldi?" diye seslendiğini duydular. Teyzeleri el ele tutuşmuş vaziyette koşarak geliyorlardı. "Abigail, sen misin?"

"Evet, benim." dedi Abby gözyaşlarını silerek.

Bennie Teyze sesini duyar duymaz onu tanımış, Trudy Teyze de kapı açılır açılmaz onun kokusunu almıştı. Abby,

kim bilir ne kadar garip kokmakta olduğunu düşündü. Üstüne üstlük bir de hamileydi. Talk pudrası ve turşu kokuyor olabilir miydi acaba?

"Arayıp durdum sizi, ama telefonunuz çalışmıyordu," dedi Abby, verandanın ampulüne bakarak. Ölgün ışığın etrafında bir pervane uçuyordu. "Elektrik de kesiktir sandım, ama yanılmışım."

"Ya, evet," dedi annesi, elini umursamaz bir edayla savurarak. Bir açıklama yapmadı. Aksine, konuyu değiştirmek ister gibi etrafa bakınıp, "Nate nerede?" diye sordu.

"Seninle gelmedi mi?" dedi Trudy. Önlüğünün cebine sokuşturduğu bir şeyle oynuyordu. "Seni tek başına göndermemiştir herhalde."

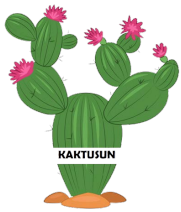
"Tatlım, dilini mi yuttun? Ters bir şeyler var sanki?" diye sordu Bennie. Abby'nin sesinin titrediğini fark etmişti.

Üç kadın yüzlerinde aynı endişe ifadesiyle kapının önünde duruyordu. Onların bu halini gören Abby'nin içi sızladı. "Nate iki hafta önce evi terk etti," diye itiraf etti, omuzları sarsılıyordu. Güçlükle yutkundu, "Şimdi de hamile olduğumu öğrendim," diye ağlamaya başladı.

"Ne?" diye bağırdı annesi ve halaları bir ağızdan.

"Evet. Anne olacağım." Abby valizine yapıştı. En kötüsünü söylemişti işte. "Evde üç kere test yaptım, sonra doktora gittim. O günden beri elim ayağım kesilmiş haldeyim. Artık içeri girebilir miyim? Biraz daha ayakta dikilirsem yere yığılacağım çünkü."

Bölüm Beş

Tanrım, Abby'nin bebeği mi olacak?

Nasıl olabilir?

Gretchen nasıl bebek yapıldığını biliyordu elbette. Ama Abby'yle Nate bu konularda çok dikkatliydiler, hatta Abigail bir keresinde çocuk isteyip istemediğinden emin olamadığından bahsetmiş, bunu duymak Gretchen'ı çok üzmüştü.

"Çocuk sahibi olmak için gereken niteliklere sahip olduğumdan emin değilim. Hem, çok yaşlandım," demişti Abby, Noel'de geldiğinde. Gretchen saçmaladığını söylemişti. Kızı daha kırkında bile değildi, artık kadınlar bu yaşlarda, hatta daha da geç yaşlarda bile anne oluyorlardı. Anne olabilecek biri olma meselesine gelince; kimse doğuştan bu yeteneğe sahip değildir zaten. Bebek doğar doğmaz vahiy inmiş gibi her şeyi bir anda öğrenmiyordu insan. Başına geldikçe, zamanla anlıyordu her şeyi. Hayatın kendisi gibi. Çocuk yetiştirmek, "yaşa ve öğren" felsefesine tam anlamıyla oturan bir şeydi. En önemlisi de, çocuğunu tüm kalbinle sevmekti. Bunu yaptın mı, diğer her şey hallolur, su yolunu bulurdu.

"Bebeği olacakmış," dedi Trudy heyecanla. Çizgili ön-

lüğünün üstünden elini göğsüne bastırdı. "Duydun mu kardeşim?"

"Duymam mı," dedi Bennie. Başı dönmüş de, destek almak istermiş gibi kardeşinin koluna tutundu. "Bereyle patik örmeye başlasan iyi olur."

"Abby'nin beşiğini tavan arasından indirelim," dedi Trudy.

"Örtüsünü de naftalinden çıkaralım!"

Gretchen kardeşlerinin cıvıltılarını duymazdan geldi. Beyni vızıldıyordu. "Emin misin? Kesin mi?"

"Kesin." Abby endişeyle dudağını ısırdı. Dünyası başına yıkılmış gibiydi.

"Tanrım!" dedi Gretchen. Nefesi kesilmişti. Bir eli boğazında, öbür eli karnındaydı.

Kendinden bir parçanın yeni bir hayata vesile olacağı, gelecek nesillere geçecek olması, içinde bir şeylerin kıpırdamasına yol açmıştı. Ama Abby o kadar emin değildi, şaşkınlıktan ne yapacağını bilemiyor, hamile olmanın altından kalkılamayacak bir şey olduğunu sanıyordu. Gretchen, duyarlı kızının, içindeki minik varlığı nasıl beslemesi gerektiğini, karnının nasıl büyüyüp derisinin nasıl gerildiğini, doğum yapmanın, birinin yıllar boyu ona bağımlı olacağı anlamına geldiğini düşünüp durduğundan emindi. Dünyaya bir bebek getirdiğin andan itibaren her şey değişiyordu. *Her şey.*

Tanrım! Abs hamile!

Gretchen'ın içi içine sığmıyordu, bu haberi sindirmesi birkaç gün alacaktı anlaşılan. Kendi hamileliği daha dün gibi aklındaydı. Daha on yedi yaşına yeni girmiş bir genç kızdı, öfkeden kuduran bir annesi vardı ve bebeğin babası ortalıklarda bile görünmüyordu.

"Nate ne olacak?" diye sordu bir anda, böyle bir durumda Abby'yi nasıl yüz üstü bırakabildiğine şaşmıştı. Belki de çocuk istemiyordu, bu yüzden ayrılmış olabilirlerdi. "O ne diyor? Mutlu olmadı mı? Baba olmak istemiyor mu?"

"Bilemem," dedi Abby, alçak sesle. "Haberi yok daha."

"Yok mu?" Ne kadar bozulduğunu belli etmek istemese de Gretchen sesini yükseltmişti. Ne de olsa kimseyi yargılayacak durumda değildi.

"Nate'in haberi yok muymuş?" dedi, Trudy'yle Bennie. Mutlu cıvıltıları kesilivermişti. Abby'den bir cevap bekliyorlardı.

"Bir türlü söyleyemedim işte." Avurtlarını ısırdı. "Zamanlama berbattı."

"Ah, Abs, mesele hamilelik olduğunda iyi zamanlama diye bir şey yoktur ki," dedi Gretchen. Aslında niyeti azarlamak değildi. En son martta Nathan'la telefonda konuşmuştu, altı yıldır tatilleri beraber geçiriyorlardı, Gretchen onun Abigail'i sevdiğinden emindi. Kusursuz değildi elbette, çok çalışıyor, ev işlerine yardım etmiyordu, bütün erkekler gibi aynı kötü alışkanlıklara sahipti. Ama en çok ihtiyacı olduğu anda Abigail'i yüzüstü bırakabileceğine ihtimal vermiyor-

du. Nate'in en kötü yanı, ciddi biri olmamasıydı, ama Abby onun kendisine düşkün olmadığından hiç yakınmamıştı.

"Anne?"

"Efendim?"

Abby ıslak ayakkabılarını yere sürterek, "Bütün gece böyle ayakta mı dikeceksin beni?" diye sordu.

"Tanrım, alsana kızı içeri," dedi Bennie.

"Ona bir fincan çay verelim," diye cıvıldadı Trudy.

"Ah, tatlım, kusuruma bakma sen." Gretchen Abby'yi elinden tutup, içeri götürdü. "Bugün epey bir olay yaşadık. Kafam çalışmıyor hâlâ."

"Benim de öyle," diye mırıldandı Abby.

İçeri girer girmez Bennie'yle Trudy Abby'nin üstüne atlayıp onu kucakladılar. "Temelli mi ayrıldın Chicago'dan? Bebek doğana kadar mı kalacaksın?" İkizler merakla, onu daha iyi "görebilmek" için Abby'nin saçlarına, yüzüne dokunuyorlardı.

"Rahat bırakın kızcağızı, daha yeni geldi," dedi Gretchen. Valizi alıp merdivenin başına bıraktı, sonra kapıyı kapatmak için döndü. "Haydi, haydi," diyerek herkesi mutfağa götürdü. Bakır karolarla kaplı tavanda yanan ampul, metalik bir ışıltı saçıyordu. "Akşam yemeğini yeni yemiştik," dedi Abby'ye. "Fıstık ezmeli sandviçle çorba var."

Gökten düşen adamı içeri alır almaz elektrik gelmişti, saatlerdir yanıyordu lambalar, ama Gretchen yine de buzdolabını açmaya çekinmişti, bir şey olur, elektrik yeniden

kesilir de yiyecekler bozulur diye. Ama Abby'nin hatırına bu riski göze alacaktı.

Buzdolabının büyük krom kolunu çekerken, "İstediğin bir şey var mı?" diye sordu. "Bir sandviç yapayım sana hemencecik ya da tost."

"Sonra," dedi Abby. Koca çantasını meşe masanın üstüne bıraktı. Saçları ıslanınca kıvır kıvır olmuştu. Solgun yüzü makyajsızdı, dudaklarında ruj da yoktu. Chicagolu bir sanat galerisi müdüründen çok, sarsak, özgüveni olmayan bir ergene benziyordu.

"Süt içer misin peki?" dedi Gretchen.

Abby omuz silkti. "Artık iki kişi olduğuma göre bir şeyler yemem gerek, biliyorum, ama daha sonra. Önce bir nefes alayım."

"Yanlış anlama, ama..." Gretchen kızının yüzüne yapışan saçları çekti. "Ödün kopmuş senin korkudan."

Abby tıkanıp kalmıştı. "Evet, galiba öyle."

"Tamam tatlım." Gretchen iç geçirdi, Abby'yi kendine çekip ona sımsıkı sarıldı. "Her şey yoluna girecek."

Abby yüzünü onun göğsüne yaslayarak, "Girecek mi gerçekten?" diye sordu.

Gretchen, yıllar önce aynı şeyi yaşadığında ve korkudan taş kesildiğinde annesinden duymayı dilediği şeyleri söyledi kızına: "Evet." Abby'nin saçlarını okşadı. "Her şey düzelecek. Eninde sonunda her şey yoluna girer. Ne zaman ihtiyacın olursa biz buradayız. Lütfen buna inan."

Bu şekilde söz vererek onu teselli etmek yanlış bir şey sayılmazdı. İleride ne olacağını bilemezdi elbette ama şu anda ona başka bir şey söylemeyecekti. Böylesi, Gretchen olmayacak bir iş yapıp pervasızca hareket ettiği o yaz gecesini annesine itiraf etmek zorunda kaldığında annesi Annika'nın yaptığı gibi, *Ne halt karıştırdın sen,* diye üstüne gitmesinden çok daha iyiydi. Annesinin yüzündeki utanç dolu ifadeyi, sesindeki o hayal kırıklığını ömrü boyunca unutmayacaktı. "Ben de seni akıllı bir kız bilirdim. Üniversiteye gidersin, Walnut Ridge dışında kendin için bir şeyler yaparsın sanmıştım. Ne kadar da büyük bir hayalkırıklığı." Bu sözler Gretchen'ın suratına tokat gibi inmişti. "Prezervatif isteseydin, eczaneye gider alırdık. Ama artık çok geç. Şimdi yediğin haltın sonuçlarına katlanmak zorundayız. Söyle bakalım, babası kim?" diye sormuştu annesi. Elleri belinde, babasının "huysuz anne sesi" dediği o tonda konuşuyordu.

Kimdi Abby'nin babası?

O zamanlar bu soru ne kadar da önemliydi. Kırk yıl önce evlenmemiş bir kız hamile kalırsa bozuk mal gözüyle bakılırdı. Bu durumda erkeğin de payı olması göz ardı edilirdi. Nasıl olduğu hiç önemli değildi, adınız bir kere çıktı mı, bir daha size iyi gözle bakmazlardı. Gretchen doğruyu söyleseydi çok daha kötü şeyler olabilirdi. Öyle konuşmuş olması daha iyi ve daha güvenliydi. Annesine de, Cooper ve Lily Winston'a söylediği şeyi anlatmıştı.

"Babası Sam," diye yalan söyledi. Aklına bir tek onun

adı gelmişti. Zaten Sam de onun uğruna her şeyi yapabileceğini söylememiş miydi? Ama şimdi, bu kadar büyük bir yalan söylemiş olması, her ne kadar iyi niyetle de olsa sonunda dönüp başına iş açmış olabilir miydi?

Oturma odasında yatan adam tahmin ettiği kişiyse, gerçekten de Sam Winston'sa, korktuğu başına gelmiş demekti.

"Anne?" Abby onun kollarından sıyrılıp gözyaşlarını sildi. "İyi misin sen?"

Sam'e çok benzeyen bir adamın kanepede kendinden geçmiş bir halde yatıyor olması, telefonun bozulması, çiftliğin girişinin kapanması, kopan elektrik tellerine rağmen evde elektrik olması dışında iyiydi elbette. Kızını rahatlatmak ister gibi gülümsedi. "Kasırgadan fazla hasar almadan kurtulduk. Sen de temelli döndüysen, bizden âlâsı yok."

"Hemen karar verme," dedi Bennie. "Önce kızına, kedinin bulduğu şeyi göster. Nasılsa kendi de görecek."

"Ne buldu kedi?" diye sordu Abby ve annesine doğru dönerken kaşlarını çattı. "Matilda eve bir şey mi getirdi? Fare, tavşan gibi bir şey mi?"

"Ah, tavşandan epeyce büyük," dedi Bennie, o çokbilmiş tavrıyla. Gretchen, elimde bir havlu olsa da suratına patlatıversem, diye geçirdi içinden.

"Lütfen, şimdi oraya girme," dedi Abby'ye, kibarca kızının bileğini tutuyordu.

"Neden anlatmıyorsun?" diye sordu Trudy. Ellerini ön-

lüğünün cebine sokmuş, topuklarının üzerinde ileri geri sallanıp duruyordu. "Kasırganın koruluğa yağdırdığı cevizlerin yanında ne bulduğunu söylesene. Meraktan ölüyor, baksana."

"Korulukta ceviz mi var? Ama bu mümkün değil, öyle değil mi?" Abby yorgun gözlerini kıstı. "N'oluyor burada?"

"Sonra anlatırım." Gretchen kardeşlerinin inadını görmezden gelerek dikkatini Abby'ye verdi. "Hadi önce seni ve tabii ki valizini eski odana yerleştirelim." Kızını yemek odasından merdivenlere doğru sürükler gibi götürdü. Bir an önce yerleşmesini istiyordu. Abby'nin çok yorgun olduğu belliydi. "Önce biraz dinlen, sonra her şeyi anlatacağım."

"Neden şimdi anlatmıyorsun?" Abby basamaklarda durmuş, ayak diriyordu. "Ne saklıyorsun sen? Biri mi var evde?"

"Iıiıhhhh!" Tam bu sırada, sessizliğin içinden bir inleme sesi duyuldu. Abby oturma odasına doğru kulak kabarttı.

"Evde biri var gerçekten de." Bileğini annesinin elinden kurtardı.

"Abs!"

Gretchen onun peşinden oturma odasına koştu. Abby odanın ortasında, havları dökülmüş eski halının üstünde dikilmiş, kanepede yatan adama bakıyordu.

"Anlamıyorum," dedi. "Kim bu? Ne olmuş ona böyle?"

Oturma odasının lambalarından biri aniden yanıverdi ve hareketsiz bir halde, gözleri kapalı, kolları seğirerek, ara-

da bir hafif hafif inleyerek kanepede yatan adamı izleyen Abby'nin, gölgeler içinde kalan yüzünü ortaya çıkardı. Üstündeki örtüden bedeni görünmese de yüzü gayet net görünüyordu. Gretchen yüzündeki toz toprağı silmiş, uzayan sakallarını makasla kısaltmıştı. Böylece biraz adama dönmüştü doğrusu. Bembeyaz yüzüne de renk gelmişti; kaşının üstündeki koyu mor renkli çürük şimdi yavaş yavaş açık kırmızıya dönüyordu.

"İyi mi?" diye fısıldayarak sordu Abby. "Devrilen meşenin altında mı kalmış?"

"Bir şeyin altında kaldığı kesin," dedi Gretchen, kızına sokularak. "Onu getirdiğimde çok az konuştu, pek bir şey anlatmadı."

Kendinden geçtiğinden beri de gözlerini açmamıştı. Bedeni sıcaktı, ama ateşi yoktu. Gretchen, onun bilincini kaybettiğini düşünmüyordu, sadece derin bir uykudaydı, o da çektiği acı yüzünden.

"Yüzü çok tanıdık geliyor," dedi Abby. Başını kaldırıp adama baktı. "Buralarda mı oturuyormuş?"

Gretchen cevap verirken tereddüt etti: "Sordum, ama adını bile hatırlamadı. Uyuyup dinlenmesi gerek."

"Kasırga onu alıp çiftliğe mi savurdu yani?" Abby kazağının püsküllerini çekiştirdi. "Başka bir şeye zarar vermemiş mi? Çiftliğe ya da ahıra dokunmamış mı?"

"Öyle görünüyor." Gretchen'ın bu cevabı ona hiç de inandırıcı gelmemişti. "Peki, sana şöyle anlatayım," diye-

rek Abby küçükken ona masal anlatacağı zamanki gibi lafa başladı. Nereden geldiği belli olmayan, aniden patlayan fırtınayı, evi zangır zangır titreten rüzgârı, deli gibi çarpan kepenkleri, kardeşlerini bodruma sakladığını, sonunda kasırganın koca meşeyi devirdiğini ve ne kadar moloz varsa çiftliğe savurduğunu anlattı.

O anlatırken, Abby kanepedeki adama gittikçe yaklaşıyor, onu dikkatle inceliyor ve bu durum Gretchen'ı oldukça rahatsız ediyordu.

"Hadi, Abs." Hafifçe kızının koluna dokundu, onu uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Dinlensin biraz. Şu anda yapılacak bir şey yok."

Ama Abby laf dinlemiyordu.

"Bu kasırga, hani şu defalarca anlattığın kasırgaya benzemiyor mu? Rüzgâr esmiş, yağmur yağmış, şimşekler çakmış, gökten deli gibi cevizler yağmıştı ya?" Abby doğrulup saçını kulağının arkasına attı.

"Benziyor, evet," diye mırıldandı Bennie. Abby'nin kanepenin ayakucuna doğru gittiğini hissetti. Yüzünü ona doğru dönüp başını hafifçe kaldırdı. "Anladığım kadarıyla bir bağlantı var, bunları yapabilen bir kişi olabilir."

Trudy'nin sesi çınladı: "Evet, evet. Rüzgârla limonotu kokusunu getiren biri."

"Tanrı aşkına!" diye söylendi Gretchen. Abby'nin zengin hayal gücünü böyle uyandırdıkları için onlardan nefret ediyordu. "Lütfen, yapmayın." Abby'nin babasının geri

dönmesini ne kadar çok istediğini biliyordu. O da aynı şeyi düşünmesine rağmen kızının gerçek olmayan bir şeye bel bağlamasını istemiyordu. "Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Ne kim olduğunu ne de nereden geldiğini."

"Peki o olabilir mi?" Abby, daha önce Gretchen'ın da yaptığı gibi, kanepenin yanına çömeldi. Yaralı adamdan gözünü alamıyordu bir türlü. "İçinden bir ses geri gelmiş olabilir, demiyor mu?"

Gretchen olduğu yerde kıpırdandı, terleyen avuçlarını kotuna sildi. Bennie'yle Trudy'nin ses çıkartmamalarına sevinmişti. İkisi de Abby'yi daha fazla umutlandırmak istemiyordu belli ki.

"Yorgunsun sen," dedi ve kızının elinden tutup hafifçe çekti. "Nate ve bebekten dolayı üzgünsün. Görmek istediğin şeyi görüyorsun ki bu çok normal."

"Şüphelenmediğini söyleme sakın." Abby kaşlarını çatarak annesine baktı. "Aynı uzun surat, aynı çıkık burun, elmacıkkemikleri de aynı. Peki ya ağzına ne demeli? Tıpkı fotoğraftaki gibi incecik dudakları." Abby, gözleri parlamış, yanakları kızarmış bir halde devam etti: "Çok şey değişir, ama kemik yapısı yalan söylemez."

Elmacık kemiklerinden bahsederken tıpkı Annika'ya benzemişti. Gretchen kardeşlerine yardım ister gibi baktı, onu göremeseler de yardıma ihtiyacı olduğunu hissedeceklerinden emindi. Ama ikisi de tek kelime etmediler.

Kızına, *O senin baban değil,* demek isterdi, ama pek

çok sebep yüzünden bunu yapamazdı.

"Günün birinde eve döneceğini söylerdin hep," dedi Abby, yaşlı gözlerle. "Neden gerçek olmasın? Belki yolday-dı, buraya geliyordu ve sonra kasırga çıktı, onu savurdu. Ya yağmuru yağdıran o ise? Yeteneği olduğunu söylerdin. Ya bu yeteneği sayesinde eve döndüyse?" İncecik parmaklarını uzatıp Gretchen'ın kollarını tuttu. "En başında bütün bun-lara beni sen inandırdın. Hepsi yalan mıydı? Hiç doğru bir şey yok muydu?"

Kelimeler boğazında düğümlendi. Ne diyebilirdi ki? Kı-rılgan, hassas evladına o hikâyelerin abartı olduğunu mu?

"Tatlı kızım benim." Gretchen mantığının sesini din-lemeye karar vermişti. Abby'nin kollarını sımsıkı kavradı. "Bu adam Sam ise, neden daha önce temas kurmadı? Ne-den kırk yıl bekledi?"

"Bilmiyorum." Abby iç geçirdi, annesinden uzaklaşıp başını iki yana salladı. "Onu engelleyen her ne ise çok güç-lü, onu aşan bir şey olmalı. Dileklerimi duymuştur mutlaka. Her doğum gününde yaktığım mumları biliyordur."

Dilekler büyü değildir, demeyi çok isterdi ama bunu yapacak gücü kendinde bulamadı. Çünkü Lily Winston'un anlattıklarını o da Abby'ye anlatmıştı: Sam'in sülalesinde ondan önce bir çok mistik olayla sarılmış olan adamı ve onun abartılı hikâyelerini. Ama o büyü gerçekse bile, ölü birini canlandıracak ya da Sam'i gittiği yerden geri getire-cek kadar güçlü müydü?

"Bu adam hakkında bir şey bilmiyoruz. Sadece yardımımıza ihtiyacı var." Gretchen kızını sakinleştirmeye, doğal olmaya çalışıyordu. "Bazen yabancılar da sevip özlediğimiz insanlarmış gibi gelir bize."

"Kimliği, ehliyeti, bir şeyler olmalı." Abby adamın ceplerini karıştırmaya yeltendi.

Ama Gretchen ona engel oldu: "Bebeğim, yok bir şey üstünde, çoktan baktık biz."

Abby vazgeçip derin bir iç geçirerek kendini berjer koltuğa attı, başını arkaya yasladı. "Delirmişim gibi bakma bana lütfen," dedi annesine. "Çünkü delirmedim. Emin ol."

"Hiç de öyle düşünmüyorum zaten."

Trudy, "Tanrı biliyor ya, bizden daha çok delirmiş olamazsın," diyerek Abby'nin yanına gitti. Sanki ona desteğini göstermek ister gibiydi.

"Belki de bir mucize yaşamamızın zamanı gelmişti," dedi Bennie, sohbetin dışında kalmak istemiyordu.

Yok canım.

Gretchen kollarını sımsıkı kavuşturdu. Yaralı adamı çiftliğe getirmesiyle Abby'nin gelişinin aynı güne denk gelmesine lanet ediyordu. Bu kadar hassas bir durumdayken bu derin hasretin onda yaratacağı sonuçlardan endişe ediyordu. Nate'i kaybetmekten ve çocuk doğurmaktan yeterince korkuyordu zaten, şimdi bir de yıllardır hasret kaldığı babasının ait olduğu yere, kırk yıldır onu bekleyen evine döndüğüne inanmaya başlamıştı.

"Mucizeler kulağa her ne kadar çok güzel gelse de, lütfen acele bir sonuca varmayalım," dedi Gretchen, sözlerini dikkatle seçmeye çalışıyordu. "Ya uyanır da aklı başına gelir ve sadece tesadüfen buradan geçtiğini söylerse? Belki de onu özleyen bir ailesi vardır."

"Dediğin gibi çıkarsa ulaşamayacağım şeyleri istemekten vazgeçerim," dedi Abby. Sesinden, ne kadar gergin olduğu anlaşılıyordu. "Ama şu anda umutlanmanın bir zararı yok, değil mi?"

"Yok," dedi Gretchen. İncinmişti. "Yoktur herhalde."

Abby iç geçirerek ayağa kalktı. "Doğru söylüyorsun. Çok yorgunum. En iyisi devrilip yatayım ben."

Teyzelerini yanaklarından öptü, annesine sarıldı. "Sabah görüşürüz."

"İyi geceler kuzum," dedi Bennie. "İyi uykular," dedi Trudy.

Abby odadan çıkmadan önce kanepede yatan adama bir daha baktı. Biraz sonra, valizini çeke çeke yukarı çıkaran Abby'nin ayak sesleri geldi.

Bennie "Zavallı kıza yardım etmeyecek misin? Amma da vurdumduymazsın," diye azarlayınca, Gretchen oturma odasını koşup kızına yardıma gitti.

"Abs, bırak da ben çıkarayım valizini!"

Ama Abby yolu yarılamıştı bile. "Çantamı getirir misin?" dedi, beyaz boyalı tırabzandan sarkarak. "Mutfakta kaldı."

"Tabii."

Abby merdivenlerde gözden kayboldu, valizini tıkır tıkır sürerek eski odasına gitti.

Bir hayli ağır görünen omuz çantası mutfak masasının üstündeydi, içindekilerden birkaçı çantanın açık ağzından dökülmüştü. Gretchen dökülenleri toplamaya başladı. Siyah bir keçeli kalem, bozuk paralar, açık pembe bir ruj ve arasında bir fotoğraf olan bir çizim defteri. Gretchen merakına yenilerek fotoğrafı çekip çıkardı, görür görmez yüreği ağzına geldi.

"Sam," dedi, içini çekerek. Kalbi kırık bir halde Walnut Ridge'i terk eden on altı yaşında bir delikanlıydı bu fotoğrafta. Gretchen onun bu halini görmeyeli yıllar oluyordu. Bu fotoğrafı Abby'ye, anaokuluna başladığı zaman vermişti. Kızcağız durmadan sorular soruyor, herkesin bir annesi ve bir babası varken onun neden bir annesi ve iki teyzesi olduğunu merak ediyordu. "Senin de baban var, Abs. İşte bu," demişti Gretchen.

Zamanda donmuş yüz hatlarına, ince, uzun yüzüne dokundu. Fotoğraftaki Sam tulumunu giymiş, verandada oturuyordu. Bir türlü söz dinlemeyen saçları, inek yalamış gibi kaşlarının üstüne yapışmıştı. Belli belirsiz gülümsüyor, gri gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Fotoğraf oradan oraya taşınmaktan iyice yıpranmış, köşeleri kırılmıştı.

"Ah, Abs," diye iç geçirdi Gretchen. Kızcağızın babasının geri döneceği düşüncesine bu kadar bağlanmasına

şaşırmamak lazımdı çünkü babasını unutmayı hiç istememişti.

Benim babam kimdi, diye sormuştu Abby defalarca. *Nasıl biriydi? Neden gitti? Nasıl öldü?*

Lily Winston'un, "Sam, babam Hank'e çok benzerdi," dediğini hatırladı Gretchen. "O kendi kaderini çizmeyi isterdi. Ona şanssızlık getirecek olsa bile."

Hank Littlefoot'un şaman olduğunu ve dedesinin de şaman kabilesine ait olduğunu ona Lily anlatmıştı. "Burada kalıp yeteneğini insanların yararına kullanabilirdi, ama ayrılmış bölgede kalmak istemedi. Hükümetin topraklarına, hatta kendi halkına bile bağlılık duymazdı." Lily bunları söylerken gülümsemiş, "Sadece buraya, bu çiftliğe yerleşmeyi içine sindirip burayı gerçek yuvası bilmiş," demişti.

O zamandan bu zamana, Gretchen, Hank Littlefoot'un hastaları iyileştiren bir şifacı olduğunu hayal etmiş, Sam'in Afrika'daki açlara yardım etmek istemesinde onun rolü var mı, diye merak etmişti. Sam mazlumun yanında olmak isterdi hep. Belki o da onlardan biri olduğu için.

"Gretch? Burada mısın?" Bennie'nin sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı, fotoğrafı elinden düşürdü.

"Abby'nin çantasını alıyordum." Aceleyle fotoğrafı yerden aldı. "İçindekiler dökülmüş."

"İyi. Abby seslendi şimdi, bir bardak sıcak süt istiyor." Bennie vura kıra dolap kapaklarını açmaya başladı. "Beş dakika dur da sütü de vereyim."

"Tamam." Gretchen'ın kalbi küt küt atıyordu. Sessizce eskiz defterini açtı, fotoğrafı yerine koydu. Tam bu sırada gözüne başka bir şey çarptı. Karakalem çizimler. Sayfaları çevirdikçe daha dikkatli bakmaya başlamıştı.

Ah, canım.

Her bir çizim, Sam Winston'un başka bir yorumuydu. Sadece fotoğraftaki sıska delikanlıyı çizmekle kalmamış, yaşlanınca nasıl biri olacağını da hayal etmişti. Kısa saçlı, uzun saçlı, kasketli, kel, bir sürü Sam çizimi vardı. Genç hali, dudak kenarlarında ve burnunda kırışıklıklarla yaşlı hali, gözlüklü ve sakallı hali.

Doğrusu sakallı Sam çizimi Gretchen'ın nefesini kesmişti. Avurtları çökük yaşlı Sam çizimi, şu anda kanepede yatmakta olan adama çok benziyordu. Abby'nin bu kadar heyecanlanmasına şaşmamak lazımdı. Hayalleri gerçek olmuş gibi hissettiği muhakkaktı.

Ya da ete kemiğe bürünmüş bir hayalet görmüş gibi hissetmesi.

Gretchen eskiz defterini bağrına bastı, derin bir iç geçirdi. Abby'nin bu takıntısına sebep olduğu için kendini sorumlu hissediyordu. En başından hiç umut vermemeliydi.

Çünkü Abby'nin fotoğrafına baktığı ve birbirinden güzel çizimlere konu olan o sırık boylu oğlan, onun babası değildi.

Gretchen bu gerçeği ne Annika'ya ne de Sam'in ailesine söylemişti. Kardeşleri bile bilmiyordu. O zamanlar, ne ka-

dar akılsız biri olduğunu itiraf etmektense yalan söylemek kolayına gelmişti. Ama şimdi birden, söylediği o yalanın ayağına dolanacağını hissetmeye başlamıştı.

Yetenek

Hepimizin bir yeteneği olduğuna inanmak zorundayız. Ve bu yeteneği, ne pahasına olursa olsun açığa çıkarmalıyız.

Marie Curie

BELONGS TO KAOUS TEAM

Bölüm Altı

1930'lar

Henry "Hank" Littlefoot, Otoe-Missouria kabilesinden gelen safkan bir Kızılderili'ydi ve şaman torunuydu. Sam Winston'un da anne tarafından dedesiydi. 1915 yılında doğan Hank, hâlâ varlığını sürdürmekte olan birkaç yüz Otoe-Missouria yerlisinden biriydi ve Oklahoma Bölgesi'nde, yuvaları bildikleri yerden sürülmüşlerdi.

Daha dört yaşındayken okuma yazmayı söken ve çok yakışıklı bir çocuk olan Hank, Kızılderililere ayrılmış bölgede gittiği okulun küçük kütüphanesinden alıp okuduğu kitaplardan etkilenip kendince hikâyeler uydururdu. On iki yaşına geldiğinde, hikâye anlatma sanatının düşkünü olan, etrafındaki küçük çocukları eğlendiren, atalarının gelenek ve görenekleriyle kendi hayal gücünü birleştiren bir çocuk olmuştu.

Ergenlik çağına geldiğinde olmak istediği yerin sahneler olduğunu biliyordu ancak tam olarak esin kaynağı da olamayan ailesi onun bu arzusunu anlamadı. "Sen buraya

aitsin. Yerin burası," dedi babası, sertçe. "Doğduğun gün gökyüzü şimşeklerle aydınlandı. Çatıya yıldırım düştü, evimiz yanıyordu neredeyse. Bu, senin şaman olduğuna dair bir işaretti," diye ısrar etti. "Sana verilmiş özel bir yeteneğin var, oğlum." Babası, gözyaşı damlası şeklinde bir doğum lekesi olan omzunu kavrayıp, "Babamda da bu lekeden vardı," dedi. "Sen şifa dağıtmak için doğdun. Sahnelerde soytarılık etmek için değil." Babası huysuz bir tavırla söylenerek başını iki yana sallayıp durmuştu. O bir tamirciydi ki bu da bir şeyleri iyileştirmenin bambaşka bir türüydü. "Bir gün ruhların sesi olacaksın. İstesen de, istemesen de."

Ruhların sesi ha... Vay be...

Hank onun anlattıklarına pek de inanmamıştı. Hayatı boyunca dedesinin, şeytanı kovmak, huzur vermek, av ya da hasat zamanlarında doğanın yardımını almak için ilaçlar, merhemler yapışını izlemişti. Dedesi çabaladıkça, tüm bunları yapmaya devam ettikçe Hank, bunlara dahil olma fikrinden o kadar uzaklaşıyordu. Hele de tehlikeleri ve almak zorunda kalacağı sorumlulukları fark edince iyice soğumuştu. Dedesi hasta bir aileyi iyileştirmeye çalışırken onlardan hastalık kaptığı için ölmüştü. Aynı hastalık anneannesini de götürmüştü.

Ama tüm bunlar, Hank'in şahit olduğu mucizevi olaylara duyduğu saygı ve hayranlığı azaltmadı. Dedesi, o kendine özgü büyüsünü yapmaya başladığında, o da herkes gibi buna inanırdı.

"Ben şaman değilim," diyordu herkese. Çünkü fiziksel gücünden başka, kendisine verilmiş özel bir yetenek olmadığına inanıyordu. Köşeli bir çene, dümdüz bir burun, geniş omuzlar, ağır bir cüsse. Hank'in manevi bir yeteneği varsa bile, o âna kadar ortaya çıkmamıştı. "Gitmek zorundayım," diye ısrar etmişti. "Buraya ait değilmişim gibi hissediyorum ben. Kendi yolumu bulmalıyım."

Ayrılmak ne kadar üzücü olsa da, ailesi ona engel olmadı.

Hank, Otoe-Missouria yerlileri gibi yaşamak istemediği gibi tam olarak beyaz adamın hayat tarzını da tercih etmemişti. Her şeyi *kendi* bildiğince yapacaktı.

Ve yaptığı da tam olarak buydu.

Onun gibilerin, yani beyaz tenli olmayanların, tiyatrolarda iş bulması bir hayli zordu o zamanlar ama öyle ya da böyle bir şekilde yapabileceğini yapmalıydı. Gazete ilanlarını takip edip, sayısız seçmeden acımasızca geri çevrildikten sonra St. Louis'de biriyle tanıştı. Bu adamın, Ortabatı'dan Teksas'a kadar turneler yaptığı, "İnanılmaz Derecede Eğlenceli, Cesaret İsteyen Oyunlar, Komedi ve Parodiler!" sergilediği *Wilbur Coonts'un Harikalar Kervanı* adında bir varyete tiyatrosu vardı ve adının bir hayli abartılı olduğu söylenebilirdi.

Coonts'un, yüzüne savaş boyaları sürmüş, başına tüyler takmış bir Kızılderili şefini ve dansıyla yalnız kovboyun kalbini çalan kızını anlattığı bir oyunu vardı. Evet, oyunun

konusu genel anlamda oldukça bayat, hatta alçaltıcıydı, ama Hank o zamanlar, işe bir yerden başlayabilmek için her şeyi yapmaya hazırdı.

Geyik derisi yeleğini giyip turkuaz boncuklarını takarak seçmelere gitmiş, siyah saçlarını örmüş, başına bir kartal tüyü takmıştı. Ama yine de savaş boyaları sürmüş, siyah peruklar, devasa başlıklar takmış beyaz adamların yanında pek bir soluk kalmıştı. Hank perdenin ardından bakıp sahneye çıkanları seyretmişti. Hepsi de o bildik, "Sen kovboy, ben Kızılderili," tiradını yapıyordu.

Sıra Hank'e geldiğinde yapamayacağını hissetti. Bu aşağılayıcı diyaloğu midesine ağrılar girmeden yapması mümkün bile değildi. Elindeki metni yırtıp attı, onun yerine, dedesinden öğrendiği, yağmur yağdıran ve şifa dağıtan bir adamın hikâyesini anlattı. Sonra ufak bir daire içinde dans edip çocukluğunda öğrendiği bir duayı okudu, kabilesinin yağmur dansını abartılı hareketlerle sergiledi.

Performansı bittiğinde Hank ter içinde kalmıştı ve Coonts ayaktaydı. Suratı pancar gibiydi, diğer adayları gönderip Hank'i yanına, sahnenin altına çağırdı. Hank, kendini en kötü duruma hazırlamaya çalışıyor, verilen metnin dışına çıktığı için azarlanacağını, derisinin rengi yüzünden reddedileceğini düşünüyordu.

Korkulanın aksine, Coonts parmaklarını pantolon askılarına takıp olduğu yerde yaylandıktan sonra, "Harikaydın, oğlum," dedi. Omzuna hafifçe vurarak gülümsedi. "Bugüne

kadar yazdığım her şeyden daha iyiydi bu."

"İşe alındım mı?" diye sordu Hank. Kulaklarına inanamıyordu.

"Onun gibi bir şey, evet."

Coonts, işlerin nasıl gideceğini görmek için ona yarı maaşla iki aylık deneme süresi vermişti. "Senden memnun kaldığım sürece burada çalışmaya devam edersin." El sıkışıp anlaştılar. Hank kendi yazdığı bir rolü oynayacaktı. Adını, "Şef Littlefoot'un Otantik Yağmur Dansı" koydukları varyete şovunda gösteri yapan bir şaman Kızılderili portresi çizdiler.

Hank'in performansının asıl amacı, tiyatroya yağmur yağdırmaktı elbette. Gösteri duman ve aynalarla daha da şatafatlı hale getirilmişti. Sahne görevlileri ışığı düzenliyor, şimşek ve gök gürültüsü yaratıyor, Hank geyik derisi yeleği ve Kızılderili şeflerin giydiği kocaman başlıkla, ki Coonts bu başlığı takmasında ısrar etmişti, daireler çizerek dans ediyordu. Hank, kuraklık zamanlarında dedesinin ettiği dualardan aklında kalanları söylüyordu. Tavana takılan vantilatör ve buz torbaları sayesinde, çok geçemeden sahneye yağmur yağmaya başlıyordu. Seyirciler bunun bir mucize değil, basit bir el çabukluğu olduğunu bile bile ayağa kalkıp onu alkış yağmuruna tutuyorlardı.

Sihirbazın çekik gözlü yardımcısı Nadya Celeste, "Ama sen zaten yağmur yağdırabiliyorsun, Hank," demişti ona, bir akşam kahve içmeye çıktıklarında. Yine yağmur yağı-

yordu ve bir şemsiyeyi paylaşıyorlardı. "Senin her gösterinden sonra gerçekten de yağmur yağdığını fark etmedin mi?"

"Hayır." dedi Hank çünkü Nadya söyleyene kadar buna hiç dikkat etmemişti.

Ama dikkat edince haklı olduğunu anladı; gösterisinin olduğu her akşam hiç sekmeden, hava ne kadar açık olursa olsun, tiyatro salonu boşaldığında dışarıda yağmur yağıyor oluyordu. Bazen hafifçe çiseliyor, bazen bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Tiyatronun yakınındaki birkaç bloktan öteye de geçmiyordu.

"Tesadüf olmuştur," dedi, ama Nadya ikna olmadı.

"Ya değilse? Belki de yaptığın şey rol kesmekten daha fazlasıdır. Belki gerçekten de sana verilmiş özel bir yetenek var." Bir zamanlar babası da aynı şeyi söylemişti.

Hank yağmur dansı yaparken tuhaf şeyler hissettiğini, içinden bir şeylerin hızla akıp varlığının dışarı çıktığını, adeta etrafındaki havanın bir parçası gibi hissettiğini kabul etmek istememişti. Bunu Nadya'ya anlatmaya kalksa, herhalde delirdiğini düşünürdü.

Bu yüzden, sadece gülümseyip elini tutmakla yetindi. İstediği tek şey, bir arsa alıp ev yapmasına ve ona evlenme teklif etmesine yetecek kadar para kazanmasını sağlayacak bir yetenekti. Böylece her sabah uyandığında onun çekik gözlerini, o tatlı gamzelerini görecek, onu Wilbur Coonts'un yanında çalıştırmayacaktı.

Deneme süresi dolduğunda Coonts'a gidip maaşına

zam istedi. Aslında istediği herkese ödenen miktardı. Gazetelerdeki ilanları görmüştü. "Şef Littlefoot'un Yağmur Dansı" gösterinin temelini oluşturuyordu.

Başka bir kumpanyadan teklif aldığı yalanını bile uydurdu. Bunu duyan Coonts teslim bayrağını çekmişti. Patron tombul parmaklarını ovuşturup çenesini sıvazladı, "Gişe hasılat yaptığı sürece istediğin parayı vereceğim sana," dedi. "Ama seyirci dönektir, Littlefoot. Senden bıkarlarsa maaşını tekrar yarıya indiririm."

Hank kendisine olan ilginin azalacağına pek inanmıyordu. Hatta aksine, seyircisi gün geçtikçe artıyor; Coonts, Omaha ve Springfield'a, Leavenworth ve Salina'ya, Peoria ve Des Moines'a turneler düzenliyordu. Hank tiyatronun önündeki kalabalığın her geçen gün arttığını görüyordu. Gösteri bittikten sonra, asık suratlı çiftçiler tiyatronun kapısında onu bekliyorlardı.

"İki aydır yağmur yağmıyor," dedi içlerinden biri. "Ekinlerim gözlerimin önünde kuruyup gidiyor. Tarlama gelip yağmur yağdır, ne istersen veririm."

Hank önceleri bu yeni durum karşısında ne yapacağını bilememişti. "Kusura bakmayın, yardımcı olamam," diye gevelemiş, Nadya'nın elini tutup hızla oradan uzaklaşmıştı.

Sonra mektuplar geldi. Önce tek tük geliyordu, sonra yüzlercesi, yağmur gibi yağmaya başladı. Coonts çok öfkelenmişti. Parmaklarını pantolon askısına takıp suratı kıpkırmızı olana kadar bağırarak, "Bana bak Littlefoot, göste-

rimiz olduğu her gece dışarıda yağmur yağdırabiliyorsan, neden şu zavallılara da yardım etmiyorsun?" dedi.

Ama tiyatroda rol yapıyordu. İnsanların hayatlarına karışarak tanrı rolü oynamaksa bambaşka bir şeydi.

"Yapamam," diye cevap verdi çünkü o dedesi gibi değildi. Kendi köklerine bile bağlı kalamamıştı. Babası ne iş yaptığını biliyordu, kim bilir ne kadar utanıyordu oğlundan. Çünkü Hank sadece rol yapıyordu. Büyük Ruh'la, hatta herhangi bir ruhla nasıl konuşulacağını dahi bilmiyordu. Onun yeteneği rol yapmaktı, büyü yapmak değil.

Artık Nadya bile aynı şeyi söyler olmuştu. Saçlarını okşayarak kulağına fısıldıyordu: "Merak etmiyor musun, tatlım? Gökyüzüne sözünü dinletip dinletemeyeceğini görmek istemez misin?" Omzundaki doğum lekesine dokundu. "Başaramazsan bile, en azından emin olursun, değil mi?"

"Ya çuvallarsam peki? O zaman da herkes numara yaptığımı anlar." Sahne performansı sırasında havayı kontrol etmiyordu. Gösteri bittiğinde dışarıda yağan yağmur ya şans ya da tesadüftü.

"Bunu öğrenmek için denemek zorundasın," dedi Nadya.

"Ya bana güvenirler de başarısız olursam?"

Nadya gülümseyerek omuz silkti, onu rahatlatmaya çalışıyordu. "Ne olursa olsun, ben yine de seni severim."

Sonunda Hank, Coonts'un Harikalar Kervanı, bir haftalığına Missouri'deyken Jefferson City'nin hemen dışında-

ki bir çiftlikte yağmur dansı yapmayı kabul etti.

O gece gösterisini bitirip tiyatronun önünde bekleyen kamyonete binen Hank, göğün kapkara bulutlarla kaplı olduğunu fark etti. Hava çok ağırdı. Bert Peckinpaw adlı çiftçinin tarlasına doğru yola çıktılar. Tiyatrodan birkaç blok uzaklaşınca gökyüzü pırıl pırıl açılıvermiş, yıldızlar parlamaya başlamıştı.

Tarlaya giden yol taşlı, deve hörgücü gibi engebeliydi. Arabanın camını açıp sıcak havayı içine çeken Hank, kamyonetten indiğinde, kendini kalın bir toz tabakasıyla kaplanmış gibi hissediyordu.

"Sizin için bir şeyler getirebilir miyim, Şef Littlefoot?" diye sordu çiftçi.

Hank, "Şef" diye çağrılınca irkilmiş hatta düpedüz kendini suçlu hissetmişti. Kutsal bir şeye saygısızlık etmiş gibi gelmişti. "Hayır, sen beni yalnız bırak, işim bitince ben seni bulurum."

Bunaltıcı haziran akşamında hava kupkuruydu. Çatlayan toprağın boşlukları birer damar gibi ortaya çıkmıştı. Hank çiftçi Peckinpaw'a seslenip ailesini ve meraklı kalabalığı uzaklaştırmasını söyledi. Nadya'nın gelmesini bile istememişti, çünkü çok tedirgindi.

Neden yapıyordu bunu? Kendisine bir şeyler kanıtlamak için mi? Babasının dediği gibi özel bir yeteneği olduğunu görmek için mi, yoksa babasının yanıldığını kanıtlamak için mi?

Sebep ne olursa olsun, artık vazgeçmek için çok geçti. Sıcaktan kavrulmuş çimenlerin ortasında, susuzluktan bembeyaz olmuş, rüzgârla dalgalanan bir duvar gibi uzanan mısırların önünde durdu. Yüzünü hafifçe okşayan meltemi hissetti ve tedirginlikle başını göğe kaldırdı. Havayı değiştirecek hiçbir şey yoktu elinde. Sadece kendine olan inancı vardı, o da her an yok olabilirdi. Büyük Ruh'un cömertliğine sığındı ve yağmur dansını eğlence aracı yaptığı için ona kızmamış olduğunu umdu. Şimşek ve gök gürültüsü yaratamayacak olursa, onu kızdırdığını anlayacaktı.

İç geçirerek başına taktığı, rüzgârı temsil eden kartal tüyüne, yağmuru temsil eden deri iplere geçirilmiş turkuaz rengi boncuklara dokundu. Sonunda kollarını göğe açıp derin bir nefes aldı.

"Dedem," dedi yavaşça. "Bulutların arasından bana bakıyorsan, n'olur bana gülme, aptallık ettiğimi düşünme. Müsaitsen ve çok meşgul değilsen, yardımına ihtiyacım var. Babamın söylediği gibi, bende özel bir yetenek var mı, öğrenmek istiyorum. Eğer varsa o yeteneğe şu anda ihtiyacım var."

Yıldızlar hafifçe göz kırptı. Rüzgâr ekinleri hışırdattı, mısırlar fısıldamaya başladı. Ama Hank'in kulağına kahkaha sesi gelmemişti, kimse onunla alay etmiyordu.

Hırıltılar çıkararak, ayaklarını sürüyerek daireler çizmeye başladı. Kurumuş toprağı tozutuyordu. Çocukluğunda seyrettiği törenlerden aklında kalan, çok iyi bildiği

o duaları okudu, toprağın ve cennetin ruhlarına seslenip yağmur yağdırmalarını diledi.

Dans ederken transa geçmiş gibiydi, düşünceleri, niyetiyle bir olmuştu. Damarlarındaki kan korkunç bir hızla akıyor, havayı içine dolduruyordu. Kalbi, toprağın ve yıldızların dilini konuşur gibi şiddetle atmaya başladı. Son derece güçlü bir bağlantı kurmuştu. Ruhu yerle ve gökle birleşiyor, hareket ettikçe kolları, bacakları elektrik akımına kapılır gibi oluyordu. İçinde çok büyük bir şeyin kaynamaya başladığını hissetti. Geyik derisi ayakkabılarının altındaki çatlamış toprağın sarsılmaya başladığını hissetti.

Sonra gökyüzü bulutlarla kaplandı, şimşekler çakmaya, gök gürlemeye başladı. Çakan şimşekler o kadar parlaktı ki Hank ister istemez gözlerini kıstı. Ama gözlerini açıp baktığında gökte hiç bulut yoktu. Az önce ona göz kırpan yıldızlar oldukları yerde duruyorlardı. Şimşek ve gök gürültüsü ise sahne hilesiydi sanki.

Her şey eskisi gibiydi: Ilık bir rüzgâr esiyor, cırcırböcekleri ötüyor, kalbi küt küt atıyordu.

Başka da bir şey yoktu.

Tiyatronun dışında yağmur yağmasına sebep olan şey her ne ise onun bunda bir parmağı varsa da, burada işe yaramadığı belliydi. Belki de tek özel yeteneği, kendini aptal duruma düşürebilme becerisiydi.

Terden sırılsıklam olmuş bir haldeydi, saçları yapış yapış olmuştu. Eşyalarını toparlayıp Peckinpaw'ın evine

yöneldi. Bütün aile verandada toplanmış onu bekliyordu. Hank, "Kusura bakmayın. Elimden geleni yaptım, ama olmadı," deyince, hepsinin yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi.

"Ne yapalım..." dedi çiftçi. "Zor işti zaten. E, borcum ne kadar? Boşu boşuna bu kadar yol gelmiş olmanı istemem."

Boşu boşuna bu kadar yol.

Bu sözler Hank'i çok kırmıştı, ama belli etmemeye çalıştı. "Borcunuz falan yok." Kamyonete bindi, kolunu camdan dışarı sarkıttı. Kasabaya, Coonts'un onları tıktığı fare yuvası hotele doğru giderlerken, kendini çok çaresiz hissediyordu.

Beş yüz metre bile gitmemişlerdi ki Hank'in eli bir yağmur damlasıyla ıslandı. Sonra bir tane daha, bir tane daha.

Ön camdan gökyüzüne bakınca yağmurun gittikçe hızlanmakta olduğunu gördü. Çok geçmeden şiddetli bir sağanak başlamıştı.

"Vay canına!" diye bir çığlık attı Hank. İki elini de camdan dışarı çıkarmış, yüzünü rüzgâra vermiş, elleri sırılsıklam olmuştu. Şaşkınlık içindeydi. Yağmur gerçekti ve yağdıran da kendisiydi.

Başardım, diye geçirdi içinden defalarca. *Başardım! Başardım!*

"Yoksa düşündüğüm şey mi oluyor?" dedi Peckinpaw. Nefesi tıkanmış olan adam neredeyse boğulacaktı. Şaşkın şaşkın bakıyordu. "Önümü bile göremiyorum yağmurdan," diye söylendi. Bir yandan da gülüyordu. Tekerlekler ıslak

yolda kayınca kamyonetin kontrolünü kaybetti, hızla frene bastı.

Hank dışarı fırlamamak için ellerini arabanın konsoluna dayadı. Sonunda durdular, ikisi de korkudan nefes nefese kalmıştı. Yağmur hâlâ yağıyordu. Durmaksızın düşen damlalar, kamyonetin tavanında dans ediyordu.

Uzunca bir süre oturup beklediler. Bert Peckinpaw ön camdan dışarıyı seyrediyor, nefesi camları buğulandırıyordu. Hank ise olanlara inanamıyor, başını iki yana sallayıp duruyordu.

Sonunda çiftçi Hank'e döndü, "Başardın, Şef! Başardın! Ben biliyordum zaten. Başardın!" diye bağırdı. Ona doğru uzanıp sarıldı, sırtına öyle hızla vuruyordu ki Hank bir anlığına nefessiz kaldı.

Sonunda yağmur hafifledi, sakin sakin çiselemeye başladı. Artık Bert onu oteline götürebilirdi. Hank kamyonetten inerken çiftçi arkasından seslendi: "Bu geceyi hiç unutmayacağım, Littlefoot. Yarın borcumu ödemek için tiyatronun önünde bekleyeceğim seni."

"Bana bir şey vermek zorunda değilsin." O kadar bitkindi ki kamyonetin kapısını kapatıp Bert'e hafifçe el sallayabildi sadece. Sürüne sürüne yukarı çıktı, otelin ikinci katındaki, gizlice Nadya'yle paylaştığı odasına girdi. İçeri girmeden önce, kapının altından ışık sızdığını fark etmişti.

"Başardın, değil mi?" dedi Nadya, yattığı yerden. "Yağmur yağdırdın. Tanrım! Hank, başardın!"

"Galiba evet." Geyik derisi yeleğinden süzülen damlalara bakıyordu. Saçından akan suları sıktı. Gömleğini çıkarıp attı, sendeledi. Ani bir yorgunluk çökmüştü üstüne. Sanki hayatı kollarından akıp gidiyordu.

Nadya yataktan fırlayıp onu tuttu, yatağa yatırdı. "İyi misin?"

"Bilmiyorum." Kafasını toparlayamıyordu. Görüşü bulanıklaştı, başını yastığa bıraktı. "Çok yorgunum," diye fısıldadı. "İç organlarımı çıkarmışlar sanki."

"Hank, neyin var? Yanıyorsun sen. Hank?"

Hank onun sesini belli belirsiz duyuyor, serin avuçlarını yüzünde hissediyordu, ama çok geçmeden derin bir uykuya daldı.

O gece çok net bir rüya gördü: kanatları kasırganın göğü parçaladığı gibi parçalanmış, sarı gözleri çakmak çakmak olmuş bir kartal. Hank onu bekleyen dedesini bulmak için uzamış alevler içindeki çayırların arasında yürüyordu. Üstüne bir çiftçi tulumu giymiş olan dedesi, beyaz saçlarına tüyler takmıştı. Hank'i görünce gülümsedi, yaşlı suratının çizgileri derinleşti. "Bu bir oyun değil," dedi Hank'e. "Böylesine büyük bir gücü boşa harcayamazsın, ciddiye al, oğlum. Gücüm var diye böbürlenme. Seni tüketip bitirene kadar bırakmayacak o güç. O seni bitirmeden, sen onu bitir."

Sonra dedesi, etrafındaki ateş sönüp yağmur yağmaya başlarken Hank'i karanlıkta tek başına bıraktı.

Bölüm Yedi

Hank gözlerini açtı, güneşin pembe ışıkları perdelerden içeri süzülüyordu. Homurdanarak doğrulup oturdu, şafak söküyordu. Bacaklarını yataktan aşağıya sallandırıp yere bastı ve basmasıyla her bir kası gerilerek ona acı verdi.

"Uyandın!" Nadya yanı başındaydı. Kaşları endişeyle çatılmıştı. "Hiç uyanmayacaksın sandım. Korkmaya başlamıştım. Doktor çağıracaktım neredeyse."

Hank onun yanağını okşadı. "Daha çok erken," dedi. "Akşama kadar uyuyacağım mı sandın?"

"Uyudun işte." Başını kaldırıp sanki anlattığı bir fıkrayı anlamamış gibi Hank'e baktı. "Akşam oluyor. Güneş batıyor, baksana." Hank, onun gösteri kostümünü giydiğini ancak o zaman fark etti. File çoraplı bacakları olduğu gibi meydandaydı. "Neredeyse yirmi dört saattir uyuyorsun. Coonts bile geldi seni uyandırmak için. Gösterini kaçırdın. Çok kızdı! Seyirciler isyan çıkaracaktı az kalsın!"

"Gösteriyi kaçırdım mı? Nasıl olabilir?" Hank, Coonts'un şirketiyle gezdiği aylardır tek bir gösteriyi bile kaçırmamıştı.

Sinirleri çok bozulmuştu. Uzanıp gece lambasını yaktı, aynada kendine baktı. "Ne oluyor böyle?" İrkilerek kafasına dokundu ve alnından ensesine kadar şerit halinde inen beyazlamış saçlarına baktı. Sol omzunda, gözyaşı şeklindeki doğum lekesi de şişmişti. Eskisinden daha büyük olduğu kesindi.

Ne olmuştu ona? Yağmur dansı yüzünden miydi? Fiziksel olarak etkilenmiş, uyurken yaşlanmış mıydı?

"İyi misin?" diye sordu Nadya, incecik kaşlarını çatarak. "Korkutuyorsun beni."

Hank hiç de iyi değildi. Ona kötü bir şeyler olmuştu. Bütün günü uyuyarak geçirmesine rağmen hiç dinlenememişti. Ama Nadya'ya bakınca gülümsedi. "İyiyim."

"Bu akşam çalışabilecek misin?"

"Evet," dedi hiç duraksamadan. Bu akşamki gösteriyi de kaçırırsa Coonts'un şovunun bel kemiği olasa da onu kovacağını biliyordu.

Bacaklarının titremesine, kafasının bulanıklığına aldırmadan kalkıp duşa girdi, birkaç lokma bir şey yedi, kostümünü giyindi. Dışarı çıktıklarında kendini daha iyi hissediyordu. Bunaltıcı yaz akşamında tiyatroya doğru giderlerken ayaklarının altındaki kaldırımlar ateş saçıyordu. Hank, havadaki her yerini karıncalandıran elektriği hissedebiliyordu.

El ele yürüyerek köşeyi döndüklerinde Nadya onu dürttü, tiyatronun birikmiş kalabalığını gösterdi. Bazıları, kurumuş tarlalarını kurtarmasını isteyen çiftçilerdi, karşılığında

üründen pay, hatta kızlarını vermek isteyenler bile vardı. Bazıları da onu protesto etmek için gelmişti. "Neredeydin Şef? Seni seyretmek için onca para verdik, ama dans eden köpekleri seyrettik."

Çiftçiler umutsuzdu, ama biletleri boşa giden seyirciler yumruklarını sallıyorlardı. Para zor kazanılıyordu ve hepsi çok sinirlenmişti. Hank önce onların yanına gitti.

"Bu akşam bedava gireceksiniz," dedi.

"Yer kalmadı ki!" diye bağırdı bir kadın. "Kumpanya sabah ayrılıyor buradan."

"Çok üzüldüm." Hank, asık suratlı kalabalığın ortasında kalmıştı. Beyazlamış saçlarına dokundu. "Gösteriyi kaçırmak istemezdim, ama hastalanmıştım."

"Rahat bırakın Şef'i!"

Birden, çiftçilerin arasında Bert Peckinpaw öne çıktı. Gülümsüyordu.

"Littlefoot dün gece tarlamı kurtardı," diyerek duyurdu herkese. "Ona borcumu ödemeye geldim." Hank'e döndü. "Ne kadar istediğini söylemedin, şu aralar elimiz biraz sıkışık, ama minnettarlığımın bir karşılığı olarak bu hatırayı alırsan çok sevinirim."

Bert arkasına dönüp ıslık çaldı ve birden iki oğlan çocuğu belirdi. Birinin elinde iki keçi vardı. Öbürü de iki tavuk getirmişti.

Hank hiçbir şey söyleyemeden öylece kalakaldı, aklına dedesi gelmişti. Ne zaman birine şifa verse karşılığında

ayakkabı, viski, battaniye gibi şeyler alırdı. Hatta bir keresinde yarı evcilleştirilmiş bir kurt bile getirmişlerdi.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda. Keçilerin ipini oğlanın elinden aldı, tavukları da Nadya'ya verdi. "Hediyelerinizi kabul etmekten şeref duyarım."

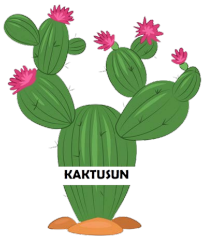
"Lafı mı olur, Şef! Sen bana ikinci bir şans daha verdin," dedi Bert Peckinpaw. "Sen benim ailemi kurtardın."

Hank o anda, babasının ne demek istediğini anladı. Dedesinden ona miras kalan yetenek, tiyatronun spot ışıkları altında geçirdiği birkaç dakikadan çok daha fazlasını hak ediyordu.

O akşamki gösteriden sonra yağmurun altında Nadya'yla otele dönerken Hank, Coonts'la günlerinin sayılı olduğunu anladı. Bir kafede Nadya ile kafa kafaya verip, fincanlar dolusu kahve eşliğinde planlar yapmaya başladılar. Yol üstündeki çiftliklere gidip, Bert Peckinpaw için yaptığı şeyi tekrarlayabilir ve yağmur yağdırabilir, evlenmek için para biriktirebilirdi. Hank, Nadya'nın o gösteri kostümünü çöpe atmasından ve onunla evlenmesinden başka bir şey istemiyordu. Sadece yeni bir hayata başlayacak kadar paraya ihtiyacı vardı. Dedesinin rüyasında uyardığı gibi, açgözlülük etmeyecek, yeterli parayı biriktirince yeteneğini kullanmayı bırakıp hayatını kuracaktı. Gözlerden uzak olmak, kendi topraklarını işlemek, bir aile kurmaktan başka bir arzusu yoktu.

Ama Coonts'tan ayrılmak, düşündüğünden daha zor olacaktı.

Bölüm Sekiz

Altı ay sonrasında Hank'in yaptığı yüz gösteri ve Kansas, Oklahoma ve Teksas'ta gizlice ayarlanan on iki yağmur dansından sonra, simsiyah saçları bembeyaz olmuştu. Omzundaki, gözyaşı şeklindeki doğum lekesi o kadar büyümüş ve öyle kararmıştı ki, Nadya mikrop kaptığını düşünmeye başlamıştı. Hank'ın avurtları çöktü, dudak ve göz kenarlarında çizgiler oluştu. Daha otuzuna bile gelmeden yaşlı bir adam olup çıkmıştı.

Ama artık gücünün farkındaydı. Neler yapabileceğini ve gücünü nasıl kontrol edeceğini biliyordu. Şimşekleri çağırmayı, hafif bir yağmur ya da şiddetli bir sağanak yağdırmayı öğrenmişti. Daha da şaşırtıcı olanı, iki kez kasırga yaratmış, hortumlar estirmiş, simsiyah bulutları yere indirmişti.

Dedesi ruhları bu şekilde çağırabilmiş miydi acaba? Yoksa Hank ondan daha mı güçlüydü? Belki de tahmin ettiğinden daha büyük bir gücü vardı.

"Daha fazla devam edemezsin. Vücudun dayanmaz," dedi Nadya bir gün. Hank için çok endişeleniyordu. "Bu hiç normal değil, Hank. Kim bilir başına neler gelecek?"

Hank'in bir cevabı yoktu. Her şey olabileceği gibi hiçbir şey de olmayabilirdi. Bildiği tek şey, her yağmur dansının ondan bir şeyler alıp götürdüğüydü. Asla yerine koyamayacağı şeyler. Gücü, enerjisi, hatta gençliği. Her yağmur töreninden sonra son derece yorgun oluyor, ertesi gün kendinden geçmiş halde yatıyor, saatlerce, bazen günlerce kalkamıyordu. Son birkaç seferde, uyandığında nerede olduğunu, adını bile hatırlayamamıştı. Nadya hatırlatmaya çalıştıysa da eksik parçaları yerine koyması saatlerini almıştı. Sevdiği kadının bu duruma ne kadar üzüldüğünün farkındaydı. Kendisi de çok endişeleniyordu.

"Birkaç defa daha, sonra bırakacağım," dedi. Nadya'nın ellerini sımsıkı tuttu. "İkimiz için yapıyorum, unutma. Geleceğimiz için."

Ama Nadya ona inanmıyordu. "Bir an önce bırakmazsan öleceksin. Haline bak, belli değil mi? Yeterli paramız da var artık. Zaten geçinmek için fazla bir şeye ihtiyacımız da yok."

Hank onun haklı olduğunu biliyordu. Aynaya bakınca kendini tanıyamıyordu artık. Bir gecede yaşlı bir adama dönmüştü. Kanıtlayacak daha ne vardı? Kumpanyanın yıldızı olmuş, Coonts ona özel bir kumpanya kurmaktan bahsetmeye başlamıştı. Ama Hank artık ruhunu satmayacaktı, çuvallar dolusu para verseler bile. O sadece hakkı olanı alıp çekilmek derdindeydi. Küçük kasabaların yerel gazetelerinde onun hakkında haberler çıkıyor, hiç tanımadığı kadın-

lardan evlenme teklifleri alıyordu. Kendi çiftliğini kuracak kadar hayvanı var sanıyordu herkes. Ama o bütün keçileri, ördekleri, domuz, tavuk ve eşekleri satmış, parasını da belinden hiç çıkarmadığı deri keseye saklamıştı.

Kesenin içinde çok önemli bir şey daha vardı: Walnut Ridge Missouri'deki arazinin tapusu. Tarlasını kurtardığı bir çiftçi vermişti ona bunu. "Burası bana kuzenimden miras kaldı, ama kullanmıyorum. Benim malım bana yeter," demişti.

Hank hayal ettiği şeye böyle kavuşmuştu. Gerçek planlar yapabilirdi artık. Ayrılmış bölgeye dönmek zorunda değildi. Halkıyla asla uyum sağlayamamış, hep daha iyi bir yere gitmek, kendi yolunu çizmek istiyordu. Bu güveni ona veren şey sadece Missouri'deki arazinin tapusu değildi, Nadya'yı da yanında götürmek istiyordu, hele de artık kostümüne sığmamaya başladığından beri. Korsesini bağlarken her seferinde bir çentik açık kalıyordu. Daha iki aylık hamileydi, ama yakında saklayamayacak kadar büyüyecekti karnı. O zaman da kumpanyayı bırakmak zorunda kalacaklardı. Hamile bir kadının böyle gösterilerde işi olamazdı.

Sabah bulantıları Nadya'yı iyice rahatsız etmeye, sahneden koşarak kaçıp arka tarafta kusmaya başlayınca Hank patronla konuşmaya karar verdi. Omaha'daki gündüz matinesinden sonra, Coonts'un kapısını çaldı. Keyfinin yerinde olmasını umut ediyordu. Havadan sudan sohbet ederek havayı yumuşatmaya çalıştı, ama işe yaramamıştı.

"Bana gösterinizde yer verdiğiniz için minnettarım, ama artık bırakmamın zamanı geldi," dedi, damdan düşer gibi. Farkında olmadan yüzündeki çizgilere dokundu. "Daha fazla devam edemeyeceğim. Etmek de istemiyorum. Zamanından önce yaşlandım, biraz da hayatımı yaşamak istiyorum."

"Ben de tam aksine, daha yeni başladığını düşünüyorum, oğlum. Beyazlamış saçlarına, yüzündeki çizgilere gelince... Bunlar seni daha inanılır kılıyor." Coonts, Hank'in böyle değişmesine Nadya kadar üzülmemişti anlaşılan. "Yeni kuracağımız Vahşi Batı kumpanyası senin geleceğin olacak. Bizim geleceğimiz." Patron geçen gecenin hâsılatını sayıyordu. "Seyirciler yağmur yağdıran Kızılderili'den bıkıp dans eden bir domuz isteyene kadar, çok para kazanacağız daha."

Hank'in dili damağına yapıştı. Parayı umursadığı falan yoktu. Yorgundu, sadece çok yorgun. Gösterilerden, kutsal görenekleri eğlence için kullanmaktan bıkmıştı. Başlarda o kadar önemsememişti, adını duyurmak istiyordu, ama artık bu yükü kaldıracak hali kalmamıştı.

"Senin hayallerin var," dedi Coonts'a. "Benim de var ama ikimizin hayali maalesef aynı değil." Başını iki yana salladı. "Turne bitene kadar kumpanyada kalır ayarlanan randevuları da hallederim, ama ondan sonra yokum." Coonts'un banka hesabını daha fazla şişirmeyecek, kendini tehlikeye atmayacaktı. "Omaha ve Des Moines'deki gösterilerden sonra gidiyorum. Nadya da benimle geliyor."

"Öyle mi?" Coont tombul parmaklarını kemerine sokup Hank'e baktı. "Memnun olduğum sürece benimle kalacaktın, anlaşmamız böyleydi ve ben de besili domuzlar kadar memnunum. Bu anlaşma üzerine el sıkışmadık mı? Şimdi sözünden mi cayıyorsun Şef?"

"Ama bu anlaşma senin çıkarınaydı! Benim söz hakkım hiç olmadı," dedi Hank. Sinirden sesi titriyordu.

"Haklısın, genç adam. Olmadı." Coonts gözlerini kısarak ona baktı. "Kafandan kaçmaya dair o komik düşünceleri derhal çıkar." Hank'i dışarı kovar gibi elini savurdu. "Sen ve Çingene orospusu, ben istemediğim sürece hiçbir yere gidemezsiniz, bunu kafana sok. Anlaşıldı mı?"

Çingene orospusu mu?

"Ne dedin sen?" Hank şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Aranızda geçenleri bilmiyor muyum sandın? Sen benim gözüme baksana bir!" Coonts alay eder gibi gülmeye başladı. "Hamile olduğunu da biliyorum. Kostümüne eskisi gibi sığamıyor artık. O kostümün içindeyken nasıl dokuz doğurduğunu rahatlıkla görebiliyorum. Yerine birini buldum bile."

"Onu kovacak mısın?"

"Duymadın mı?" Coonts, beklediğini tepkiyi aldığını görünce gülümsedi. "Bacaklarını gösterip sihirbaza yardımcılık etmek için can atan sürüyle güzel kız var. Yarın sabah kalkabilir ve birden onu işten çıkarmaya karar verebilirim. Seni de anlaşmaya karşı gelmekten mahkemelerde

süründürmemi istemiyorsan otur oturduğun yerde. Ben git diyene kadar da ağzını açma."

Hank susup kalmış, öfkeden dili tutulmuştu.

"Şimdi defol git, biraz uyu." Coonts, sükût ikrardandır, diye düşünerek, "Sohbetimiz bitti herhalde," dedi.

Hank içinden, *Bitti tabii, merak etme,* diyerek oradan ayrılmaya karar verdi. Hemen oradan uzaklaşmayacak olursa kalbi göğsünden çıkacak, Coonts'u oracıkta boğazlayacaktı. Nasıl da her şeyi lehine çevirmişti? Hank'in güzel güzel ayrılmasına izin vereceğine, her şeyi kontrolü altına almayı seçmişti.

Bu oyunda kartları elinde tutan kişinin kendisi olmadığının hatırlatılması Hank'in hiç hoşuna gitmemişti.

Bu tartışmadan Nadya'ya hiç bahsetmedi elbette. Coonts'un gitmelerine izin verdiğini, yeni hayatlarına başlamaları için bir engel olmadığını söyledi.

"Toplanmaya başlayalım artık," dedi. Nadya minik ellerini onun göğsüne koydu, istekli bir şekilde gülümsedi. Hank yalan söylediği için kendine çok kızıyordu. "Her şey yolunda giderse bu gece yola çıkarız."

O akşam gösterisini yaparken sol taraftaki locada oturan Coonts'tan gözünü ayırmadı. Dualar edip dans ederken o gün otel odasında Coonts'la konuştuğu zamanki gibi içi nefretle doldu, kan beynine sıçradı. O bastırmak istedikçe, öfkesi daha da büyüyordu. İçindeki baskıya daha fazla dayanamadı, hiç söylemek istemediği, bilinçaltının derinle-

rinden gelen sözler çıktı ağzından. Yer ve gök, onunla aynı öfkeyi hissetmeye başlamıştı. Ruhlar uyanmış, gerçek güçlerini göstermeye başlamışlardı.

Hank'in çağrılarına cevap olarak tiyatronun ışıkları yanıp sönmeye başladı, duvarlardan hiddetle bir fırtına geçiyor gibiydi ve ayaklarının altındaki sahne titriyordu. Seyirciler hayretle iç geçirerek alkışlamaya başladılar. Her şeyin bir gösteri olduğunu sanıyor, çok eğleniyorlardı.

Ta ki içerideki vahşi rüzgar program kağıtlarını, bayanların boyunlarına bağladıkları eşarpları uçurmaya, girdaplar oluşturup havada döndürmeye başlayana kadar. Sahnenin kırmızı kadife perdesi havalandı, yağmur yağdıran buz kalıpları rüzgâr girdabının içinde yok oldu. İçi öfkeden alev alev yanan Hank, Büyük Ruh'a yalvardı, Coonts'un locasına yıldırım düşürmesini diledi. Bu da onun son ve unutulmaz rolü olacaktı.

Bir anda, nereden çıktığı belirsiz bir ateş topu, Coonts'un locasının tam altındaki sütuna çarpıverdi. Alevler sütunu hızla sararken, yukarı doğru yayılan dumandan seyirciler de etkilenmişti, herkes öksürüyordu.

"İmdat!" diye bağırmaya başladı insanlar ama Hank onları hayal meyal duyuyordu. Bütün dikkatini, aşağıdan dalga dalga yükselmekte olan gri bulutlardan kaçmaya çalışan Coonts'a vermişti. Adam ağzını açtı, Hank'a küfürler yağdırmaya başladı, ama sesi, rüzgârın uğultusu ve seyircilerin çılgınca bağrışmaları arasında yitip gitti.

Hank rüzgârı yönlendirerek Coonts'u pirinç korkuluklara çarptı, alevlerin içine attı. Görünmez bir el, umutsuzca korkuluklara tutunmaya çalışan Coonts'u aşağıya itiyordu.

"Dur artık!" Hank, koluna birinin yapıştığını hissetti. Kulaklarının dibinde Nadya'nın çığlıklarını duydu. "Lütfen!" diye yalvarıyordu. "Dur artık!"

Onun dokunuşu ve sesindeki korku, Hank'in içindeki öfkeyi yatıştırdı. Durdu. Nefes nefese kalmıştı. Yangın söndü, havada dönen girdap yok oldu, uğuldayan rüzgâr dindi. Panik içindeki seyirciler birbirlerini ite kaka çıkış kapılarına yönelmişti, ama Hank'in zihninde her şey ölüm sessizliğine bürünmüştü.

Ama bu sessizlik çok sürmedi. Coonts yumruğunu havada sallayarak bağırıyordu: "İşin bitti, Şef! Duydun mu beni! Kumpanyamda çalışmıyorsun artık!"

Hank Nadya'ya baktı, gözleri doldu. "Özür dilerim," der gibiydi, ama sesi çıkmıyordu. Ama Nadya onun ne demek istediğini anlamıştı.

"Hadi gidelim." dedi ve uzanıp Hank'in elini tuttu.

Sahne kapısında bekleyen kalabalıktan kaçmak için hemen yan kapılardan birine koştular. Birbirlerine sarılarak bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında, koşa koşa otele gittiler.

Nadya'ya eşyalarını toplamasını, kendisiyle gelmesini söyledi Hank. Nadya neler olduğuyla ya da olacağıyla ilgili tek bir soru bile sormadan, sadece ona güvenerek söyledi-

ğini yaptı.

Birkaç dakika sonra, taşıyabilecekleri ne kadar eşyaları varsa alıp otelin yangın merdivenlerinden, kimseye görünmeden sokağa indiler. Binaların arasından geçerek otobüs terminaline geldiler. Hank, St. Joseph Missouri'ye iki bilet aldı ve daha şafak yeni sökerken Kansas City'de aktarma yaptılar.

Öğleden sonra Washington Missouri'ye giden trene bindiler. Hank haritada Walnut Ridge'in yerini buldu, oraya en yakın durakta indiler.

Vardıklarında gün sona ermiş, batan güneşin mora çalan ışıkları mavi göğü karartmaya başlamıştı.

Rica minnet, saman dolu bir kamyonete atlayıp saman balyalarının üstünde birkaç kilometre daha gittikten sonra, nihayet Walnut Ridge'e vardılar. Şoför onları toprak bir yolun başında indirdi.

"Hansen'in arazisi burası mı, emin misin?" diye sordu Hank. Adam kendinden emin bir şekilde başını salladı.

"Öyleydi, ama on yıl önce Hansen öldü, arazi de kuzenine kaldı. Siz yeni sahipleri misiniz?" Şoför gözlerini kısarak onlara baktı.

"Evet," dedi Hank. "Sanırım öyleyiz."

"Eh, size iyi şanslar," diye homurdandı adam. "Buraları adam etmek epey zaman alacak çünkü yıllardır kimsenin uğradığı yok." Sonunda gazlayıp uzaklaştı. Ardında ince tekerleklerin kaldırdığı toz bulutu kaldı.

Hank valizleri alıp onu arazisine götürecek olan toprak yolda ilerlemeye başladı. Dolunay, donuk pırıltısıyla kulübeden hallice küçük bir evi aydınlatıyor onun dışında akşam karanlığından dolayı pek fazla bir şey görünmüyordu. Uzakta, ceviz koruluğu olduğunu tahmin ettiği ağaçları gördü. Her şey neden bu kadar hüzünlü, böyle bakımsızdı? Yoksa gece olduğu için mi öyle görünüyordu? Belki de eski sahipleri burayı hiç sevmemişti. Her ne ise, sabah olunca, güneş doğunca çiftliğin durumu da ortaya çıkardı nasılsa.

Gıdaklama sesi duydu bir an. Tavukların kendi hallerine bırakıldığını, çiftlik gibi onların da vahşi doğaya emanet edildiğini düşündü.

"Burası bizim mi şimdi?" dedi Nadya.

"Evet. Bakımsız kalmış seksen dönümlük koca bir arazi." Surat asmamaya gayret ediyor, Nadya'nın hayal kırıklığına uğramamış olmasını umuyordu.

Yolun sonuna gelip de perişan vaziyetteki verandanın kırık basamaklarına varınca, Hank büyük bir telaşa kapıldı. Kuyunun suyu var mıydı, içme suyu bulabilecekler miydi, yemek pişirip yıkanabilecekler miydi? Oturacak sandalye, yatacak yatak var mıydı? Elektrik olduğundan bile şüpheliydi. Kanalizasyon da yoktu mutlaka, varsa da çalışıyor olamazdı.

Nadya eve girmesi için onu arkadan dürttü, ama Hank yerinden kımıldayamadı. Hayal kırıklığıyla valizleri yere bırakırken gerçekten de ağlamak istiyordu.

"Evin ne durumda olacağını hiç düşünemedim. Sormadım bile." Bütün cesaretini kaybetmiş, nefesi daha fazla konuşmasına izin vermeyip, tıkanmıştı. Nadya nazikçe koluna girip iç geçirdi.

"Ama yine de sana ve bana ait, değil mi?"

"Evet," dedi Hank, kesin bir tavırla.

Karanlıkta Nadya'nın gülümsediğini gördü. Hank'in elini tutup karnına koydu. Teninin sıcaklığı Hank'e ulaştı. "Burası bizim evimiz, üçümüzün," dedi. "Şu anda ne halde olursa olsun, ben başka bir yere gitmek istemiyorum."

Hank iç geçirdi. O kadar mutluydu ki konuşamadı bile.

"Hadi." Nadya onu gıcırdayan basamaklardan çıkarıp içeri soktu. Örümcek ağlarını yırtarak kapıdan geçtiler.

Bölüm Dokuz

Hank o gece, evi yaşanabilir hale getirmek için elinden geleni yaptı. Tek ışık kaynağı olan gaz lambasını yakıp dalları temizlediler, birkaç parça eşyanın üstünde serili solmuş çarşafları kaldırdılar. Hank, paslanmış, yayları gıcırdayan demir karyolanın üstüne atılmış samanla dolu şiltenin tozunu silkeledi.

O gece ikisi de pek uyuyamadı. Nadya başını Hank'in göğsüne dayadı, Hank ona sarıldı ve karanlıkta saatlerce fısıldaştılar.

Sonunda güneş doğduğunda hemen kalkıp giyindiler. Nadya kahvaltıda yiyebilecekleri bir şeyler bulma umuduyla mutfak dolaplarına baktı. Hank etrafı kolaçan etmeye çıkmıştı. Yıkılmış ahıra bir göz attı, perişan vaziyetteki kümesi inceledi, meyve vermediğini tahmin ettiği ceviz ağaçlarını kabaca saydı, beş kilometrelik yolu yayan giderek kasabaya indi. Doğruca kiliseye gitti, aşevinin önünde kuyrukta bekleyenlerden çalışmaya hevesli olan üç kişiyi aldı. Oradan markete geçti, birkaç hafta yetecek kadar kuru gıda satın aldı, çiftliğe bırakmalarını tembihledi. Hırdavatçıya uğradı,

BELGESEL KAOS TEAM

kümesi tamir etmek için kümes teli aldı. Satılık bir eşek bile bulmuştu. Bu eşekle iki tekerlekli arabayı çekebilir, ahırın arkasında duran küflenmiş saman balyalarını taşıyabilirdi.

O gün ve sonraki günler boyunca, Nadya'yla Hank sabahtan akşama kadar hiç durmadan çalıştılar. Nadya tahtaları fırçalayıp dikiş dikiyor, Hank çivi çakıyor, tamir ediyor, boya yapıyordu. Hank'in getirdiği adamlar ranzalarını ahıra koymuşlar, çiftlikte yatıp kalkıyorlardı. Böylece daha uzun saatler çalışabiliyorlardı.

Birkaç ay sonra, ev nihayet yaşanabilir, ahır hayvan barındırmaya uygun hale gelmişti. Artık tek sorun ceviz ağaçlarıydı. Arsa ile ilgili aldığı tavsiyelerin hiç biri işe yaramamış, yaşlı ağaçları budamış, yeni fidanlar dikmişti, ama cevizler yine de meyve vermemişti. Hank'in görebildiği tek meyve, Nadya'nın karnında günden güne büyüyen bebekti.

Aklından geçeni söyleyince, Nadya başta karşı çıktı.

"Bir gösteri daha mı yapacaksın?" Nadya oturma odasında bir aşağı bir yukarı dolanıp duruyordu. Pek fazla eşyası olmayan bu odanın yerlerini yeni cilalanmışlardı. "Her seferinde senden bir şeyler alıp götürüyor. Ya bu sefer toparlanamazsan?"

"Seni bırakmayacağım, merak etme." Hank ördüğü saçına kartal tüyünü taktı. "Ama yardıma ihtiyacım var. Walnut Ridge bana yardım edemez."

"Bu iş hiç hoşuma gitmiyor," diye söylendi Nadya. Karnını sıvazladı. "Hem de hiç."

"Son bir kez. Sonra bırakacağım." Hank turkuaz boncuklarını boynuna taktı, hafifçe gülümsedi.

"Son," dedi Nadya, ters ters bakarak. Hank'in gülüşüne karşılık vermedi.

Akşamın mor ışıkları göğü kaplarken, Hank onu öperek çiftlikten ayrıldı. Geyik derisi ayakkabılarıyla sessizce verandanın merdiveninden indi, gölgelere karıştı. İşçilerin kaldığı ahırın, kümesin yanından sessizce geçti. İşçilerin uyanıp onu görmelerini, Hank Littlefoot karanlıkta hoplayıp zıplıyor, esrarengiz saçmalıklarla uğraşıyor diye dedikodu yapmalarını istemiyordu. Kasabada, Hansen çiftliğini satın alan "hamile Çingene kadınla uzun saçlı Kızılderili'nin" dedikodusu çoktan yayılmıştı zaten. Walnut Ridge'de onu kumpanyadan tanıyan kimse yoktu, şimdilik kasaba halkıyla iyi geçiniyordu ve dikkat çekip bu ilişkiyi bozmak gibi bir niyeti yoktu.

Hank karanlıkta sessizce yoluna devam etti, kabukları dökülmüş, dalları bükülmüş ceviz ağaçlarının ortasına kadar geldi. Bir süre etrafta dolaştı, ağaçların gövdelerine yavaşça dokundu, onlara korkmamalarını fısıldadı.

"Bu gece yeniden doğacaksınız," diyerek onlara söz verdi ve tersi bir duruma kendisi de inanmak bile istemedi.

Hank'in istediği şiddetli bir yağış ya da güçlü rüzgârlar değildi. Koruluğa yıldırım düşmesini istiyordu. Hem de sadece bir defa değil, defalarca. Amacı kısır ağaçları yakıp onları yeniden hayata döndürmekti. Dedesinin, yıldırımların

toprakta mucizeler yarattığından, bitkilerin büyüyüp serpilmesini, daha güçlü olmasını sağladığından bahsettiğini hatırlamıştı. Ceviz koruluğu neredeyse ölü sayılırdı, toprak adeta zehirlenmiş gibiydi. Nadya'yla beraber bu çiftlikte yaşayacaklarına göre hasat edecek bir şeyleri olması gerekiyordu. Her şey Hank'e bağlıydı ve kendisi doğru yolda olduğundan emindi.

Böylece, daha önce defalarca yaptığı şeyi yaptı. Dualar okumaya, ritmik bir şekilde daireler çizerek dans etmeye başladı. Büyük Ruh'u çağırıp yere yıldırımlar düşürmesini, toprağı beslemesini, ceviz ağaçlarının meyve vermesini diledi. Bu toprağa, son nefesini verene kadar kendi çocuğu gibi bakacağına yemin etti.

Yalvarırım, bu son dileğimin gerçekleşmesi için bana bir şans ver, daha fazlasını istemeyeceğim.

Duaları ve dansı sayesinde transa geçtiği için zaman ve mekân kavramını yitirmişti. Sadece damarlarında akan kanı, kalbinin atışını ve etrafını saran canlıları hissediyordu. Ay yükseldi ve aniden, denizin çekilmesi gibi gözden kayboldu.

Hank gökyüzündeki gerilimi hisseder hissetmez dansına son verdi. Başını kaldırıp göğe baktı. Alnından süzülen ter damlaları boynundaki kolyeye damladı.

Olduğu yerde sallanıyordu, çabalarından dolayı öylesine yorulmuştu ki dizlerinde derman kalmamıştı. Ama bir şekilde ayakta durmayı başardı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Karanlık gökyüzünde yanıp sönmeye başlayan ışık dalgalarını gördü. Önce çok hafif olan ışıklar gittikçe güçlenmeye başladı, daha derin daha uzun şimşekler çaktı. Hank parlayıp sönen bu ışık dalgalarına bakamayacak hale gelmişti.

Sanki görünmez bir el, dikenli mızrakları yeryüzüne fırlatıyor, Hank'in ayaklarını yerden kesiyor gibiydi. Yıldırımdan dolayı ortadan ikiye ayrılmış, alev almış bir ağacın altına hızlıca savruldu.

Etrafındaki her şey alevler içindeydi. Havada öyle bir yaşam vardı ki sanki nefes alıyor, Hank'in yüzünü okşuyor, saçlarını çekiştiriyor, ağaçların dallarını kırıyordu. Karanlıkta hızla bir gölge geçti. Hank yukarı bakınca pike yaparak uçmakta olan, şimşek gözlü bir kartal gördü.

"Dedem," diye gülümsedi. Yaşlı adamın yanında, onunla birlikte olduğundan emindi.

Hank daha fazla dayanamadı. Başladığı işi ruhların bitirmesi gerekiyordu.

Şimşekler kesilip yağmur başlayınca gözlerini kapattı. Yağmur gittikçe hızlanıyordu. Hank yağmur damlaları iliklerine kadar işlerken, orada öylece yattı. Kılını bile kıpırdatacak hali kalmamıştı.

Sen üstüne düşeni yaptın, dedi bir ses kulağına. *Artık özgürsün.*

Üstüne çöken ağırlıkla birlikte kollarını ve bacaklarını hissetmez olmuştu. Kafası durmuştu. Hank, üç gün boyun-

ca uynamayacağı derin bir uykuya daldı.

Onu kendine getiren şey çekiç sesleri, limon ve çamaşır suyu kokusu olmuştu. Aldığı kokulardan dolayı gözlerini açmadan suratını ekşitti. Yatağın yayları gıcırdadı, Hank güç bela doğrulup oturdu. Kafasını toparlayabilmiş değildi hâlâ.

Bütün vücudu tepeden tırnağa ağrıyordu. Çok geçmeden sebebini anladı. Elleri ve ayakları bandajlıydı, kenarlarından merhem sızıyordu. Yanmış mıydı yoksa?

"Hey!" diye seslendi ama kimse cevap vermedi. Daha yüksek sesle bağırabileceğini ümit ederek tekrar ağzını açtı ama çıkan ses fısıldamadan farksızdı. "Hey!"

Bir anda paniğe kapıldı, demir karyolanın ayakucuna, açık sarı boyalı duvarlara, üstünde bir çanakla sürahi duran meşe şifoniyere baktı. Buraya nasıl geldiğine, kim olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyordu.

"Kimse yok mu?" diye seslendi. Ağrılar içindeki bedenini hareket ettirmeye çalıştı, ama başaramadı. Oturunca başı dönmüştü, omuzları da zonkluyordu. Suratını buruşturarak başını arkaya çevirdi, koltuk altından köprücük kemiğine doğru sarılmış sargıya baktı. Hafifçe kan sızmıştı. Yaralanmış mıydı? "Kimse yok mu?"

Tamam, dedi kendi kendine. *Mutlaka sana bakan biri var. Yaralarını sarmış, seni yatırmış. Her nerede isen, tehlikede değilsin.*

Bu düşünceyle sakinleşti, başını yastığa bıraktı. Kapının

gıcırtısını duyunca başını kaldırıp baktı. Siyah saçlı bir kadın gördü. Yalın ayaktı. Şiş karnını zar zor kapatan pamuklu bir elbise giymişti.

Onu görünce kadının gözleri parladı. "Hank!" dedi neşe içinde. Yatağa doğru koştu. "Nasılsın? Doktor toparlanabileceğinden emin değildi. Kalp atışlarının çok zayıf, tansiyonunun da çok düşük olduğunu söyledi."

Hank omzundaki sargıya dokundu. "Nasıl yaralandım?" diye sordu.

"Yandın," dedi kadın, bir şey saklamaya gerek duymadan. "Avuçların ve ayaklarının tabanların yandı. Üstüne yıldırım düştüğünü düşündük. Doktor ağrılarının bir süre devam edeceğini söyledi, ama yanıkların yavaş yavaş iyileşiyor."

"Sırtımda ne var?"

"Ha, bir de o var tabii." Kadının sevimli ifadesi bir anda yok oldu. "Yağmur damlası şeklindeki o doğum izini de aldırttım doktora. Şişmişti, içi irin doluydu, doktor enfeksiyon kapmış olmasından korkuyordu," dedi gözlerini kısarak. "Yok olsun istedim. Bir daha yağmur yağdırmaya kalkma diye."

"Yağmur yağdırmak mı?" Hank kaşlarını çattı. "Büyücü gibi bir şey miyim ben?"

"Evet. Bir bakıma öyle de denebilir." Nadya ellerini karnında kavuşturdu. "Ama kusura bakma Hank, artık yapamayacaksın."

"Adım Hank, öyle mi? Yağmur yağdırıyorum demek?" Bütün bunların ona neden tuhaf gelmediğini merak etti. Mantıklı olduğunu düşünüyordu.

"Adın Hank Littlefoot ve kimsede olmayan bir yetenek var sende. Üç gece önce ceviz koruluğuna gittin, şimşekleri çaktırdın." Nadya başını dikerek ona baktı. "Hatırlamıyor musun?"

"Unutulacak şey değil." Hank dişlerini sıkarak ayağını uzattı. "Senin gibi bir kadın da unutulmaz." Nadya'nın kara gözlerine baktı. "Sen karımsın herhalde?"

"Olacağım. İçin huzur bulup da hazır olduğun zaman. Umarım bebeğimiz doğmadan önce olur."

Hank onun şiş karnına baktı. "Çocuğumuz olacak, öyle mi?"

"Evet." Kadın anlayışla gülümsedi. "Benim adım Nadya. Bu da..." Elini karnına koyup devam etti: "Lily."

Nadya'nın yüzündeki gülümseme birden kayboldu, iç geçirdi. "Hatırlamaya çalış, Hank. Eninde sonunda bizi hatırlayacaksın. Bu kadar uzun sürmezdi hafızanı kaybetmen. İyileşip ayağa kalkınca geçmişin de geri gelecek. Hep böyle oldu."

Hank başını salladı. Ona inanmak istiyordu. Tedbiri elden bırakmadan yataktan kalkmaya çalıştı ama her yeri ağrıyordu, iliklerine kadar acı içindeydi. Buna rağmen kollarından destek alıp ayağa kalktı.

Bandajlı ayaklarının üstünde durunca, acıdan bağırma-

mak için dilini ısırdı. Dayanılacak gibi değildi.

Kadın ona şimşeklerden, doğanın güçlerine seslendiğinden, ceviz ağaçlarına hayat vermelerini dilediğinden bahsetti. Belki gidip baksa hatırlayacaktı.

"Beni pencereye götürür müsün?" dedi, sendeleyerek.

Nadya onu kolundan tuttu. "Yavaş." Hank sallana sallana yürürken o da kolunu sımsıkı kavramıştı. "Bu sefer uyanamamandan korktum," dedi. "Haline bir bak. Seksen yaşında görünüyorsun. Bu ayinler seni fena halde yaşlandırdı."

Hank de kendini çok yaşlı hissediyordu. Kasları güçsüzleşmiş, kemikleri incelmişti. İstemediği halde bütün ağırlığını Nadya'ya vermek zorunda kaldı, çünkü başka türlü yürüyemeyecekti. Alnı ter içinde kalmıştı, kalbi hızla çarpıyordu. Sadece birkaç adım ilerleyebilmişti. Nadya onu bırakıp çizgili perdeleri açtı.

Hank, "Kendim durabilirim," deyince Nadya geri çekildi.

Pencereye doğru eğilen Hank, camda gördüğü aksine bakmamak için çabalıyordu. Yıpranmış yüz hatları, incecik yanaklarına dökülen beyazlamış saçları. Sanki bambaşka biri olmuştu.

Kendinden çok daha yaşlı bir adam vardı karşısında.

Bu görüntüye bakmaktan vazgeçip dışarı baktı. Gözlerini kısıp çimenliğin ve çalıların ötesini görmeye çalıştı. Parlak kırmızı boyalı ahırın duvarı çarptı gözüne. Oradan

aşağıya doğru bakınca da ağaçları fark etti.

Kırılmış dallar, kül olmuş ağaçlarla doluydu koruluk. Bakımsız, terk edilmiş gibiydiler.

Ölü.

Gözlerini kırpıştırarak daha dikkatli bakınca, hiç de ölü olmadıklarını fark etti. "Yeşillenmiş bunlar," dedi.

"Evet. Yemyeşil oldular." Hank onun sesindeki memnuniyeti hissetti. "Fırtınanın sabahında tomurcuk vermeye başladılar. Ertesi gün de dallar uzadı. Tam bir mucize gerçekleştirdin, Hank. Hangi tanrılara yalvardın bilmiyorum, ama belli ki seni dinlemişler."

Hank'in bacakları titremeye başladı. Birden aklına, çok önemli olduğunu düşündüğü bir soru geldi: "Ceviz var mı peki?"

"Sen uyanmadan az önce gidip baktım. Var. Daha yeni çıkıyorlar, ama sonbahara kadar toplanacak hale gelirler herhalde. Ceviz işinden de hiç anlamam ya... Neyse."

Hank gözlerini kapattı, aklından bazı hisler, bazı anlatılar geçmeye başladı. Üstüne yağan yağmurun hazzı, karanlık geceyi aydınlatan şimşeklerin hayranlığı, yanan ağaçların top gibi patlayışları, elini tuttuğu kadının sıcaklığı ve şefkati, ona dokunmanın verdiği heyecan. Derin bir nefes aldı, bütün geçmişi aniden içine doldu.

Adım Hank Littlefoot. Bir şamanın torunuyum. Yağmur duacısıyım ve ait olduğum yerdeyim.

Dizleri titredi, eğildi, alnını cama dayadı. "Hatırlıyo-

rum," dedi nefes nefese.

"Ne hatırlıyorsun?"

"Yuvamda olduğumu biliyorum."

Sınırlarını zorladığını da biliyordu. Dedesi, çok geç olmadan bırakması için onu uyarmıştı. Hank ucuz kurtulduğunu düşündü. Ya o korulukta ölseydi ve sevdiği kadın onun doğmamış çocuğuyla yalnız kalsaydı?

"Haklısın." Gücünü toplayıp Nadya'ya döndü, kalp biçimli yüzüne baktı. Gözleri yaşarmıştı. "Ben artık bir çiftçiyim. Bu kadar."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Tam vaktinde." Nadya iç geçirdi, sevinçle karnını sıvazladı.

Hank uzanıp onun yanağına dokundu. Esmer teninin yumuşaklığına, pürüzsüzlüğüne hayran kalmıştı. Çocuğunun annesinden çok, kızı gibi duruyordu. Nadya uzun yıllar yaşayacak, onun göremeyeceği şeyleri görecek, defalarca ceviz hasat edecekti. Çiftliğin büyüyüp geliştiğini, çocuğunun büyüyüp komşu çiftlikteki mısırların boyuna eriştiğini görecekti. Ne kadar güçsüz olursa olsun, Hank ilk ceviz hasadını ve çocuğunun doğumunu görmeye kararlıydı. Bundan başka bir söz veremezdi. Ne kendine ne de Nadya'ya.

Hank'in gücüne kavuşması ve hafızasının tamamen yerine gelmesi bir ay kadar sürdü. Ufak tefek ev işleri yapıyor, kümesten yumurtaları toplayıp ineği sağıyordu, ama artık

daha yavaştı. Eskisi kadar becerikli de değildi.

Nadya'nın âşık olduğu o genç adam, birkaç yılda yaşlanıp gitmişti. Ama Nadya hâlâ yanındaydı. Hank bu yüzden minnet duyuyor, ona bağlılığı daha da artıyordu.

Sonbahardaki hasattan önce, onları evlendirecek kadar açık fikirli bir yargıç bulabildiler neyse ki. Böylece kimse çocuklarına piç diyemeyecekti. Annesine çok benzeyen, çekik gözlü, siyah saçlı Lily doğduğu zaman, Hank onun vücudunda tek bir doğum lekesi bile olmadığını görerek sevinç gözyaşları döktü. Onun çektiği acıları çekmeden, normal bir hayat süreceği için çok mutluydu.

Minik bebeği kucağına alıp, "Sen bize Tanrı'nın bir lütfusun," diye fısıldadı. "Sen sadece kendin olmakla kutsandın. Çünkü dikkatli olmadığın sürece, en mükemmel hediye bile bir lanete dönüşebilir."

Hayalet

Bütün hayaletler içinde en kötüleri,
sevdiklerimize ait olanlardır.

–Sir Arthur Conan Doyle
Memories of Sherlock Holmes

BELONGS TO KAOS TEAM

Bölüm On

Nisan 2010

Sabaha kadar gözüne uyku girmemişti. Gretchen, Sam Olabilecek Adam'ı tek başına bırakmaya korkuyordu. Uyanıp adını bile söylemeye fırsat bulamadan, iç kanama gibi bir şey yüzünden uykusunda sessiz sedasız ölüvermesinden endişeleniyordu. Milyonda bir ihtimal de olsa, ete kemiğe bürünmüş bu hayalet Sam Winston ise, onun ellerinin arasından kayıp gitmesine göz yummayacak, bir kere daha onsuz kalmayacaktı.

O adam Sam değilse bile onu korulukta bulmasının bir sebebi vardı mutlaka. Sanki bilinmeyen büyük bir güç, bu adamı iyileştirmesi için onu görevlendirmişti. Gretchen bu görevi başarıyla tamamlamaya kararlıydı. Son kırk yıldır karşılaştığı onca zorluğa, şimdi bir yenisi eklenmişti. Önce Abby'yi büyütmüş, kendi annesinden görmediği şefkat ve ilgiyi ona göstermişti. Abby büyüyüp üniversiteye gidene ve Chicago'da kendisine bir hayat kurana kadar bütün zamanını ona annelik ederek geçirmişti. İkinci zorlu görevi, Lily ve Cooper

Winston öldükten sonra cevizlere bakmak olmuştu. Aslında bu iş, satılacak kadar ceviz çıkmadığı için angarya olmuştu ona. Annesiyle babasına söz verdiği gibi, kardeşlerine göz kulak olmuştu. Gerçi onlar kendi kendilerini gayet güzel idare edebiliyorlardı. Bazen de Gretchen'ın başına iş çıkarıyorlardı. Walnut Ridge Tarih Kurumu'nda gönüllü çalışmak gibi. İkizler makale ve hikâyeleri körler alfabesine çevirmiş, Gretchen da yüzlerce eski gazete kupürünü ve fotoğrafı düzenlemişti.

Bir şeylerle meşgul olmak Gretchen'ı oyalıyor, hiç sahip olamadığı şeyleri –tutacak bir el gibi– düşünmeye zaman kalmıyordu. Birkaç saygın beyefendi onunla evlenmek istemişti, ama o kimseye, Sam'e olduğu gibi âşık olamamıştı. Onu ne kadar çok sevdiğini, gittikten ancak yıllar sonra fark edebilmişti. O bahar akşamında, kamyonette otururlarken Sam'in ilanı aşk edişini dün gibi hatırlıyordu. Ama Gretchen onu susturmuş, sadece arkadaş kalmak istediğini söylemişti. Sam'i kaybettikten sonra ise ateşin havaya ihtiyacı olduğu gibi ona ihtiyaç duyduğunu anlamıştı.

Dünkü fırtınanın belli bir sebebi olduğunu düşünmesi yersiz miydi? Gözleri tıpkı Sam'in gözlerine benzeyen bu adam buraya bilerek gelmiş, Gretchen'a özür dileme fırsatı tanımak, hatasını tamir etme fırsatı vermek istemiş olabilir miydi? Bir şey olmuş ve adam nereden geldiği bilinmez bir şekilde ortaya çıkıvermişti. Bir şey, onu kaçamayacağı şekilde çiftliğe hapsetmişti. Gretchen bu şeyin ne olduğunu bulmak zorundaydı.

Abby'nin sütünü içip yattığından emin olunca, Bennie'yle Trudy de odalarına çekilince geceliğinin üstüne kazağını geçirip adamın yattığı kanepenin karşısındaki koltuğa yerleşti. Arada elinde bir sürahi su ve ıslak bezle adamın yanına gidiyor, inledikçe alnını siliyor, üstünü açtıkça örtüyordu. Uykusunda sayıklayan adamı anlamaya çalışıyor, ama sadece birkaç sözcük duyabiliyordu: su, sivrisinekler ve goriller.

Sonunda ateşi biraz düşüp, vücudunun seğirmeleri azaldığında onu dinlenmesi için bıraktı. Rahat rahat uyuyordu. Gretchen da gözlerini sadece bir dakika için kapamıştı ki yorgunluktan derin bir uykuya daldı.

Uyandığında oturma odası günün parlak ışığıyla dolmuştu. Şaşkın şaşkın gözlerini ovuşturdu, toparlandı. Şömineye, yerdeki kilime kaydı gözleri ve devamında kanepedeki adama baktı. O da gümüş grisi gözlerini dikmiş, Gretchen'a bakıyordu. Sesini çıkarmadan oturuyor, sanki onu hatırlamaya çalışıyordu. Yüzündeki ifade, *Seni tanıyor muyum,* diye soruyordu sanki. *Neredeyim? Burası neresi?*

Gretchen uzun uzun adama baktı. Tüyleri diken diken olmuş, bir şeyler hissetmeye başlamıştı. Adamın da aynı şeyleri hissettiğini sezinledi.

Sessizliği bozan adam oldu: "Sabaha kadar başımda mı bekledin?"

"Evet." Doğrudan onu hedef alan bakışlarından dolayı Gretchen rahatsız olmuştu. Geceliğinin eteğini çekiştir-

di, hırkasının önünü kapatıp saçlarını düzeltti. "Sonunda uyandınız. Çok sevindim, beyefendi." Bir an duraladıktan sonra, "Keşke adınızı bilseydim," diye devam etti.

"Adımı hatırladığımdan emin değilim." Adam alnına dokundu. Şişlik biraz daha inmiş, morluk düne göre biraz daha düzelmişti. "Nasıl geldim buraya?" diye sordu. "Arabam, cüzdanım var mıydı? Nasıl geldiğimi açıklayabilecek bir şeyler buldunuz mu?"

"Maalesef hayır." Adam tedirgin bir tavırla başını salladı.

"Yürüyerek gelmiş olabilir miyim?" Çıplak ayaklarına baktı adam. "Tabanlarım yara içinde, çorabım, ayakkabım da yok."

Gretchen onu böyle üzgün görmeyi hiç istemiyordu. Adam çaresizce, başına neler geldiğini anlamaya çalışıyordu. "Keşke bilseydim," dedi. "Ama tahminime göre kasırgaya yakalandınız ve buraya sürüklendiniz."

Adam alnındaki çürüğün diğer yanına dokundu. "Tek hatırladığım, çok acelem olduğu. Bir yere yetişmem gerekiyordu, ama nereye gitmem gerektiğini artık hatırlamıyorum."

Buraya mı yetişecektin, diye sormak geçti içinden Gretchen'ın. Abby onun geri gelmesini ne kadar çok istiyordu. *Evine dönmek için mi acele ediyordun? Kırk yıldır nerelerde olduğunu mu anlatacaktın? Kasırga çıktığında beni mi arıyordun?*

Adam kolundan destek alarak kalktı, etrafına bakındı. "Nerede olduğumu söyler misin? Çiftlikteyiz, demiştin. Yani köyde."

Bu adam Sam ise evini nasıl hatırlamazdı? Sam burada doğmuştu, ilk çığlıkları bu duvarlarda yankılanmıştı. İnsan evini unutabilir miydi hiç?

"Winston çiftliğindesin. Gerçi artık bana ve kızıma ait burası. Adım Gretchen Brink ve burada kardeşlerimle beraber oturuyoruz." Adam etrafına bakınıyor, bir şeyler hatırlamaya çalışıyordu. "Walnut Ridge, Missouri'nin beş kilometre dışındayız. Bu sana bir şeyler hatırlatıyor mu?"

"Hatırlatması mı gerek?" Cesaretini toplayıp koltuktan kalkmaya çalıştı ve sendeleyerek üstünde Gretchen'ın fotoğraflarının durduğu şömineye gitti. Elini mermere dayayıp dikkatlice fotoğraflara baktı. "Bu insanları tanıyor muyum ben?"

"Belki aşina geliyordur gözüne." dedi Gretchen, gözlerini bir an olsun Sam Olabilecek Adam'dan ayırmıyordu. "Kendin bulmalısın, başkası sana anlatırsa bunun bir hatıra mı yoksa sana söylenen bir şey mi olduğunun ayırtına varamazsın ki."

"Doğru." Adam başını sallayarak bir an düşündü. "Telefon var mı?"

"Evet, ama son baktığımda hatlar kesikti. Bir de sen bak istersen."

Adam bu habere çok sinirlenmişti. Şöminenin merme-

rine bir yumruk attı. "Çalışsa bile kimi ya da hangi numarayı arayacağımı bilemiyorum ki."

"Çok üzgünüm." Gretchen ne diyeceğini bilemiyordu.

"Senin suçun değil ki." Adam dönüp kanepeye gitti, inleyerek kendini minderlerin üstüne bıraktı. "Bunlar daha önce de başıma gelmiş gibi hissediyorum. İlk kez hafızamı kaybetmiyorum gibi geliyor."

Yoksa bir hastalığı ya da bunama gibi bir sorunu mu vardı acaba? Ama geçmişi hatırlayamaması dışında tamamen aklı başındaymış gibi görünüyordu. "Doktor istemediğine emin misin? Devrilen ağaç yolu kapattı, ama kasabaya kadar yürüyerek gidebilirim."

"Hayır, gerek yok. Sadece kendime kızıyorum." Adam yüzünü, saçlarını sıvazladı; sakalına dokununca kaşlarını çattı.

Sakallarını kimin kestiğini soracaktı ki Gretchen önce davrandı. "Kasırgayla sürüklenmek nasıl bir his?"

Adam çenesini kaşımayı kesti ve gülmeye başladı. Solgun bakışları direk olarak Gretchen'ı hedef almıştı. "Kasırgayla sürüklenmek nasıl bir histir bilmem de,"dedi. Ellerini kaldırıp avuçlarını gösterdi. "Ama yıldırım çarpmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. İnsanın gözünü kör edecek kadar parlak bir ışık ve korkunç bir sıcaklık." Alnına dokundu. "Ve adamakıllı bir baş ağrısı."

"Bu bazı şeyleri açıklıyor."

"İyi de neden burada olduğumu açıklamıyor sanırım?"

Adam hafifçe gülümsedi. "Yoksa burası Oz ülkesi, ben de Dorothy miyim?"

"Kansas'ta olmadığın kesin." [2] Gretchen onun şaka yapabilmesine, bir kitabı hatırlayabilmesine, ama nereden geldiğini bilmemesine şaşırmıştı.

"Topuklarımı birbirine vurursam eve dönebilirim, değil mi?"

Zaten evindesin belki de, diye içinden geçirdi Gretchen. Ama dilini tuttu. "Korkuluğu, teneke adamı ve ödlek aslanı bulman gerekmiyor mu önce?"

"Ah, tabii ya." Adamın yüzündeki keder bir anlığına da olsa dağılmış, gözleri parlamış, gençleşmişti. Bulutların ardından beliren güneşin gölgeleri dağıtması gibi, Gretchen'ın aklında her şey birden netleşti. Karşısındaki Sam'di. Çenesi, belli belirsiz gülümsemesi, sesindeki alay... Yoksa görmek istediği şeyi mi görüyordu? Dün Abby'ye kızarken şimdi aynı şeyi kendisi mi yapıyordu?

Kafası iyice karışmış, sinirleri bozulmuştu. Ayağa kalkıp hırkasına iyice sarındı. "Acıkmışsındır. Kahvaltı etmek ister misin? İstersen yağda yumurta yapayım. Meyve suyu mu istersin, kahve mi?"

Adam çenesini kaşıdı. "Sakıncası yoksa önce banyoya gidebilir miyim? Yıkanmak istiyorum. Kulaklarıma kadar çamur dolmuş. Kim bilir daha ne pislikler var."

2 *Oz Büyücüsü* adlı kitabın kahramanı Dorothy, esrarengiz bir şekilde Kansas'taki evinden kaybolur ve kendini Oz ülkesinde bulur. Kendine geldiğinde etrafına bakınarak, "Kansas'ta olmadığım kesin," der.

"Tabii." Gretchen bunu daha önce düşünemediği için kendine çok kızdı. Adamı kanepeye oturttu, "Burada bekle, ben sana bir şeyler getireyim," dedi.

Aceleyle odadan çıkarken, adamın ardından seslendiğini duydu: "Bir sabun yeter." Çekmeceden havlu, bir kalıp sabun, kullanılmamış bir diş fırçası ve seyahat tipi bir diş macunu ve pembe olmasına takılmayacağını umduğu bir tıraş bıçağı çıkardı. Kolları dolu, hepsini banyoya götürüp lavabonun önüne bıraktı. Küvetin tıkacını takıp musluğu açtı. Borulardan bir uğultu geldi, sonra su akmaya başladı. Gretchen suyun sıcaklığını ayarladı, ne çok sıcak ne de çok soğuk olmasını istiyordu.

Banyodan çıkıp yukarı koştu, adamın yanına dönmeden önce Abby'yi kontrol etti. Hâlâ uyuyan kızının saçları yastığa yayılmıştı, hafif hafif horluyordu. Kardeşlerinin odasına kulak kabarttı. Hafif tıkırtıların geldiğini duyan Gretchen onları yeni yeni kalkmakta olduklarını tahmin etti.

Aceleyle aşağıya indi, küveti kontrol etti. Yarıya kadar dolduğunu görünce musluğu kapatıp koşarak oturma odasına döndü. Sam Olabilecek Adam pencerenin önünde dikilmiş, dışarıyı seyrediyordu.

"Hazır mısın?"

Adam hiç konuşmadan onun koluna girdi.

Gretchen banyoya kadar ona eşlik etti. Eksik var mı diye bir kez daha kontrol ettikten sonra, bir şeye ihtiyacı olursa seslenmesini söyleyip dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Küvete girerken kayıp düşmesinden korktuğu için bir süre kapının önünde bekleyip içeriyi dinledi. Ama ahşapların gıcırtısından ve su şıpırtılarından, her şeyin yolunda olduğunu anladı. Bayılmadığına ve küvette boğulmadığına göre sorun yok demekti. Adamı kendi haline bırakıp mutfağa geçti, kahvaltıyı hazırlamaya başladı.

Tam dolaptan tavayı çıkarıp ocağa koymuştu ki ön kapıdan gelen sesle yerinden sıçradı.

"Gretchen Brink!" Şerif Tilby gelmişti. "İçeride misin? İyi misiniz? Beni duyuyorsan kapıyı aç!"

Tanrım, adam öyle bir bağırıyordu ki komşu çiftliktekiler bile duymuştu mutlaka.

"Geliyorum!" diye seslendi. Hırkasının önünü ilikleyip kapıyı açtı.

"Çok şükür." Şerif Gretchen'ı karşısında görünce rahat bir nefes almıştı. Elindeki şapkasıyla oynayarak hafifçe öksürdü. "Washington'daki bir taksi durağından telefon geldi sabahın köründe. Dün gece buraya bir kadını bırakmış, yardımcı olamadığı için çok üzülmüş. Anlattıklarından, Abby olduğunu tahmin ettim." Gretchen başını sallayınca, Şerif devam etti: "Telefondaki adam elektrik direklerinin yıkıldığını, koca bir ağacın devrilip yolu kapattığını söyledi. Buraya gelmeden önce telefon ettim, ama ulaşamadım. Sen ve kardeşlerin iyi misiniz?"

"İyiyiz."

Şerif geriye taranmış saçlarını sıvazladı, omzunun üs-

tünden arkaya baktı. "Kasabaya hafif bir yağmur çiseledi sadece. Burayla alakası bile yok. Sanki fırtına özellikle Winston çiftliğini hedef almış. Doğayı kızdıracak bir şey mi yaptınız, nedir?"

"Kasten yaptığımız bir şey yok." Gretchen gerilmişti yine. Oldum olası araları soğuktu zaten. Frank'in şerifin yakışıklı oğlu, lise futbol takımının da yıldızı olduğu zamanlarda, eski tabirle 'flört' etmişlerdi. Gretchen'ın gözü Sam'i göremeyecek kadar kördü, onu en yakın arkadaşı olarak görüyordu. Sonra hamile olduğu ortaya çıkmış, Frank bebeğin Sam'den olduğunu duyunca gidip belediye başkanının kızı Millie'yle evlenmiş, Gretchen da rahat bir nefes almıştı.

"Çatı akıyor mu, bodrumu su bastı mı?" Frank göbeğini sıvazlayarak olduğu yerde yaylanıyordu.

"Hayır, kupkuruyuz çok şükür." Gretchen, onun davet beklediğinin farkındaydı, ama buna hiç niyeti yoktu. İstediği son şey, Frank Tilby'nin, evine yabancı bir adam aldığını öğrenmesiydi. Gülümsedi, "Geldiğin için sağ ol, ama merak etme, biz iyiyiz," dedi. Ardından kapıyı kapatmaya yeltendi.

Ama Frank ayağını eşiğe koyup Gretchen'ın kapıyı kapamasını engelledi ve ardından kendi eviymiş gibi rahatça içeri daldı.

"Birazdan adamlarım gelecek, testereyle devrilen ağacı kesecekler." Gretchen'ın peşinden mutfağa gitti. "Elektrikçileri de çağırdım. Kopan kabloları tamir edecekler. Bugün gelirler."

"Teşekkür ederim Frank."

Tavandaki lambanın yandığını görünce duraladı. Ampul titreşip duruyordu. "Nasıl oluyor da yanıyor bu lamba?"

"Şans işte." Gretchen'ın, ona gerçeği söyleyecek hali yoktu. Elektriğin yıldırımla bir ilgisi olduğunu, gökten bir adamın düştüğünü ve o adamın yağmur yağdırdığını anlatamazdı. Bütün bunlar mantıklı düşünüldüğünde inanılacak şeyler değildi.

"Jeneratör mü var?"

"Yok."

"Vay be, on numara işmiş." Şerif burnunu çekti, şapkasını eski mutfak masasına bıraktı. "Tesadüf herhalde," dedi. Elini silahının takılı olduğu kemerine sokup etrafta dolaşmaya başladı.

Tam bu sırada tahtaların gıcırtısıyla, Bennie ve Trudy aşağıya indi. Ütülü gömlekleri, temiz ayakkabıları ve güzelce taranmış saçlarıyla kesinlikle Gretchen'dan daha iyi görünüyorlardı.

"Şerif mi geldi?" dedi Trudy.

"Odur elbet. Kargalar kahvaltısını etmeden kim gelir ki başka?" dedi Bennie, doğruca ocağa gidip demliği aldı ve su doldurmaya başladı.

"Bayan Trudy, Bayan Bennie, günaydın." Şerif Bennie'nin alaylı sözlerini duymazdan gelmişti. "Dün epey bir badire atlatmışsınız, Abby de gelmiş üstüne üstlük, öyle mi? Erkek arkadaşını da getirdi mi? Neydi adı, Neville mi,

Norton mu?"

"Nathan," diye düzeltti Bennie. Demliği ocağa koydu. "Bu sefer gelmedi. Abby tek başına."

"Aslında tek başına da sayılmaz," diye sırıttı Trudy. İkizler gülüşmeye başladılar.

Şerif Tilby meraklanmıştı. "Nasıl yani?"

"Yok bir şey," dedi Gretchen. Abby'nin hamile olduğunu herkese ilan etmenin âlemi yoktu. "Abby birkaç günlüğüne geldi. Evini çok özlemiş."

"Zamanlaması çok feciymiş, fırtınanın üstüne gelmiş." Şerif Gretchen'a dik dik bakıyor, Gretchen gittikçe daha çok geriliyordu.

"Çat kapı geliveren sadece Abby değil," dedi Bennie. Gretchen onu susturmaya çalıştı, ama başaramadı. "Beklenmedik bir misafirimiz daha var. Gretchen onu korulukta bulup eve getirdi."

"Konuşamadan kendinden geçti." Trudy lafı ikizinin ağzından almıştı. Demlik ıslık çalarak kaynarken, o anlatmaya devam etti: "Zavallı adamcağız, oturma odasında yatıyor şu anda."

"Hayır, Trude," diye araya girdi Bennie. Dolaptan fincanları çıkarıyordu bir yandan. "Borulardan gelen sesi duymadın mı? Abby horul horul uyuduğuna, biz de burada olduğumuza göre, banyo yapan o. Başka açıklaması var mı?"

Trudy saf saf Gretchen'a döndü. "Ayaklandı demek? Kim olduğunu öğrenebildin mi?"

Kahretsin, yakalandık, diye geçirdi içinden, Gretchen. Frank Tilby'nin suratı kızardı, içerlemiş, öfkeli bir buldog köpeği gibi çenesi sarktı.

"Banyoda yabancı bir adam mı var?" diye gürledi. Gözlerini kısmış, sinirli sinirli Gretchen'a bakıyordu. "Gece burada mı kaldı? Yalnız mı? Başınızda kimse yok muydu"

Yalnız... Başımızda kimse yok muydu?

Gretchen bu sözlere dudak büktü. Ortaçağda mı yaşıyordu bu adam hâlâ? Yoksa onca yıl sonra bile gözünü üstünden ayırmak istemiyor muydu?

"Yaralıydı," dedi Gretchen. Şerifi bu işe karıştırmayı hiç istemiyordu. "Korulukta yatıyordu, alnı şişmişti, yalınayaktı. Ne yapsaydım? Onu orada mı bıraksaydım? Yardım gelsin diye dua mı etseydim? Sesimi kimse duyamazdı, çiftlikten ayrılamazdım."

Frank onun karşısına dikilip kollarını fıçı gibi göğsünde kavuşturdu. Burun buruna gelmişlerdi. "Bana söylemen gerekirdi."

"Nasıl söyleyecektim?" Telefon kablolarının koptuğunu unutmuştu herhalde. "Teneke mi çalsaydım?"

"Ben onu arabayla kasabaya götürürüm. Nezarethanedeki ranzalardan birinde yatar." Şerif'in çatılmış kaşları, tartışmak istemediğini gösteriyordu. "Burada kalamaz."

"Ben aynı fikirde değilim," dedi Gretchen. Öfkeden yanakları kızarmıştı. "İyi değil, bir yere gidemez. Hem, onu hapse atmanı falan da istemiyorum. Bu sabah konuştuk,

kim olduğunu, nereden geldiğini hâlâ hatırlamıyor. Korkuyor." Telaşlanmaya başlamıştı. Sam'in hayaletini kaybetmek istemiyordu. "İyileşmesi için zaman lazım. Çok zayıf düşmüş, bir şey hatırlayamıyor."

"Ama kasabadan bu kadar uzakta, bir kadının evinde bir yabancıyı barındırması hiç doğru değil." Şerif başını iki yana salladı. Özenle taradığı saçları milim oynamamıştı. "Hayır, imkânı yok."

Bennie şangır şungur fincanları tabaklarına koyuyordu. Kasten gürültü çıkarıyordu. "Biz ondan korkmuyoruz, Şerif," dedi. "Hatta tam tersi. Yabancı bile olmayabilir, gökten ceviz yağdı..."

"Ve limonotu kokusu geldi," diye ikizinin lafını tamamladı Trudy. "Abby de onda çok tanıdık bir şeyler hissediyor."

"Şşş!" Gretchen onları susturmaya çalıştı.

"E, bir karar verin, yabancı mı, değil mi?" Şerif Tilby suçlayan gözlerle Gretchen'a baktı. "Sakladığınız bir şey mi var sizin? Bilmece gibi konuşuyorsunuz."

"Aslında ortada bir bilmece var diyebiliriz," dedi Gretchen. Ama Şerif ikna olmamıştı.

"Şu adama söyle de gelsin, tanışalım bakalım." Frank Tilby bir sandalye çekip oturdu. "Gelene kadar burada beklerim ben."

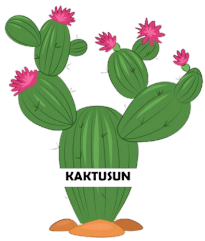
"Gerek yok," diyecek oldu Gretchen, ama tahtaların gıcırtısıyla sustu. Sam Olabilecek Adam, bir havlu belinde, bir havlu omzunda, yavaşça mutfağa girdi.

Saçından sular damlıyordu. Güzelce tıraş olmuş, çenesindeki kesiklere tuvalet kâğıdı yapıştırmıştı. Yırtık pırtık kıyafetleri elinde sallanıp duruyordu.

Işığın altında durunca, ampul titreşerek aydınlandı. Frenk Tilby'nin yüzü iyice meydana çıktı.

Havluya sarınmış adam etrafına bakındı, kimseye tek laf etmeden Gretchen'a baktı. "Özür dilerim," dedi. "Misafirin olduğunu bilmiyordum. Giyebileceğim bir şeyler bulabilme ihtimalin var mı acaba? Kıyafetlerim paçavraya dönmüş."

Bölüm On Bir

Frank Tilby, Gretchen havluya sarınmış bir adamla mutfaktan çıkıp ona uygun kıyafetler bulmaya giderken, arkalarından ergenler gibi ağzı bir karış açık bakakaldı.

İnanılır gibi değil, diye geçirdi içinden Frank. *Ne halt ediyor bu kadın?*

Peşinden gidip yaptığı şeyin hiç doğru olmadığını söylemek istedi. Hangi aklı başında kadın bir yabancıyı evine yatıya alırdı? Elinden gelse onu şöyle bir silkelemek isterdi. Ama Gretchen Brink'in keçi gibi inatçı olduğunu biliyordu. O deli annesinin kromozomlarını almıştı. Sanatçı ruhlu, çabuk parlayan Annika'yla karşılaşan herkes, onun ne kadar huysuz olduğunu hemen anlardı.

Frank yıpranmış yer döşemesi üzerinde sinirli sinirli gezinerek Gretchen'ın gelmesini bekledi.

"...babasının elbiselerini, ayakkabılarını bile saklamıştı, değil mi Trudy?" Bennie yüksek sesle, ikiziyle konuşuyordu. Frank de duysun diye.

"Atmaya kıyamadı." Trudy başını salladı. Yarı çıplak bir adamın evin içinde gezinmesi çok normal bir şeymiş gibi,

çaylarını içip sohbet ediyorlardı. "Günün birinde geri döneceğini biliyordu, gömleklerini bile askıdan indirmedi, ne olur ne olmaz diye."

"Kimin eşyalarını? Kim geri geldi?" Frank sonunda gezinmekten vazgeçmişti. "Şunu açık açık anlatsanıza, yoksa soru-cevap oyunu mu oynamak istiyorsunuz?"

Uzunca bir süre ikizler cevap vermedi. Puslu gözleriyle, imalı imalı birbirlerine bakan ikizlerin ikisi de fincanlarını sağ ellerine almışlardı, ikisinin de serçe parmakları havadaydı. Sonunda Bennie başını kaldırıp ona döndü. Frank Bennie'nin daha dobra olduğunu düşünürdü hep. "Sana anlatmak bize düşmez, Şerif. Gretchen bilmeni isteseydi, kendi anlatırdı zaten."

"Tanrım yardımcım ol, ama her şey çok saçma." Şerif şapkasını başına taktı. Kadınların ağzından laf almak neden bu kadar zordu? "Ben verandaya çıkıyorum ve Gretchen'la konuşmadan da hiçbir yere gitmeyeceğim. Ona söyleyin, tamam mı?"

"Söyleriz." Bennie başını dikti.

"Görüşürüz, Şerif," dedi Trudy. Sonra ikizler kafa kafaya verip fısıldaşmaya başladılar.

Frank de mutfaktan ayrılamadı.

Ayakta dikilmiş, söylenip duruyordu. Bir ara ortalıkta gezinen kediyi ezecekti neredeyse. Kedi ona bakıp öfkeyle tısladı, Şerif'in bacaklarının arasından geçip dışarı çıktı.

"Sana da günaydın," dedi Şerif, hayvanın arkasından.

Sonra verandaya çıkıp derin bir nefes aldı ve ciğerlerini temiz sabah havasıyla doldurdu. Motorlu testerenin sesi geliyordu uzaktan. Birazdan devasa ağacın oduna döneceğini düşünerek başını salladı. O zaman Gretchen'ın o ak saçlı adamı çiftlikten göndermekten başka çaresi kalmayacaktı. Şerif de onu Gretchen'la kardeşlerinden uzakta bir yere götürüp bırakırdı artık. Adamın zarar vereceğini sanmıyordu, Abby'nin dedesi yaşındaydı. Bir deri bir kemik, ayakta bile zor duruyordu. Ama Frank, bir kanun adamı olarak çok iyi biliyordu ki kimsenin ne yapacağı belli olmazdı.

Daha iki gün önce Hanımlar Birliği toplantısına gitmek zorunda kalmış, bu sezon bahçeye ekecekleri çiçeklerden dolayı tartışan Amanda Solomon ve Hattie Daniels'ı ayırmak zorunda kalmıştı.

Gretchen'ın daha aklı başında davranmasını beklerdi. Sahipsiz bir kediyi evine alabilirsin, ama bu olacak iş değil.

Frank sakinleşene kadar derin derin nefes aldı, bahçedeki kırık dallara baktı, kuş seslerini dinledi. Bir kenara savrulmuş hasır mobilyaları fark etti, oyalanmak için gidip onları toparlamaya başladı. Gretchen, ayağında lastik çizmeleriyle dışarı çıktığında, Frank sandalyelerden birini mendiliyle siliyordu.

"Hah, geldin mi?" Onu sildiği sandalyeye buyur etti. Çok zoruna gitse bile sinirlenmeyecekti. "Gel, şöyle otur da biraz konuşalım."

"Çabuk olur musun Şerif?" Gretchen oturmadı. "Abby

kalkmadan kahvaltıyı hazırlamak istiyorum."

Ama Frank çabuk olmak istemiyordu. Gretchen'la geçirdiği her ânı uzatmak istiyordu. Kaşlarını çatarak bakmasına rağmen, sabah güneşinin altında ne kadar da güzel görünüyordu. Ona bu gözle baktığında, geçen altmış yılın yüzünde bıraktığı izleri değil, eskiden tanıdığı o genç kızı, hâlâ özlediği sevgilisini görüyordu.

Frank Tilby, Gretchen'a karşı hep nazik davranmıştı. Onunla ilgili o kadar çok rüya görmüştü ki sayısını kendi bile unutmuştu. Uçmak gibi, liseye geri dönüp de çalışmadığı bir dersten sınava girmek gibi herkesin gördüğü rüyalar kadar doğaldı onu rüyasında görmek.

Gretchen güzel sayılabilecek bir kız değildi belki, ama çok zarifti, sarışındı, hep gülerdi. Şeftaliyle krema arası bir teni vardı. Frank'i her gördüğünde gözleri parlar, burnunu kırıştırırdı. Güneş gibi, diye düşündü Frank. Şu anda azarlarken bile sanki güneşin içinden çıkmış gibi görünüyordu.

Frank istemeden de olsa ağzından kaçırıverdi: "Sabahın bu saatinde bile çok güzelsin." Böyle konuşmaması gerekirdi. O evli bir erkekti, başka kadınlarla flört etmesi çok yanlıştı. Ama yine de dayanamamıştı işte. Gretchen'ı görünce ona garip bir şeyler oluyordu. Kendini ergen çocuklar gibi hissediyordu. "Sen çok özel bir kadınsın, biliyorsun değil mi? Yıllar geçtikçe filinta gibi oluyorsun."

"Frank, lütfen!" Gretchen yanakları kızarıverdi ve bir zamanlar başaklar kadar sarı olan, ama artık kırlaşmış saç-

larıyla oynamaya başladı. Frank onun saçlarını parmaklarının arasına alıp okşadığını hayal ediyordu. "Hangi kız 'filinta' gibi olmaktan ya da artık genç olmadığının hatırlatılmasından hoşlanır bilemem," diyerek, ettiği iltifatları geri çevirdi. Oradan kaçmak ister gibi arkasına bakıyordu.

Frank çok bozulmuştu. "Ben iltifat etmek istemiştim, Gretchen. Seni üzdüysem özür dilerim. Filinta kötü bir söz mü? Unutmayayım da bunu not alayım." Cebinden küçük not defterini çıkardı, yazarmış gibi yaptı. Bu numara tutmuştu.

Gretchen hafifçe gülümsedi. Ama hâlâ gergindi. "Erkeklere filinta denir, ayrıca, biz kadınlar yaşlandığımızın hatırlatılmasını hiç istemeyiz. Yanaklarımızın tombulluğu kıçımıza doğru inse de, hâlâ çekici olduğumuzu duymak isteriz."

"Öyle mi?" Frank elinde olmadan onun kalçalarına baktı. Geceliğinin ve hırkasının üstünden bile, çok hoş bir vücudu olduğu belli oluyordu. Kalçalarının çok hoş olduğunu düşündü, ama ne kadar isterse istesin, bunu söyleyemezdi.

Gretchen uzanıp onun omzuna bir şaplak attı. "Öyle bakıp durma! Millie sabahın köründe seni şu halde görse ne der?"

Millie duysa, çok şaşırmazdı herhalde. Uykusunda konuşan bir adamın karısından saklayacağı pek fazla bir şey olamazdı.

"Bak Gretchen, lafı dolandırmayacağım."

Frank dudaklarını ısırarak bir an sustu. Liseden beri içinde tuttuklarını söylemeyi, seçimini kendi yapabilseydi, bugün yatağını Mildred'la değil, onunla paylaşmakta olacağını bilmesini ne kadar çok isterdi. Ama yıllar önce Gretchen'ın hamile olduğunu, bebeğin babasının da Sam olduğunu duyunca midesine yumruk yemiş gibi olmuş, ortada hiçbir sebep yokken ihanete uğradığını hissetmişti. Oysa Gretchen asla onun olmadığı gibi, kimseye de ait olmamıştı.

Duyduklarına tepki olarak, âşık olmadığı halde Millie'ye evlenme teklif etmişti. Yıllardır da bunun bedelini ödüyordu. Mildred bir köpek kadar sadık ve uysaldı, sorumluluklarının bilincinde, örnek bir eşti. Ama yine de bir Gretchen değildi. Frank arada bir, Gretchen Brink gibi bir kadınla evlenmeyerek bilmeden de olsa daha büyük acılara sürüklenmekten kurtulmuş olabileceğini düşünürdü. Brink sülalesinin kadınlarına iyi gözle bakılmazdı pek. "Annika'ya baksana, kocasını kütüphaneci kadının kollarına kendi elleriyle gönderdi. Gretchen desen, karnında çocuğunu taşıdı halde Sam'in Afrika'ya gitmesine izin verdi. İkizler de çıkan taliplerinin hiçbirine evet demediler. Yok, bazı kadınların yalnız kalmaları çok daha iyi," diye konuşurlardı kasabada.

"Çıkar bakalım ağzındaki baklayı, Frank." Gretchen'ın sesiyle düşüncelerinden sıyrılan Frank ona baktı.

Geçmişe takılıp canını sıkmak yerine, Gretchen'a söylenmeyi seçti: "Dediğim gibi, yabancı bir adamı evinize almanızı uygun bulmuyorum. Hiç doğru değil."

"Zararsız biridir, emin ol," dedi Gretchen, iç geçirerek. "Bütün gece başında bekledim. Zaten sabaha kadar kendinde bile değildi."

"Kardeşlerin, Abby'nin babasının kıyafetlerini sakladığını ve bir gün döneceğini umut ettiğini söylerken neyi kastediyorlardı?" Frank tam da bunları söylerken, kafasına dank etti. "Hadi canım. O adamın Sam olduğunu mu sanıyorsun? Buna inanmıyorsun herhalde, değil mi?"

Ama Gretchen'ın yüzündeki ifadeden, inandığını anlamıştı Frank.

"Onda Sam'in gözlerini gördüm desem, beni anlar mıydın? Fırtına grisi gözleri olan başka birini tanımadım ben."

Frank homurdanmaya başladı: "Sam'in gözleriymiş. Bu mu kanıtın? Cüzdanı falan yok muydu? Kimliği?"

"Hayır."

"Civarda araba da mı görmedin?"

"Hayır."

"Küstahlık ettiğimi düşünebilirsin, ama tüm bunlar bana pek de inanılacak gibi gelmedi. Sahtekârın biri olmadığını nereden biliyorsun? Durumundan faydalanmak isteyen biri olabilir."

"Sahtekâr mı dedin?" Gretchen'ın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. Ellerini beline koydu, öfkeyle burnundan soluyarak, "Nasıl faydalanmakmış bu, anlatsana bana?" diye üstüne yürüdü. "Çiftliği mi çalacaktı sence? Abby doğmadan yıllar önce kısırlaşmış ceviz ağaçlarıyla dolu bir ko-

ruluğu mu olsun istedi? Yoksa galeriden kazandığımız ve sadece kendi giderlerimize yeten üç kuruşa mı göz dikti?"

Frank onun saldırısına karşılık vermek yerine kendini korumayı seçti: "Tamam, tamam, anladık. Diyelim ki çaresiz bir kurban. Ayağının altındaki toprağı çekip almayacak."

"Evet, öyle diyelim." Gretchen çok sinirlenmişti.

Frank ise bu savaşı çoktan kaybettiğini hissediyordu. "Yani şimdi sen, Sam'in dirildiğini ve kasırganın onu senin koruluğuna savurduğunu mu söylüyorsun?" Bu fikir o kadar saçmaydı ki dosdoğru ifade bile edememişti. "Gözlerinin benzerliğinden başka bir kanıtın yok, adam adını bile hatırlamıyor ve Sam'den en az on yaş daha yaşlı görünüyor."

"Afrika'da başına neler geldi, bilmiyoruz. Ona neler yaptılar, nasıl hayatta kalabildi. Travma geçiren insanlar çok çabuk yaşlanıyor bazen."

"Mezarından fırlayan birine göre, aslında hiç de kötü görünmüyor," dedi Frank, ukala ukala ama Gretchen'ın bu sözleri hiç de komik bulmadığı belliydi. Frank hafifçe öksürerek ayaklarını sürttü. "Ya sandığın kişi değilse? Ya sadece sıradan bir yabancıysa? Yine de onu kör kardeşlerin ve kızınla aynı çatı altında tutacak mısın?"

"Sam ya da değil, eninde sonunda kim olduğunu yakında hatırlayacaktır," diye inatlaştı Gretchen. "Tanrı'nın da yardımıyla, eğer bu adam Sam'se, doğduğu ve ailesinin öldüğü evde olup da geçmişini hatırlayamaması gibi bir şey söz konusu olamaz. Burada ondan çok hatıra var. İnsan gel-

diği yeri unutamaz."

"Ben ne ayyaşlar biliyorum, evlerinin yolunu bile bulamıyorlar." Frank onun anlatmak istediğini anlamaktan kaçıyordu.

"İçten içe bir şeyler sezdiğini biliyorum. Tüm hayatını unutmuş olamaz."

"Neyse ne yahu!" Şerif iç geçirerek başını iki yana salladı.

Gretchen uzun uzun ona baktı. "İnsanın hafızasını yerine getirmeyi biliyorsan, buyur sen dene."

"Seni düşünüyorum ben, alınma hemen." Frank bunu içtenlikle söylemişti. Sam Winston'un geri geldiği düşüncesine kapılmasını istemiyordu. Sanki Gretchen bütün hayatını, gerçekte hiç yaşamamış olan birine bağlamış gibiydi. Şimdi bu adamın gelişiyle, hayalleri yeniden canlanmıştı. Daha da beteri, bu işe kardeşleriyle kızını da dahil etmişti. Olanlar hiç de normal değildi. "Onunla yalnız konuşayım," dedi Frank. "Birkaç soru sorayım, bir şeyler çıkarabilirim."

"Seni onunla yalnız bırakmam! Onu tehdit etmene izin veremem." Gretchen gözlerini kıstı. "Çocukken arkadaşlarınla yaptığın gibi itip kakacaksın, gözdağı vereceksin. Zaten başına yeterince iş geldi."

"Gözdağı falan vermeyeceğim!" Frank çok alınmıştı doğrusu.

Ama Gretchen geri adım atmadı.

"Tamam, tamam." Frank ellerini kaldırdı. "O zaman

şöyle yapalım: Ben karakola gidip arazi takımını getireyim. Parmak izlerini alalım. Sabıkası varsa hemen çıkar."

"Parmak izi alacaksın öyle mi? Suçluymuş gibi."

"Evet, yani hayır." Frank doğru sözcükleri bulmaya çalışıyor, konuştukça batmak istemiyordu. "Parmak izlerini sisteme okuturuz, temiz çıkarsa suç işlememiş olduğunu anlarız. En azından bu çevrede. Bir yerde çalışıp çalışmadığını da anlarız. Öyle ya da böyle, kim olduğunu ya da kim olmadığını öğrenebiliriz."

"Tabii o sistemde bilgileri varsa."

"Onu da zamanı gelince düşünürüz. Ben de bu arada ekiplere bilgi veṛirim, terk edilmiş bir araba görürlerse hemen haber verirler. Böylece Walnut Ridge'e nasıl geldiğini de anlarız."

"Nasıl geldiğini biliyorum ben zaten," diye inatlaştı Gretchen. Kollarını göğsünün altında kavuşturdu.

Kasırga getirdi onu.

Evet, tabii.

Frank yanaklarının içini ısırarak kendine hâkim olmaya çalıştı. Gretchen çok tuhaf bir kadındı, masallara inanmak hoşuna gidiyordu. "Şimdi onu almadan buradan gideceğim, ama parmak izlerini almak için geri geleceğim. Tantana yapmayacaksın, anlaştık mı?" diye elini uzattı.

Gretchen bir an tereddüt etti, ama sonra uzattığı eli sıktı. "Peki." Frank bu bahaneyle onun elini bir zaman bırakmadı. "Anlaştık o zaman."

"Birkaç saate kadar gelirim," dedi, şapkasıyla Gretchen'a selam verip verandadan indi. "Adamlarıma ihtiyacın olursa meşeyi kesiyorlar, haberin olsun," dedi giderken.

"Sağ ol, ama ihtiyacım olmaz." Gretchen dönüp içeri girdi.

Bölüm On İki

Abby ne zaman çiftliğe gelse ilk gece hep etkileyici rüyalar görürdü. Bu sefer de farklı olmadı.

Verandadaki salıncakta yavaş yavaş öne arkaya sallanıyor, kocaman olmuş karnına kollarını sarmış halde kafasından uydurduğu bir şarkıyı mırıldanıyordu. İçinde büyüyen bebeğin kız olduğunu biliyordu, pembe kurdeleler ve bale pabuçları düşündükçe içi sevinçle doluyordu. "Sen de sülalemizin güçlü kadınlarından biri olacaksın," diye fısıldadı, göğüs kafesini itekleyen minik ayakların olduğu yeri okşadı. "Nereye gidersen git, evinin yolunu yeniden bulacaksın. Ne kadar saçma olursa olsun, masallara inanacaksın."

Bebek, onaylar gibi bir tekme atınca Abby güldü.

Salıncaktan kalkıp karnını tutarak beyaz çitlere doğru gitti. Oradan kırmızı ahırı ve ceviz koruluğunu görebiliyordu. Kuşlar havalanıp gökyüzünde yavaş yavaş süzülen bulutlara doğru uçtular.

Abby çitlere yaslanırken rüzgâr saçlarını savurdu, limonotu kokusunu yüzüne çarptı. Bebek birden şiddetle tekmelemeye başladı. Kartala benzeyen bir kuş hızla ona

doğru uçmaya başladı. Kuş korulukta kaybolmadan hemen önce Abby, kuşun sarı gözlerini gördü.

Gök gürlemeye, yer sarsılmaya başladı. Bulutlar kararmış, güneş kaybolmuştu, ateşin üstüne su dökmüşler gibi simsiyah dumanlar yükseliyor, şimşekler çakıyordu. Şiddetli bir sağanak başladı ve Abby bebeğine fısıldamaya başladı: "Sadece fırtına çıktı bebeğim, sana bir zarar gelmeyecek. Burada güvendeyiz." Bebeği kadar kendini de rahatlatmaya çalışıyordu.

Yağmur o kadar şiddetlenmişti ki Abby çitlerin ötesini göremez hale geldi. Birinin, *Abigail,* diye seslendiğini duydu. *Buraya gel.* Ama yağmurdan bir şey göremiyor, çatıya vuran yağmur damlalarının çıkardığı gürültü yüzünden, sesin nereden geldiğini de anlayamıyordu.

Sonra birden her şey kesildi. Aniden. Kara bulutlar dağıldı, gökyüzü parlak bir mavi oldu. Karnındaki bebek sakinleşirken Abby, çitlerin ötesinde, koruluğu basan sisin içinden birinin çıktığını gördü. Abby'ye doğru gelirken el sallayan adamın üstüne güneş doğmuştu.

Abby ona doğru koşmak istedi, ama yapamadı. Bacaklarını hareket ettiremiyordu. Adam ona doğru yürüyor gibiydi, ama yaklaşmıyordu. Aralarında çok mesafe vardı, Abby onun yüzünü seçemiyordu.

"Baba?" diye seslendi ağlayarak, yanaklarından yağan yağmurdan ziyade yaşlar süzülüyordu. "Baba!"

Güm! Güm! Güm! Gretchen Brink! İçeride misin?

Gürültüler, sesler duyunca boğazı düğümlenmiş bir halde uyandı. Gözlerini açtı. Ağlıyordu. Bir süre kımıldamadan yattı. Sakinleşmeye, rüyasını hatırlamaya çalıştı, ama çabaladıkça rüya ondan uzaklaşıyordu. Aklında tek şey kalmıştı: içinde büyüyen, hareket edip tekmeler atan minik bir kız çocuğu.

Örtünün altından karnına uzandı, yavaşça dokundu. Henüz dışarıdan bir şey belli olmuyordu, ama yakında kendini göstermeye başlardı. Herkesten önce Nate fark ederdi, vücudunu onun kadar iyi biliyordu çünkü. Ona ne zaman söyleyecekti?

"Seni ondan saklamak doğru olmaz," dedi Abby. Hücrelerden ve minicik bir kalpten ibaret olan çocuğuna. "Sen de babasız büyüme."

Yavaşça kalktı, yatağı olduğu gibi bırakıp pijamalarını çıkardı, dünkü kotunun üstüne temiz bir kazak giydi. Ayaklarını sürüye sürüye üst kattaki banyoya girdi, kızarmış gözlerini kısıp aynada uzun uzun kendine baktı. Dişlerini fırçaladı, saç bandını taktı.

Aşağıya inerken adımları hızlanmıştı. Oturma odasındaki adamı, fırtınadan hemen sonra nasıl da ortaya çıkıverdiğini, babasının geri gelmiş olabileceğini düşünüp duruyordu. Adamın artık bir şeyler hatırlamaya başlamasını umuyordu. Belki de kim olduğunu biliyordu artık. Böylece her şey de çözülmüş olacaktı.

Oturma odasına girdi, "Günaydın," diye seslendi. İçer-

de kimse yoktu. Örtü güzelce katlanmış, kanepenin sırtına konmuştu.

Yoksa adama bir şey mi oldu? Abby'nin kalbi hızla atmaya başladı. Gecenin bir yarısında, bir daha dönmemek üzere kaybolup gitmiş miydi yoksa? Yoksa unuttuğu o rüyanın bir parçası mıydı?

Mutfağa koştu. Trudy'yle Bennie kahvaltı ediyorlardı. Yağda yumurtanın kokusunu duyunca Abby'nin karnı guruldadı.

"Nerede o?" Endişesini belli etmemeye çalışıyordu. "Gitmedi, değil mi?" Sonra aklına, çok daha korkunç bir düşünce geldi. Ne de olsa çiftliğe vardığında bitmiş vaziyetteydi, her şey olabilirdi. "Hayal görmedim, değil mi?"

"Abby," dedi teyzeleri bir ağızdan. Ama lafı kapan Bennie oldu: "Hayal falan görmedin."

"Nerede o zaman?" Abby'nin ağzı, endişenin o metalik tadıyla buruldu. "İyi mi?"

"Elbette. Gretchen sabaha kadar başında bekledi, anaç tavuklar gibi."

"Şu anda da onun yanında," dedi Trudy. Ellerini silkeledi. "Rahat ol, canım benim. Gözeneklerinden bile endişe sızıyor. Sana da, bebeğe de iyi gelmez bak."

Abby rahatladı, başı dönüyordu. "Yani ölmedi, sağlığı yerinde, öyle mi?"

"Daha da iyisi, banyo yaptı," dedi Trudy.

"Çok şükür," diye iç geçirdi Abby. Kazağının kollarını

sıvadı. "Sam olup olmadığını öğrenemeden gider diye çok korkuyordum."

"Tatlım, bir nefes al, rahatla bakalım," dedi Trudy. "Adam pat diye ortaya çıktığından beri her kafadan bir ses çıkıyor. Belki de hiç sonu olmayan bir masalın mutlu sonla bitmesini bekliyoruz."

"Ama olmayan bir şeyi var edemeyiz," dedi Bennie. Çok mantıklıydı tabii. Abby son günlerde pek mantıklı davranamıyordu.

"Doğru, tabii," dedi, ama bu masalın mutlu sonla bitmesini istemekten vazgeçmemişti. "Sam değilse değildir. Dilek tutarak onu Sam'e dönüştüremeyiz ya."

Teyzeleri pırıl pırıl gülümseyerek ona baktılar. Abby küçükken de yaptığı en ufak şeyde bile ona böyle gülümserlerdi. *Evet, Abs! Kulakların ne kadar hassas! Kardinal kuşu bu. Aferin sana, evet, hanımeli asması. Dünyanın en hoş kokulu bitkisi.*

Ama kuşların ve bitkilerin isimlerini öğrenmek kolaydı. Hanımeli hep hanımeli, kardinal kuşu hep kardinal kuşu olarak kalacaktı. Hayattaki diğer şeyler o kadar da kolay tanımlanamıyordu. Lincoln Park Galerisi'nde sattığı sanat eserleri gibi mesela. Bir eserin iyi ya da kötü oluşu tamamen görece bir kavramdı. Bir patronu çok beğenirken, bir diğeri nefret edebilirdi. Peki ya aşk? Nate'le aralarında sorunlar çıkmasına yol açan şu mesele. Abby, aşkın kendisi için ne ifade ettiğini biliyordu. Bağlılık ve geleceğe dair

verilen sözler. Ama anlaşılan, aşk Nate'e bambaşka şeyler ifade ediyordu.

Ama doğru olan her şey kanıtıyla beraber gelmiyordu, onlara sadece *inanmak* gerekiyordu.

"Abigail, iyi misin sen? Dişlerini gıcırdatıyorsun." Bennie kafasını bir kuş gibi dikmiş, dinliyordu.

Abby derin bir nefes alıp gevşemeye çalıştı. "İyiyim ben. Gerçekten."

"Kahvaltı edecek misin?" dedi Trudy. Kalkıp peçetesini masaya bıraktı. "Kahve içemezsin, değil mi? Kafein ufaklığa iyi gelmez. Yumurtalı tostla meyve suyu yapayım sana. Unutma, artık iki kişilik yiyeceksin."

"Biraz tost yiyebilirim belki." Yiyecek fikri midesini bulandırmıştı. "Şu anda tek lokma bile yiyecek halde değilim."

"Sabah bulantıların mı var?" dedi Bennie, bilmiş bilmiş gülümseyerek.

"Biraz."

"Ya!" Trudy elini havada savurarak Abby'ye doğru gitti. "Annenin de vardı, hem de aylarca." Yeğeninin karşısında durunca tahtaların gıcırtısı kesildi. Trudy onun kolunu yavaşça okşadı. "Bulantıları geçince de, tuhaf bir şekilde fıstık ezmesi, köy peyniri ve portakala aşermeye başladı."

"Bir de kızarmış tavuk," diye lafa girdi Bennie. "Haftalarca, her akşam yemeğinde tavuk yemişti. Bütün eve koku sinmişti."

"Ya patates püresi?" diye devam etti Trudy. "Yetiştire-

miyorduk vallahi!"

Tüm bu konuşmalar Abby'nin içini kaldırdı. Midesi ağzına gelmişti.

"Kusura bakmayın," diyerek, verandanın kapısına koştu, üstüne bir yağmurluk geçirip bahçe terliklerini giydi, sabahın serinliğine bıraktı kendini.

Kapıyı çarpıp verandaya çıktı. Bulantısını geçirmek için yutkunmaya başladı. Ellerini dizlerine koyup eğildi, biraz bekledi. Sonra doğrulup verandanın tırabzanına yaslandı. Ahıra baktı. Tam bu sırada annesinin sesini duydu. Yanında bir adamla köşeyi dönmüş geliyorlardı.

"Sen onu merak etme," diyordu Gretchen. "Köpek gibi havlar, ama ısırmaz."

"Benim kötü biri olduğumu sanıyor, değil mi?"

"O herkesi kötü sanır."

Abby seslerin geldiği tarafa doğru gitti. Sabahın sessizliğinde ayağındaki terliklerin takırtısı duyuldu.

Gretchen başını kaldırıp baktı. Üstünde hâlâ geceliğiyle hırkası vardı. Lastik çizmelerle pek hoş bir kombinasyon olmamıştı doğrusu.

"Uyanmışsın!" dedi annesi. Ağarmış saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Kahvaltı ettin mi?"

"Midem pek iyi değil." Abby gidip annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra dönüp verandadaki salıncakta oturan adama baktı. "Merhaba," dedi. "Ben Abby, annemin Chicagolu haylaz kızı."

"Merhaba, Chicagolu Abby," diye başını salladı adam. Kollarını salıncağın arkalığına atmış, hafif hafif sallanıyordu. "Biz de annenle Şerif'i konuşuyorduk. Az önce buradaydı. Annenin evine yabancı birini almasından hiç hoşlanmamış."

"Frank Tilby anneme âşıktı," dedi Abby. Çünkü gerçek buydu. "Buralarda erkeklerin dolaşmasına sinir olur."

"Abs!" Gretchen kıpkırmızı olmuştu, bir yandan da gülüyordu.

"Kelepçeyi takıp götürmediğine şükretmem gerek o zaman." Salıncağın zincirleri gıcır gıcır öterken adam sallanmaya devam etti.

Çıkan ses insana huzur veriyordu. Ne garip. Annesiyle beraber geçirdikleri bahar ve yaz akşamlarını hatırlamıştı. Akşam yemeğinden sonra, tıka basa doymuş bir halde salıncakta sallanırlar, güneşin batışını, alacakaranlıkta ışıklar saçarak uçan ateşböceklerini seyrederlerdi. Abby, Sam de yanımızda olsaydı keşke, diye düşünürdü hep. Zamanı geri döndürebilse bile bir şey değişmeyecekti.

"Daha iyi görünüyorsun," dedi, adama yaklaşıp fark ettirmemeye çalışarak yüzüne baktı. "İyi misin? İyisin herhalde, kendine gelmişsin, alnındaki çürük de geçiyor. Mosmor değil dünkü gibi."

"Evet, iyiyim. Sadece kafam karışık biraz." Gözlerini kısarak Abby'ye baktı adam. Sanki o da Abby'yi bir yerlerden çıkarır gibiydi.

"Doğrudur. Kasırgayla savrulmak insanın kafasını allak bullak eder herhalde. Daha önce başına gelmediyse tabii."

"Kasırga çobanı yaptın sen de beni." Adam hafifçe gülümsedi.

"Kim bilir?" Abby onun bakışlarının ağırlığını üstünde hissediyordu. Sırtı ürperdi. Kollarını gövdesine sardı. "Gökyüzüyle konuşup yağmur yağdıran adamın masallarını dinlerdim çocukken."

"Öyle mi?" Adam Gretchen'a bakınca, o da açıklama gereği duydu: "Abby'nin büyük dedesi büyücü gibi bir şeydi."

Aslında Abby'nin demek istediği o değildi, Gretchen anlamıştı, ama annesinin gerçekleri çarpıtmada üstüne yoktu. *Bazen insanları huzursuz etmektense duymak istediklerini söylemek daha hayırlıdır,* diye savunurdu kendini.

Abby'nin daha fazla ileri gitmesinden korkan Gretchen havalardan, geçen yazın nasıl kurak geçtiğinden bahsetmeye başladı. Üşüyor mu, karnı aç mı, diye sordu adama. Çoraplar tam gelmiş miydi, gömlek çok mu bol olmuştu? Dikkat dağıtmak istiyor, bu adamın Sam Winston olup olmadığı sorusunu unutturmaya çalışıyordu.

Abby teslim olmuş gibi iç geçirerek hasır sandalyeye çöktü. Adamın yüzüne bakıyor, bir ipucu, ondan kendisine geçmiş olabilecek, eski fotoğraflarda fark edemeyebileceği bir şey arıyordu. Kafasını dikmesi, burnunu kaşıması gibi şeyler. Yıkanıp temizlenmiş, sakalını kesmişti, ama saçları duruyordu. Uzun ve dağınık olarak. Ağız ve göz kenarla-

rında derin çizgiler vardı. Bu da onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu. Ama kırk yıl çok uzun bir zamandı, kim bilir nerelerde, başına neler gelmişti?

Çok az tanıdığı dedesini hatırlatıyordu bu adam ona. Belki de Cooper Winston'un şu kırmızı mavi kareli çirkin gömleği yüzünden. Dedesi bu gömleği, Abby'yle geçirdiği ilk ve son Noel'de giymişti. Gretchen o Noel'de çekilen fotoğrafları gözü gibi saklıyordu. Gömleği de sandıktan çıkarmıştı mutlaka. Eski kot pantolonla ayakkabıları da. Annesinin sakladığı bütün eşyalar gibi bunlar da lavanta ve naftalin kokuyor muydu?

Adam aniden sallanmayı bırakıp ayağa kalktı. "Ben biraz bacaklarımı açayım. Etrafta yürüyüş yapacağım, belki bir şeyler hatırlarım."

"Gidebilecek misin? Ben sana etrafı gezdiririm, ama hastasın."

"Yavaş da olsa yürüyebilirim." Adam kanıtlamak ister gibi birkaç adım attı. "Biraz başım dönüyor, aslında destek alabilirim, hanımlardan bana katılmak isteyen olursa."

"Lütfen, onunla ben gideyim," dedi Abby. Yerinden öyle bir fırladı ki neredeyse düşecekti. "Yürüyüş bana da iyi gelecek."

Gretchen'ın suratı asılmıştı. "Doğru olur mu, bilmem. O çok zayıf durumda, sen de..."

Hamilesin, diyecekti annesi.

"Çok yorgunsun," diye lafı çevirdi sonra. "Yeni kalktın,

önce kahvaltını et."

"İyiyim ben." Abby lafı uzatmak istemedi. Chicago'da ego manyak sanatçılarla ve sanat toptancılarıyla uğraşıyordu, ama Walnut Ridge'e gelir gelmez uslu bir kız oluveriyordu hemen. "Sana rehberlik edeyim. Gidelim mi? İyi misin?"

"Turp gibiyim."

"Abs," dedi Gretchen, endişe içinde.

"Lütfen." Abby ısrar ediyordu, ama annesi kafasına bir şey koydu mu, fikrini değiştirmenin imkânı yoktu.

"Tanrım..." Gretchen'ın yüzünden ne düşündüğü açıkça anlaşılıyordu. Çok gergindi. Abby'nin ağzından bir şeyler kaçırmasından, adamı korkutmasından endişe ediyordu. Sonunda iç geçirerek, "Peki, siz bensiz gidin," dedi. Tırabzanlara dayanmış dikilmekte olan adama baktı. "Yavaş gidin, fazla uzaklaşmayın."

"Şu halimle hızlı gidemem zaten."

"Siz gezinirken ben de giyinip Abby'ye kahvaltı hazırlarım." Gretchen kızının yanağını okşadı. "Yirmi dakikaya dönmezseniz bas bas bağırmaya başlarım."

"Anladım. Merak etme."

Adam Abby'ye kolunu uzattı. "Hizmetinizdeyim, Bayan Abigail."

Annesi gözünü ondan ayırmıyordu. Abby tedirginlik içinde adamın koluna dokundu. Aramızda bir etkileşim olacak mı, fiziksel bir bağ kurulacak mı, diye merak ediyordu. Ama adamın koluna girer girmez, annesiyle teyzeleri-

nin dışında kimsede hissetmediği bir huzur duydu. Belki de bu işaret yeterliydi.

Dikkatle verandadan indiler, evden uzaklaştılar.

Ahıra giden yolda yürürlerken, adam durup başını havaya dikti, derin bir nefes aldı. "Böyle bir günde hayatta olmak ne güzel." Bilmediği bir yerde olmasına rağmen bu kadar rahat davranması tuhaftı.

"Öyle," dedi Abby.

Kırılmış dallardan ve bomba patlamış gibi delik deşik olmuş yerlerden uzak durarak onu çimenliğe götürdü. Çimenler düzlenmiş, çiyden ıslanmıştı. Toprak hâlâ kurumamıştı. Aceleleri yoktu nasılsa, Abby yavaş yavaş yürümeye devam etti.

"Burada mı büyüdün sen?" Adam ahıra yakın bir yerde yine durmuş, soluklanıyordu.

"Hayatım burada geçti." Bir zamanlar keçilerin, domuzların, hatta ineklerin barınağı olan kırmızı boyalı eski ahırı gösterdi. Artık hasat aletlerini koyuyorlardı buraya. Onlar da herhalde paslanıp gitmişti. "Çok serbesttim," dedi Abby. Gözlerini kısarak güneşe baktı. "Yalınayak etrafta koşar, kuş ya da at taklidi yapardım. Çocukluğum çok mutlu geçti. O zamanlar başkaydı. Kendini kanıtlaman ya da olmadığın biri gibi davranman gerekmezdi."

"Sadece olduğun kişi olabilirsin," dedi adam, gayet basit bir mantıkla.

Abby elini karnına koydu, bebeğini şehirde, geçici haz-

lar ve cep telefonu mesajlarıyla, gerçek yakınlığı ve yüz yüze konuşmayı unutarak büyütmek nasıl olacaktı acaba?

"Bu yeşilliklerde bir şeyler var." Adam etrafındaki kır manzarasına baktı. "Gökyüzü ne kadar da yakın, sanki dokunabilecekmişsin gibi. Eminim ayrılınca buraları çok özlemişsindir."

"Çok. Tahmin ettiğimden de çok hem de. Buraya gelince kafam çalışmaya başlıyor, düşüncelerim netleşiyor. Cep telefonu ve bilgisayar kullanamadığımdan değil sadece." Abby açıklamaya çalışıyordu: "Zaman durmuş gibi hissediyorum, anlıyor musun? Sanki ben kafamı toparlarken dünya da durup beni bekliyor."

"Çok makul geldi bana doğrusu."

"Evini hiç mi hatırlamıyorsun?" dedi Abby ansızın. "Nereden geldiğine dair bir şeyler hissediyor olmalısın"

Adam çenesini sıvazladı, kederli bir sesle, "Ya hiç hatırlayamazsam? Bu sonsuza kadar kayıp olacağım anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Hayır, insan sonsuza kadar kaybolmaz. Köklerini tümden unutmana imkân yoktur."

"Umarım haklı çıkarsın." Adam çevresine bakındı. "Annenin beni bulduğu ceviz koruluğunu gösterir misin?"

"Tabii. Koruluğu gösteririm, ama tam olarak nerede bulduğunu bilmiyorum."

"Sarı tuğlalı yolu takip etsek?" [3]

Abby sırıttı. "Gergin anlarda şaka yapabiliyorsun demek. Keşke benim de ovacak sihirli bir lambam olsaydı."

"Belki olur," dedi adam. Ama gülümsemiyordu.

Abby'nin koluna girdi, hiç konuşmadan koruluğa doğru yürümeye başladılar. Abby'nin aklından çok şey geçiyordu, ama bunları söyleyemezdi. O da pek nadir yaptığı bir şeyi yapmaya karar verdi: ânı yaşamaya, yanındaki adamın, hatta üstüne çöken ağırlığının keyfini çıkarmaya. Kim olduğunu bilmiyordu belki, ama onu kafasında yaratmadığı kesindi. Sam Winston olduğu ortaya çıkarsa onunla daha çok zaman geçirebilirdi. Sam Winston değilse eğer, bu ânı yaşamakla kalacaktı.

Koruluğa yaklaşırlarken adam hızlanmaya başladı. Toprak ayaklarının altından kayıyordu sanki. Abby yürümekte zorlandığını hissetti.

"İyi misin?" diye sordu adama.

"Evet." Ağaçların arasında ilerliyorlardı. Adam nefes nefese kalmıştı. Abby'nin bilmediği bir şey arıyordu sanki. Koruluğun içlerine doğru ilerledikçe etrafları kalın bir sis tabakasıyla çevrildi.

Abby bulutların epeyce alçaldığını düşündü. Sis yüzünden nerede olduklarını bilemiyorlardı. Abby, kendi bahçelerinde kaybolduklarını düşünmeye başlamıştı.

3 Oz Büyücüsü kitaplarında ismi geçen ve Zümrüt Kent'e çıkan yol.

"Buralarda bir yerde," dedi adam. Adam koşar adım giderken ansızın durdu, Abby de durmuştu. Sağa sola bakınıyor, bir şeyler arıyordu sanki. Abby ne aradığını anlayamamıştı. "İşte, orada," dedi adam. "Gözümün önündeymiş."

"Ne o?" Abby onun, ağaçlardan mesaj falan aldığını sandı. Yoksa nereden bilecekti ki?

Adam onu kolundan tutup sisin içine soktu. Gitmesi gereken yeri biliyormuş gibi kararlılıkla yürüyordu. Abby cevizlere basıp kaydı. Etrafındaki her şey bir pus tabakasının altındaydı. Yanından kayar gibi bir şey geçtiğini hissetti. Bacaklarına bir şey sürtünmüştü.

"Matilda?" dedi usulca. Kedi olduğunu umuyor, sıçan gibi bir şey olmasından çok korkuyordu.

Dalların arasından ilerleyerek adamın peşinden gitti. Biraz ötede, bir ağacın etrafında dönüp duruyordu. Cüzdanını ya da kaybettiği bir şeyi arar gibiydi.

"Yardım edeyim mi?" diye sordu.

Adam onu duymamıştı sanki. "Çok garip," diye mırıldandı. Ağacın köklerinin arasından bir şey çıkardı.

"Ne o?"

"Kuş yumurtası galiba. Belki ağaçtaki yuva aşağıya düşmüştür." Adam elindekini gösterdi. "Turkuaz gibi, fark ettin mi?"

Adamın elindeki şey, deri bir ipe bağlı bir kolye ucuydu. Abby tozunu sildi. "Çok güzel. Kimin acaba?" Adama geri verdi. "Senin de olabilir. Kasırgayla buraya uçmuş olabilir."

"Belki annen biliyordur." Adam kolyeyi gömleğinin cebine koydu, ağaca doğru döndü. Elleri belinde, bir süre baktı, yaklaşıp gövdesindeki V şeklindeki yarığa dokundu. "Burası," dedi. Sesinde en ufak bir şüphe bile yoktu. "Yıldırım düştüğünde bu ağacın altındaydım."

"Yıldırım, ha? Vurduğunda bu ağacın mı altındaydın?"

"Kesinlikle eminim." Adam havayı kokladı. "Sarsıntıyı, ateşin kokusunu hatırlıyorum."

Abby dudaklarını ısırdı. *Bu mümkün değil.*

"Saçmaladığımın farkındayım." Adam sanki onun aklını okumuştu. "Ama eminim. Açıklayamıyorum, sadece doğru olduğunu biliyorum." Ellerini kaldırıp yanık avuçlarına, ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Tenimde ateşi hissedebiliyorum. Bütün vücudumu sarışını. Sonra dizlerimin üstüne düştüğümü."

Abby ne diyeceğini bilemiyordu. "Bu ağaç olduğundan emin misin?"

"Evet." Adam ağacın soyulmuş kabuklarına dokundu. "Bu ağaçtı."

Ama Abby onun aklının karışık olduğunu, gerçekle hayali ayırt edemediğini düşünüyordu. Çünkü adamın gösterdiği ağacı çocukluğundan beri bilirdi. Ona bir isim bile vermişti, "hazine ağacı" diyordu. Dallarına tırmanıp eşyalarını yarılmış gövdesinin içine saklardı. Ağacın nasıl bu hale geldiğini bile biliyordu. Bunu Sam Winston'un da bilmesi gerekirdi. Tabii hafızasını kaybetmediyse.

"Bu ağaca yıllar önce yıldırım düşmüş, ben doğmadan önce. Sen bile doğmadan önce." Annesi, Lily'den dinlediği bir hikâyeyi Abby'ye böyle anlatmıştı. Sam'in dedesiyle anneannesi çiftliğe taşındıklarında, korulukta şiddetli bir fırtına çıkmış, meyve vermeyen ağaçlar yeniden canlanmıştı. "Yani, belki de karıştırıyorsundur," dedi Abby, sözlerini dikkatle seçmeye çalışarak. "Çünkü aynı yere iki kez yıldırım düşmeyeceğini herkes bilir."

"Yanlış biliyorlar o zaman." Adam ona doğru döndü. Yüzündeki çizgiler daha da derinleşmişti. "Yıldırımın aynı yere ikinci kez düşmeyeceği doğru değil. Her zaman olur böyle şeyler. Kayıp bir sevda gibi, fırsatını bulduğu anda ait olduğu yere döner."

Abby adama baktı. Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Auralar gören, rüya yorumlayan, boynuna kristaller asan hippilerden değildi, ama tuhaf, karışık işler döndüğünün farkındaydı. Bu işlerin karşısında duran adamla bir ilgisi olduğundan da emindi.

Ufak bir baş dönmesi bütün vücudunu sararken Abby, yavaşça olduğu yerde sendeledi ve anlık bir dürtüyle karnını tutarak hafifçe inledi. İçinde bir şeylerin kıpırdadığını duyuyordu. Bebeğin hareketlerini hissetmesi mümkün değildi, daha çok erkendi. Hamilelikle ilgili internet sayfalarından bebeğin ilk hareketlerine "canlanma" dendiğini öğrenmişti. Sekizinci haftasında, çilek büyüklüğünde, kalbi atan bir canlıydı bebeği. Yine de hissettiği şey çok gerçekti.

Bu hissi bebeğin vermediğini, içinde yeni uyanan bir şeylerin, sevdiği şeyleri aslında kaybetmemiş olduğu duygusunun yol açmış olabileceğini düşündü.

"Bebek bekliyorsun," dedi adam. Abby onun kendisine baktığını fark etti. Dimdik bakan gözlerinden rahatsız olmuştu.

İnkâr edebilirdi. Bu çok kolay olurdu. Ya da hiç sesini çıkarmayabilirdi.

Ama elinde olmadan, "Evet," deyiverdi. "Yeni öğrendim. Bu yüzden eve döndüm."

"Babası biliyor mu?"

Abby başını iki yana salladı.

"Onu seviyor musun?"

Ne tuhaf soruydu bu böyle!

"Elbette seviyorum," dedi Abby.

"Neden o halde?" Adamın ses tonu Abyy'nin gözlerini yaşarttı.

Adam da ağlamaklı olmuştu. Bu adam babası değilse, Abby'yi neden bu kadar önemsiyordu?

"Hamile olduğumu öğrenmeden önce evi terk etti." Kalbi sıkışıyordu, ama yine de sakinliğini korumaya çalıştı. "Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı." Neden bu kadar çok şey anlattığını bilmiyordu. Bir türlü kendine hâkim olamıyordu. "Nathan'ı benim gibi hissetmesi için zorlayamam. Ya kendi isteğiyle döner ya da hiç dönmez. Bebek yüzünden mecbur hissetmesini istemem."

"Sen hislerinden eminken karşındaki değilse, tutunacak bir dal ararsın."

"Berbat bir durum." Nate'in kararsızlığı içine oturmuştu. "Ben onunla olmak istiyorum."

"O zaman araya bu kadar mesafe koyma. Kafanı topladığında çok geç olabilir."

Abby'nin içi ürperdi. Eve dönmesi, Nate'le arasına mesafe koyması belki de onu sadece daha çok uzaklaştırmıştı. Hata mı etmişti?

"Doğruyu bulacaksın." Hafifçe koluna dokundu.

"Nereden biliyorsun? Beni tanımıyorsun bile." Abby güçlü durmaya çalışıyordu, ama boğazı düğümlenmişti.

"Tek bildiğim, çok nazik ve cömert bir annen olduğu." Yeniden ceviz ağacına baktı, ellerini ceplerine soktu. "Armut dibine düşer."

"Keşke sen o olsaydın," diye sesli düşündü Abby.

Adam bir şekilde onu duymuştu: "Kim olsaydım?"

Babam, demeyi ne kadar da isterdi. "Sam Winston. Annemin eski bir arkadaşıydı ve bu çiftlik bir zamanlar onundu. Kırk yıldır onu ne gören ne de ondan bir haber alan var."

"Hmm. Şimdi anlaşıldı," diye mırıldandı adam.

"Ne anlaşıldı?"

Adam omuz silkti. "Şöminenin üstünde fotoğraflara bakarken annen bir şey demişti de. O fotoğraflardaki insanları tanıyacağımı umuyordu. Herhalde o da benim kaybolan arkadaşı olmamı diliyor."

Abby başını salladı.

Adam kararsızlık içinde etrafına bakındı. Sanki kırmızı ahırı, göğün mavisini, çimenlerin yeşilini içine çekiyor, ezberine alıyordu. Sam Winston olsaydı nasıl bir hayat yaşayacağını anlamak ister gibiydi. "Burası kesinlikle unutulacak bir yer değil."

Abby iç geçirdi. "Haklısın, öyle."

Adam belli belirsiz gülümsedi. Sis dağılırken Abby'nin içinden bir şeyler kopup gitmişti sanki.

"Annen bas bas bağıracak şimdi, geri dönelim mi artık?"

"Evet, onu bağırtmasak iyi olur. Hiç hoş değil." Abby ona uzatılan kola hiç tereddüt etmeden girdi.

Aklı düşüncelerle öylesine doluydu ki, koruluktan çıkana kadar ceviz ağaçların dallarında parlayan yeşil dalları fark etmemişti.

Yeniden hayat bulmuşlardı.

Bölüm On Üç

Gretchen lavabonun başında, gözü dışarıdaydı. Sis yüzünden, ahırın ötesindeki koruluğu bir türlü göremiyordu. Abby'yi o adamla göndermekle iyi mi etmişti? Abby bu sabah daha iyiydi, daha mantıklı davranıyordu, ama Gretchen, onun defterinin arasındaki fotoğrafı, Sam Winston'un türlü türlü çizimlerini düşünmeden edemiyordu.

"Çok hassas bir durumda," dedi kendi kendine. "Onu tek başına göndermeyecektim. Ben de gitseydim keşke."

"İyiler, merak etme," dedi Bennie. Kahvaltı masasındaydı. "Aralarında ne geçerse geçsin, meraklanma. Olacağın önüne geçemezsin."

"Doğru, kadere karşı gelinmez," dedi Trudy. Gretchen belki birinci kez iç geçiriyordu.

İkiziler kahvaltılarını bitirmiş, ama masadan kalkmamışlardı. Gretchen'a yoldaşlık ediyorlardı. Trudy, Abby'nin doğacak bebeğine bere örüyordu. Şişler tıkırdıyor, kucağındaki sarı yumak döne döne açılıyordu.

"Şimdiye kadar gelmiş olmaları gerekirdi," dedi Gretchen. Pencereye doğru eğildi. Nefesinden camlar buğulan-

mıştı. "Neredeyse yirmi dakika oluyor."

Tam dışarı çıkıp bas bas bağırmaya başlayacaktı ki kol kola girmiş bir halde ahırın oradan geldiklerini gördü.

"İşte geldiler." Ellerini kotuna silip yüreğinin ağzına geldiğini çaktırmamaya çalıştı. Çabucak tavayı çıkarıp ocağa koydu, biraz tereyağı attı, bir kâseye altı yumurta kırıp çılgınlar gibi çırpmaya başladı.

Tel kapının çarpıldığını duydu. Sonra da arka kapının sesi geldi. Abby mutfakta belirivermişti. Yanakları kızarmıştı, gözleri pırıl pırıldı.

Gretchen'a atlayıp boynuna sarıldı. "Anne! Hayatta inanmazsın! Cevizler tomurcuklanmış!"

"Ne? Emin misin?" Gretchen kızına bakakalmıştı. Hamilelik hormonları yüzünden hayal gördüğünü düşündü. "Mümkün değil," diyerek pencereye koştu. Ama kalın sis tabakası yüzünden hiçbir şey göremiyordu.

"Doğru söylüyorum." Abby nefes nefeseydi. "Ceviz ağaçları canlanmış."

"Yıldırımlar yüzünden olabilir," dedi adam. Gretchen'ın yanına gelip ellerini yıkamaya başladı. Kolları birbirine değiyordu. "Yıldırım düşünce verimsiz toprak ürün vermeye başlarmış, öyle derler."

Bu tam da Sam'in ağzına yakışan bir laftı. Gretchen ona baktı. Bir an, kalbinin durduğunu sandı. Bu adam Sam Winston ise, onu buraya getiren fırtınayı yaratmış, şimşekleri çaktırıp yıldırımları düşürmüş, koruluğu hayata dön-

dürmüştü. Tıpkı yıllar önce Hank Littlefoot'un yaptığı gibi. Bu yüzden mi hiçbir şey hatırlamıyordu?

"Gözümle görmeden inanmam," dedi Gretchen.

"Sana yalan mı söyleyeceğim?" diye güldü Abby. Sam Olabilecek Adam ile annesinin arasına girip o da ellerini yıkadı. Sonra annesinin beline sarılıp ocağa doğru eğildi. "Dikkat et, kahvaltımızı yakacaksın!"

Gretchen, "Çekil ayağımın altından," diye sataşarak kızını iteledi. Spatulayı alıp yumurtaları çevirdi. Gözü dışarıdaydı. Dünkü kasırgadan beri çiftlikte garip şeyler oluyordu, bunu inkâr edemezdi. Ne olduğunu anlayamıyordu, ama mantıklı şeyler olmadığı kesindi.

"Meyve suyu içer misin?" diye sordu Abby.

"Büyük bardakta olsun," dedi adam.

Abby iki bardak meyve suyu alıp masaya oturdu.

"Etrafı gezdirdin mi?" Gretchen ekmekleri kızartırken sakinleşmeye çalışıyordu.

"Evet anneciğim, gezdirdim." Çocuklar gibi şakıyor, üstündeki ağırlıktan kurtulmuş gibi görünüyordu. "Onu bulduğun yere gittik. Matilda peşimizden geldi, yani umarım oydu. Ayağıma bir şey sürtünüp kaçtı."

"Matilda buhar olup uçar bazen," dedi Trudy.

"Ağacın altında bir şey buldum," dedi adam. Kalkıp cebindeki kolyeyi çıkarıp Gretchen'a uzattı. "Taşlar çok sıcak, sanki uzun bir süre güneş altında kalmış gibi."

Ama hava sisliydi. Gretchen düşünceli bir tavırla kolye-

yi aldı. Eline alır almaz, adamın dediği gibi sıcaklığını hissetti.

"Onun mu, yoksa sen mi düşürdün?" dedi Abby.

Hayır, Gretchen'ın değildi. Mutfağın ışığında turkuaz taşlara baktı. Bu kolyeyi son gördüğü ânı hatırlayınca midesine yumruk yemiş gibi oldu. Sam takıyordu bunu. "Bende kalsa olur mu?" Abby'ye cevap vermemişti.

"Tabii," dedi adam. "Senin koruluğunda buldum sonuçta."

Gretchen kolyeyi kotunun cebine attı, ellerini havluya sildi. Eskisinden daha da bozulmuştu sinirleri.

"Kızma, ama... Ona gerçeği anlattım," dedi Abby.

"Ne gerçeği?" Gretchen elindeki spatulayı düşürdü, tavadaki yumurtalar ocağa sıçradı.

"Ailesi bu çiftliğin sahibi olan adama ne kadar benzediğini," dedi Abby, imalı imalı annesine bakarak. "Senin Sam Winston adındaki eski arkadaşına."

"Ona Sam'i mi anlattın?" Gretchen'ın dili damağına yapışmıştı. "Ne anlattın?"

"Anlattı bir şeyler," dedi adam. "Beni hemen evinize almanın sebebini şimdi anlıyorum. Kim olduğunu, neden buraya geldiğini hatırlamayan biri olmaktansa Sam olsaydım keşke. Neden adımı bile hatırlayamıyorum?" Adam elini masaya vurunca, bardağındaki meyve suyu etrafa saçıldı.

Kızartma makinesindeki ekmekler dışarı fırlayınca, Gretchen yerinden sıçradı.

"Kendine bu kadar yüklenme," dedi Abby adama. "Roma bir günde mi kuruldu sanki?"

"Nehrin üstüne yeni köprüyü yapmak bile altı ay sürdü," dedi Bennie. Trudy örgüsünü bırakıp, "Komşu kasabadaki Wal-Mart'ı da iki hafta sonra kapatacaklarmış, pek iş yapamadılar sanırım," dedi.

Tanrım, yardım et. Gretchen derin bir nefes aldı.

Kendine hâkim olmaya çalışarak yumurtaları ve kızarmış ekmekleri tabaklara koydu, masaya getirdi. Sonra Abby'yle Sam Olabilecek Adam'ın karşısına oturup kahvaltı etmelerini seyre daldı. Sam Walnut Ridge'den hiç ayrılmasaydı hayatının nasıl olacağını görür gibiydi. Sam'e kalmasını söyleseydi. Gitme, deseydi. Onu ne kadar çok sevdiğini keşke o zaman anlamış olsaydı. Keşke Abigail'in gerçek babası o olsaydı.

Bütün bu keşkeler, yıllar boyu Gretchen'ın yakasını bırakmamıştı. Özellikle de Abby büyüyüp sorular sormaya başladıktan sonra. Sonunda Gretchen Lily ve Cooper Winston'un eşyalarını sandığa koyup tavan arasına nasıl kaldırdıysa, bütün o keşkelerini de bir kenara bırakmıştı. Ama geriye kalan duygular, lavanta ve naftalin kokulu torbalara girmiyordu maalesef.

"Anne, duydun mu?" Gretchen silkinip kendine geldi. "Saçını keselim, diyorum. O korkunç sakalından kurtulunca eli yüzü açıldı, ama şu seksenlerden kalma aslan yelesini de halletmemiz gerek."

"Aslan yelesi mi?" Sam Olabilecek Adam kahvaltı bıçağını alıp ayna gibi yüzüne tuttu. "Ne demek o? Her ne demek istediysen, kulağa pek hoş gelmedi."

"Saçlarının önü kabarık, arkası kısa olunca aslan yelesi gibi olur," diye açıkladı Abby, ciddi ciddi. "Çok demode bir modeldir bu."

"Artık kimse beğenmiyor, öyle mi?" Adam şaşırmıştı.

"Beğenmiyor."

Gretchen tenis hakemi gibi bir kızına, bir adama bakıyor, ikisi arasındaki bu yakınlığa şaşırıyordu. Yürüyüşten döndüklerinden beri, adam daha sakin, daha huzurluydu. Abby de öyleydi, endişeleri uçup gitmiş gibiydi. Birbirlerine iyi geldiler, diye düşündü Gretchen. Ama yine de, *Lütfen, Abigail'i incitme,* diye düşünmekten de kendini alamıyordu. Ya bulutlardan düşüp gelen bu adam, geldiği gibi aniden hayatlarından çıkıp giderse? Gretchen Abby'yi düşünüyordu. Hamileliğinin başındaydı daha. Nathan'ın evi terk etmesi yüzünden çok gergindi. Kızının nasıl bir acı içinde olduğunu tahmin edemiyordu. Gretchen'a göre bu bebek Abby'nin mucizesiydi. Tıpkı yıllar önce kendisi Abby'ye hamile kaldığında olduğu gibi.

"Eee, kesecek misin?" Abby kalkıp annesinin yanına geldi, arkasından ona sarıldı, yanağını başına dayadı. "Saçını kesecek misin? Ben keserdim, ama geçen sefer saçımı kestiğimde horoz ibiği gibi oldu. Yeniden uzayıp, doğru düzgün şekil almaları tam iki yıl sürdü."

"Ben gönüllü olabilirim," dedi Trudy. "Biz Bennie'yle birbirimizin saçlarını keserken kafamıza büyük kâseyi geçirip ona göre hizalıyoruz. Bilmem buna itirazın olur mu?"

"Kafana kâse mi geçiriyorsun?"

Abby güldü. "Beatles'a benzersin artık."

"Ne olmuş?" Bennie alınmıştı, parmağını sallayarak, "Beatles'ın nesi varmış? Senin adını *Abbey Road* şarkısından ilham alıp da koyduk bir kere."

"Öyle mi?" Abby annesini omuzlarından tutup tartakladı. "Hiç anlatmamıştın bunu."

"Çünkü canım istemedi," diye söylendi Gretchen. Bennie sazı almıştı bir kere. Susmak bilmiyordu:

"Sam Winston'un ağzından düşmezdi bu şarkı. Gretchen'ı almaya her gelişinde 'Here Comes The Sun'ı[4] söylerdi. Ah, ah..." Bennie puslu gözlerini havaya dikti. "İki mahalle uzaktan duyulurdu sesi. Sinir olurdum."

"Ben küçükken neden o kadar çok Beatles dinlediğinizi anladım şimdi." Abby annesinin önünde diz çöktü. "Neden söylemedin?"

"İşin aslı, Abigail adını çok severdim." Gretchen yine gerçekleri saptırıyordu. Gretchen geldiğinde Lily Winston plağı çalmaya başlardı hemen. Arka verandada Sam'le otururlardı. Müzik açık pencerelerden dışarı taşar, Sam verandanın basamaklarına oturur, elindeki ceviz dalını yontardı

4 İşte Güneş Geliyor

çakısıyla. Bir defasında, sırf sohbet açılsın diye, "Beatles'ta en çok Paul'ü seviyorum," demişti. "Ringo da iyi. Koca bebek." Sam, George Harrison'u severdi, çünkü o da Sam gibi sessiz, sakin, derin biriydi. *Abbey Road* şarkısı, Sam gittikten bir yıl sonra piyasaya çıkmıştı. Bu şarkıyı ne zaman duysa Sam gelirdi Gretchen'ın aklına. Ama kızına bilinçli olarak Abby adını koymasının nedeni bu değildi. Sadece hoş bir tesadüften ibaretti her şey.

Sam Olabilecek Adam elleri kucağında sessizce oturuyor, o aşina gözlerini Gretchen'dan ayırmadan dinliyordu.

"Atalarımla ilgili bilmediğim başka neler var?" Abby ayağa kalkıp yerine gitti. Sandalyeye dayanıp ellerini savura savura konuşmaya başladı. "Benim için neyin doğru olacağına karar vermeye geldim buraya, ama geçmişimle ilgili her şeyi bilmeden, buna nasıl karar verebilirim?"

"Geçmişimiz geleceğimizi belirleyecek diye bir kural yok," dedi Trudy. Örgüsüne ara verip ilmekleri saymaya başladı. "Haksız mıyım, Gretch?"

"Haklısın." Gretchen yaptığı tercihler üzerinde düşünmeye dalmıştı. Sam'in dönmeyeceğini yıllar önce kabullenmişti, çocuğunu tek başına büyütecekti. Çiftliğe ve kardeşlerine de bakmak zorundaydı. *Aklımız hep mi geç gelir başımıza?* Hallerinden memnun olmaları, her şeyi olduğu gibi kabullenip hayata devam etmeleri hiç mi mümkün değildi? Yoksa kendini mi kandırıyordu? Yaptığı hataları unutmuş, hiç üzerinde durmamış mıydı?

"Beni atlatmaya mı çalışıyorsun sen?" Ciddi bir ifadeyle annesine baktı.

"Çalışmıyorum." Gretchen'ın ağzının içi zehir gibi olmuştu. "Duymak istediğin cevabı veremem, diyorum. Arada fark var."

Abby huysuzlanıyordu. Gretchen bir an, onu on iki yaşındaki haliyle gördü karşısında. Büyük şehirde sanat galerisi işleten otuz dokuz yaşında bir kadın değil, saçını atkuyruğu yapmış küçük bir kızdı sanki. Bu kız evine gelince neden çocuklaşıyor, saçını savura savura neden her şeyi didikliyordu?

"Sonra konuşuruz, olur mu?" Gretchen kalkıp sofrayı toplamaya başladı. "Önce etrafı temizleyeyim." Kalbinin sakinleşmesini bekliyordu. "Sonra makası bulayım. Misafirimizin saçını keseceğiz. Tabii kendisi de istiyorsa?"

"Tabii." Adam pek de emin görünmüyordu doğrusu.

"Biz buraları toparlarız," dedi Bennie. Trudy örgüsünü masaya bırakıp hemen kalktı. "Sen misafirle ilgilen."

İkizler, Abby'nin de yardımıyla masayı toplarken Gretchen en keskin makasını, tarakla havluyu getirdi. Mutfağa dönmeden önce derin bir nefes aldı, Sam Olabilecek Adam'ı sandalyeye oturttu.

Kardeşleriyle kızı bulaşıkları yıkamaya girişmişlerdi. Ona bakmıyormuş gibi yapıyorlardı. Gretchen havluyu adamın omzuna koydu.

"Kımıldama," dedi. Adamın ağarmış saçlarını tararken

titreyen parmaklarının dikkat çekmemesini umut ediyordu. Yıllar önce Sam'in de saçını böyle kesmemiş miydi? Sam Afrika'ya gitmeden önce atkuyruğundan kurtulmak istemişti. Haftalarca yıkanamayabileceğini, saçını rasta yapmak istemediğini söylemişti. Gretchen işi abartıp asker tıraşı yapmıştı. İşini bitirince Sam uzun uzun aynaya bakmış, sonra gülmeye başlamıştı. "Hank Littlefoot beni böyle görseydi keşke," diye ensesini sıvazlamış, "umarım süper güçlerimi kaybetmemişimdir," diye şakalaşmıştı. "Samson'un akıbetine uğramak istemem."

"Hey!" Güçlü parmaklar, titreyen elini tuttu. "İyi misin sen? Titriyorsun."

"Kusura bakma." Gretchen makası onun kulak hizasında tutmakta olduğunu fark etti. "Kulağını kesmem, söz veriyorum."

"Çok yaklaştırma," dedi adam. Gretchen ensesinden kesmeye başlarken gözünü ondan ayırmıyordu. "Kafa derimi yüzme de... Kendimi tanıyamam sonra."

"Zaten tanımıyorsun ki." Gretchen şaka yapmak istemişti, ama adam gülmedi.

"Haklısın." Boynundaki havluyu huzursuzca çekiştirdi. "Geçmişimi hatırlayana kadar, sadece şu ânı yaşıyorum. Abby'yle daha önce konuştuğun gibi."

Gretchen elini onun omzuna koydu. "Ona bakarsan, hepimizin elinde şu andan başka bir şey yok, değil mi?"

"Galiba öyle."

Gretchen Trudy'nin yanıldığını düşünüyordu. Bu adam keder ve limonotu kokmuyordu. Yıkanıp güzelce temizlenmiş bir erkek gibi kokuyordu. Ormansı ve sıcak bir kokuydu bu. Üstelik elle tutulup gözle görülen gerçek biriydi, buğulu bir hayal değil.

Adamın yanağını tutup başını eğdirdi, makası vurmaya başladı. "Kımıldama." Bu adam kim olursa olsun, onda çok ilginç bir şeyler vardı. Etrafına yaydığı bu enerji mesela. Bedeninden Gretchen'ın parmaklarına geçen bir enerji. Parmaklarını çektiğinde bile hissedebiliyordu bunu. Kulakları çınlıyordu.

"Bir şey mi oldu?" dedi adam Gretchen'ın çok tedirgin olduğunu farkedince.

"Yo, bir şey olduğu yok."

On beş dakikada adamın saçını kesti, önleri kısalttı. Sam'in saç tıraşı gibi olmuştu. Havluyu adamın omzundan alınca, Gretchen'ın kalbi duracak gibi oldu. Adamın ensesinde gözyaşı damlası şeklinde bir iz vardı. İz kurumuş, pul pul olmuştu. Bu bir doğum lekesi miydi, yoksa fırtınada mı olmuştu? Adam banyodan çıkarken, Gretchen'ın gözü, onun kollarındaki, bacaklarındaki yaralara kaymıştı. Bu da fırtına sırasında olmuş olabilirdi.

Ama doğum lekesiyse eğer, işler daha da karmaşık bir hal alıyor demekti. Sam Winston'un da ensesinde damla şeklinde bir doğum lekesi vardı. Güneşe çıkınca hemen kararırdı. Sam bu lekeden nefret ederdi, aldırmak istemişti,

ama Lily karşı çıkmış, "O senin yeteneğinin işareti," demişti. "Geçmişinle, dedenle ve büyük dedenle kurduğun bağ."

Ama Sam bu yükü sırtlandığına pişman olmuş, "Günün birinde her şeyi unutup özgür olmak istiyorum," demişti.

Artık özgür müsün? Kilisenin yardım paketiyle gönderdiği mektubunda böyle yazmıştı Gretchen. Ama ondan hiçbir cevap gelmemişti.

"Bitti." Gretchen makası cebine soktu.

"Hiç acımadı." Adam yeni kesilmiş saçlarını sıvazladı. "Kilolarca hafifledim sanki."

Gretchen ona izi sormak istedi, ama yapamadı.

"Tanrım, geri geldi," dedi Bennie, soğuk soğuk. Musluğu kapatıp başını kapıya doğru dikti. "Ayak seslerini duyuyorum."

Trudy ellerini kuruladı, aralık pencereye doğru eğilip derin bir nefes aldı. "Katran sabunu."

Aniden, kapıdan bir gümbürtü geldi. "Gretch! Benim, Frank Tilby. Ben geldim! Hadi, aç şu kapıyı!"

"Şerif mi geldi?" Abby soran gözlerle annesine baktı. "Yine ne istiyor bu?"

"Bilmiyorum. Önemsiz bir şeydir mutlaka." Aslında Gretchen şerifin neden geldiğini çok iyi biliyordu.

Bölüm On Dört

Frank Tilby kendini her zaman saygın biri olarak görmüştü, her ne kadar arada bir saçmalasa da sonuçta o da bir insandı, ama sözünün eriydi. Birkaç saate kadar geri geleceğini söylemiş, sözünde de durmuştu. Şapkasını çıkarıp koluyla terini sildi. Derin bir nefes alıp kapıyı yumruklayarak avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı: "Gretch! Benim, Frank Tilby. Ben geldim! Hadi, aç şu kapıyı!"

Kapının açılmasını beklerken ıslık çalıyordu. Kilidin sesini duyup kapının aralandığını görünce hemen sustu.

"Ne çabuk geldin?" Gretchen karşısında dikiliyordu. Kotunu ve bluzunu giymiş, saçını atkuyruğu yapmıştı. Suratı asıktı.

"Söz verdim ya." Şerif homurdanarak parmak izi takımını aldı. "Her şeyi getirdim."

Gretchen Şerif'in elindeki alüminyum çantaya baktı. "Bilmesem, tavla getirdin sanırdım."

İkisi de çantanın içindekinin tavla olmadığını, dahası bir oyunla alakası bile olmadığını biliyordu.

"İçeri girebilir miyim?" Tilby şapkasını koltuğunun altına sıkıştırdı. Sabahın serinliğine rağmen şakaklarından ter akı-

yordu. Toprak yolu yürümek zorunda kalmış, nefesi kesilmişti. Kemerinin üstünden sarkan göbeği, artık düzenli spor yapmadığını gösteriyordu. Bazen lisedeyken sporcu olduğuna kendisi bile inanmakta güçlük çekiyordu. Yıllar Gretchen'a iyi davranmış olabilirdi, ama Tilby'yi alaşağı ettiği bir gerçekti.

"Ne kadar sürecek bu iş?" Gretchen bu işten ve bu işin bir parçası olmaktan hiç hoşlanmamıştı.

"En fazla beş dakika."

"Sonra adamcağızı rahat bırakacaksın, değil mi?"

"Kötü bir şey yapmadıysa neden canını sıkayım ki? Sam Winston olduğu ortaya çıkarsa mezarından çıkışını ilk kutlayan ben olurum."

"Tanrı aşkına! Ne biçim konuşuyorsun sen!" Kan beynine sıçrayan Gretchen neredeyse kovacaktı onu.

Ama bunun bir faydası olmayacağını biliyordu. Frank Tilby yirmi yıldır bu küçük kasabanın şerifiydi. Babası emekli olunca yerine onu seçmişlerdi. Kapıdan kovsalar, bacadan girecek biriydi. Yazın karıncaların şekere hücum etmeleri gibi, sürekli gelip duracaktı. Bu onun karakteristik özelliğiydi ve her zaman da öyle olacaktı.

"Kararını verdin mi?" Şerif olduğu yerde öne arkaya sallanıyor, süzülen ter yüzünden tatlı talı kaşınan sırtını kaşıyabilmeyi diliyordu.

"Başka şansım mı var?" diye iç geçirdi Gretchen. "Çabuk ol, oyalanma fazla." Şerif'i içeri aldı.

"Çocuklar meşeyi epeyce kesmişler. Öğleden sonra ara-

ba geçecek kadar yol açılır."

"Şahane," diye geveledi Gretchen.

Frank onun, sırf bu yabancı adam eski aşkına benziyor diye onunla burada mahsur kalmaktan mutlu olduğunu düşünmemeye çalışıyordu.

"Ha, bu arada, elektrikçiler de geldi," dedi mutfağa girerken. "Akşama kadar kablolar tamir olurmuş." Tedirginlik içinde, tavanda titreşip duran ampule baktı. "Gerçi sizde elektrik var, bir şey değişir mi bilmem."

"Telefoncular dan haber var mı? Hatları tamir edecekler mi?" dedi Gretchen.

"Yoldadırlar." Şerif masanın başına geçti. "Buraya kursam olur mu?"

"Her yeri o siyah toza bulama da..."

Şerif güldü. "Sen çok film seyretmişsin, hanımefendi. Öyle parmak izi almayacağım. Sadece mürekkep kullanacağım. İki yaşında çocuk bile yapabilir bunu."

"İki yaşında, öyle mi? E, iyi o zaman." Gretchen imalı imalı ona baktı.

Frank bu imayı görmezden geldi. Gretchen çocukluğundan beri onunla uğraşırdı. Bunun aralarına mesafe koymanın bir yolu olduğunu düşünmüştü.

"Şu Sam Winston'un hayaletini çağır bakalım. Ne kadar erken başlarsam o kadar erken giderim." Şapkasını koltuğunun altından çıkarıp sandalyeye koydu. Parmak izi aletini kurdu, geriye taralı saçını sıvazladı. "Hâlâ burada, değil mi?

Bir yere gitmedi?"

"Evet, burada." Gretchen Abby'yle onu yukarı göndermişti. Çiftlik evini dolaşsınlar diye. "Gidip çağırayım." Ama Gretchen yerinden kıpırdamamıştı.

Frank onun gergin olduğunu anlayabiliyordu çünkü Sam'in geri gelip gelmediğini öğrenecekti birazdan. İçi içine sığmıyordu elbette. Ya bu esrarengiz misafir haftalar, hatta aylarca bir şey hatırlayamazsa? Ya kimse onu aramazsa? Ya bu adamın gerçekten de Sam mi, yoksa sahtekârın biri mi olduğunu asla öğrenemezlerse?

Frank, bulduğu çözümü Gretchen'ın da onaylamış olmasını umuyordu. Tek yapması gereken, parmak izlerini alıp bilgisayara yüklemek ve kayıtları karşılaştırmaktı. Her şey yolunda giderse adamı hemen teşhis edebilirlerdi.

"Sorun çıkmayacak, inan bana." Terli elleriyle uzanıp Gretchen'ın elini tuttu. "Böyle put gibi durmana gerek yok. Canı da yanmayacak." Belki de bu yüzden tedirgin olmuştu Gretchen. Konukseverliğinden istifade eden bir yabancıyı neden bu kadar önemsediğini de anlayamıyordu.

Gretchen elini çekti.

"Beş dakika bekle," dedi. Şerif, Gretchen'ın gözlerinde gördüğü şeyin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu. Kadın sanki bu yabancıya bağlanmış gibiydi.

"Neredeyse kırk yıl geçti. Ansızın geri dönüyor," diye mırıldandı Frank. "Bu adam da Sam Winston'sa, şapkamı kızartıp yerim ben."

Bölüm On Beş

Gretchen bluzunu düzeltti, sakinleşmeye çalıştı. Sonra merdivenlere yöneldi. Tırabzana yapışıp yukarı çıkarken buraya taşındığı gün geldi aklına. Abby'ye hamileydi. Annika yüzünü kara çıkardığı, kardeşlerine kötü örnek olduğu için onu suçlamaktan hiç vazgeçmemiş, evden ayrılmasına sebep olmuştu.

Winstonlar onu çok sıcak karşıladılar. Lily'yle Cooper, ona hep kızlarıymış gibi davrandılar. Duyduğu endişe dışında Gretchen çok mutluydu. Her sabah güneş pencereden içeri doluyor, aldığı her nefes taptaze kokuyordu. Bu çiftlik Lily'nin ailesinden miras kalmıştı. Karı koca küçük bir ev ilave etmişlerdi. Sam bir gün evlenirse o evde kalsın diye.

Ama papaz gelip de, "Sam kayboldu, öldüğünden şüphe ediyoruz," dediğinde, her şey dönülmez biçimde değişmişti. Gretchen o gece Winstonlarla beraber kalmış, güneş gören küçük odada, divanın üstünde yatmış, sabaha kadar gözüne uyku girmemişti. Bütün gece gök gürültüsünü dinlemiş, şimşekleri seyretmişti. Çiftliği şiddetli bir kasırga

vurmuş, ceviz koruluğu harap olmuştu. Gretchen camdan dışarı bakınca gökten ceviz yağdığını görmüştü. Ertesi sabah Cooper'la koruluğa gittiler. Yerler yeşil cevizlerle kaplıydı. Ağaçların dalları kırılmıştı. O günden sonra bir daha da meyve vermediler.

Ağaçlar gibi, Lily'yle Cooper'ın da içinde bir şeyler ölmüştü o gün. Kalpleri kırılmış, sağlıkları birden bozulmuştu. Lily nefes darlığı çekiyordu, Cooper'ın da yüksek tansiyonu vardı. Onları ayakta tutan tek şey, doğacak torunlarıydı ve en azından Abby'nin dünyaya geldiğini görmeyi istiyorlardı. Abby bir yaşına gelmeden, ikisi de ölmüştü. Lily, kalp krizinden ölen Cooper'dan iki gün sonra, uykusunda göçmüştü.

İkisinin de akrabası yoktu, bu yüzden çiftliği Gretchen'la Abby'ye bırakmışlardı. Böylece Gretchen çiftliğe mahkûm oldu. Çok geçmeden Annika, Bennie'yle Trudy'yi yanına katmış, valizleriyle birlikte Gretchen'ın kapısına gelmişti. "Baban terk etti, hamile kaldığın gün, sen de beni terk etmiş oldun. Artık annesin, çocuğun büyüyene kadar buradan bir yere gidemezsin. Kardeşlerine de sen bak bundan sonra. Ben de hep özlediğim şeyi yapacağım. Artık kendim için yaşayacağım." Annika ikizleri ona bırakıp Key West'e, bir sanatçı topluluğuna katılmaya gitmişti. Gretchen bir daha da ondan haber almadı. Daha da kötüsü, onu hiç özlemedi.

Babasıyla da hiç görüşmedi. O kendine yeni bir aile kur-

muş, Bayan Childs'la evlenip üç çocuk yapmıştı. Gretchen yerel bir gazetede, Bozeman, Montana'da çok başarılı bir veteriner olduğunu okumuştu. Gerçi şimdiye kadar çoktan emekli olmuştu herhalde. Kim bilir, belki de ölmüştü. Kan bağı insanın hayatında en önemli şey olmayabiliyordu demek. Ne tuhaf.

"...evet, o ok uçları da Sam Winston'un, tüylerle kristal taşlar da. İstersen senin olsun. Özel güçleri olduğunu sanırdım küçükken. Beni istediğim her yere ışınlayacakmış gibiydi sanki. Belki sende dururlarsa hafızan yerine gelir."

Gretchen merdivenleri çıkarken Abby'nin cıvıldayan sesini duydu. Eski odasında, Sam Olabilecek Adam'a hiç ayrılamadığı eşyalarını gösteriyordu. Bu oda Abby'den önce Sam'indi.

"...Sam'in ilkokulda yaptığı parmak boya resimlerini çok seviyorum. Hepsi de çok güzel. Renkleri çok güzel kullanmış..."

Gretchen durup dinlemeye başladı. Adam ilgiyle, Abby'nin işi, yapmak istedikleri hakkında sorular soruyordu. Abby Chicago'daki galeriden, yeni başladığı akrilik resimler serisinden bahsetmeye başladı. Bütün resimler yağmur hakkındaydı.

"Bence duyguları sembolize ediyor, sence? Bir an öfkeden delirir iz, kalbimiz şimşek gibi çarpar, içimizde fırtınalar kopar. Sonra tek bir kelime ya da bir dokunuşla bir anda sakinleşiriz. Sonra hava açar, nabzımız yavaşlar, sanki her

şeye taze bir başlangıç yapmış gibi oluruz. Yağmur damlaları güneşte elmas gibi parlar."

"Bazı yerlerde su çok daha değerlidir," dedi adam. "İnsanlar bu yüzden savaşır, bu uğurda canından olur."

"Bu senin hatırladığın bir şey mi? Savaş bölgesinde miydin?" dedi Abby. Gretchen sessizce kapıya yaklaşmış, onları dinliyordu.

"Birbiriyle ilgisiz düşünceler geliyor aklıma. Belli bir sebebi yok. Gelip giden rastgele düşünceler sadece."

"Belki geçmişine ait düşüncelerdir. Belki de beynin parçaları birleştirmeye çalışıyor."

"Göreceğiz."

Gretchen fırsatını bulup kapıyı tıklattı, içeri girdi. "Siz ikiniz, hemen aşağı gelin. Şerif Tilby parmak izlerini alacak..." Gretchen bir anda sustu, adama baktı. Neredeyse, "Sam'in," diye bitirecekti lafını.

Adam onun yarım bıraktığı cümleyi, "Benim," diye tamamladı. Ensesini sıvazlayarak, "Benden ne istiyormuş?" diye sordu.

Gretchen, adamın alnındaki şişin iyice inmiş olduğunu fark etti. Yumurta kadar mosmor çürük, minicik pembe bir ize dönmüştü. Çok çabuk iyileşiyordu.

"Parmak izlerini almaya geldi." Frank Tilby aşağıda bekliyordu. "Kim olduğunu öğrenmene yardım edecek."

Adam başını dikip gözlerini kıstı, "Beni tutuklamayacağından emin misin? Haneye tecavüzden ya da aylak aylak

dolaşmaktan falan? Beni senden uzak tutmaya çalıştığı belli çünkü."

Abby homurdanmaya başladı. "Davet edildiğin bir eve girdin diye kimse seni tutuklayamaz. Biz senin kalmanı istiyoruz. Hiçbir şey yapamaz."

"Bunun için minnettarım." Sam Olabilecek Adam onun koluna dokundu hafifçe.

Abby adamın yüzüne umutla bakınca, Gretchen'ın içi sızladı. Gerçek onun hayal ettiği gibi çıkmazsa ne yapacaktı? Ya bu adam Sam değilse? Öte yandan, eğer Sam ise ve her şeyi hatırlarsa Abby'ye onun babası olmadığını söyleyebilirdi.

İki durumda da işler karışacaktı. Abby, annesine çok kızacaktı yalan söyledi diye. Gretchen Sam'i yeniden kaybedebilirdi o zaman.

"Hadi gel." Abby adamı kolundan çekti. "Bitsin şu iş bir an önce. Yara bandı çıkartır gibi düşün. Yavaş yaparsan daha çok acır. Birden çekince hemen çıkar, hem de o kadar acımaz."

"Hızlı çekeceğim, anladım." Adam hâlâ gergindi, ama ifadesi biraz olsun yumuşamıştı. "Belki bu sayede her şey de anlaşılır. Pişman olacağım bir şey yapmışsam ortaya çıkar."

"Hiç sanmam," dedi Gretchen. Abby de aynı fikirdeydi. "Sen kötü bir şey yapmadın."

Adam endişeliydi. "Şerif gibi suçlu biri olduğumu düşünmediğine sevindim."

"Frank Tilby'yle asla aynı fikirde olmadım." Gretchen rahatlatmak ister gibi ona baktı. "Hazır mısın?"

"Her zaman."

Dışarı ilk Abby çıktı. Sam Olabilecek Adam onun peşine düştü. Kapıdan geçerken sürtününce Gretchen'ın tüyleri diken diken oldu. Dışarıdan bakınca gayet sakin duruyordu, ama içi hiç de öyle değildi.

Bennie'yle Trudy mutfaktaydılar. Şerif'in karşısına kurulmuşlardı bile. Gretchen kolunu kızının omzuna attı.

"Ne yapılacaksa söyleyin, yapayım," dedi adam, içeri girerken. "Herkes gibi ben de kim olduğumu öğrenmek istiyorum." Kaşları çatılmış, suratı asılmıştı. Ne kadar endişeli olduğu belliydi.

"Beş dakika sürer," dedi Frank Tilby. Adam içeri girince ayağa kalkmıştı. "Sol elini ver, zahmet olmazsa. Hemen başlayalım."

Adam tek kelime etmeden elini uzattı. Şerif onun parmaklarını tek tek mürekkepli ıstampaya batırdı, sonra da beyaz kartona bastırdı.

"Normalde suç mahallinde parmak izi almamızın sebebi, aslında suçlu olmayanları elemektir. Senin durumunda ise parmak izlerinin kayıtlarla eşleşmesini ve kimliğine ulaşmayı amaçlıyoruz."

Abby ve Gretchen birbirlerinin elini sıkıyorlardı. Birkaç dakika boyunca kimseden ses çıkmadı.

İşi bitince Frank Tilby, kibrit kutusu kadar büyüklükte

bir kutudan ıslak bir mendil çıkarıp adama uzattı.

"Mürekkebi bununla çıkarabilirsin. Kalanı da zamanla çıkar."

"Hepsi bu kadar mı?" Adam şaşırmıştı.

Frank cevap vermeden kalktı, parmak izlerini geçirdiği kartonu alıp pencerenin önüne gitti. Ölüm kalım meselesiymiş gibi, gözlerini kısıp dikkatle baktı. Ters bir şeyler varmış gibi homurdandı, gömlek cebini yoklayıp yakın gözlüğünü çıkardı, burnunun ucuna takıp yeniden baktı, yine homurdandı.

Gretchen işkillenmişti.

"İşini bitirdin mi, Şerif?" Kötü bir şeyler olduğunu hissediyordu.

"Bitirdik diyebilirdim, şartlar normal olsaydı tabii." Frank gözlüğünün üstünden ona baktı.

"Ne demek o?" Gretchen onu gırtlaklamak istiyordu. Şakanın hiç sırası değildi. "Bir şey mi var?"

"Var denebilir." Şerif masaya gidip elindeki kartonu atıverdi. Önemsiz bir şeyi savurup atar gibi. Kollarını kavuşturup suratını astı. Sam Olabilecek Adam'a bakıyordu. Adam ıslak mendille parmaklarını temizliyordu. "Çok merak ediyorum, bu arkadaşın parmak izleri neden yok?"

Yok mu? Gretchen anlamaya çalışıyordu.

Abby telaşla ortaya attı kendini: "Fırtınada üstüne yıldırım düştü. Elleri yandı."

"Fark etmez, ağır yanıklarda bile izler yeniden oluşur."

Sam Olabilecek Adam donup kalmıştı. Parmak uçları mosmordu. Sağlam durmaya çalışarak, lafını sakınmadan sordu: "Ne yapmamı bekliyorsun Şerif? Olmayan bir şeyi nasıl vereyim?"

"Sadece seni korkutmak istiyor," dedi Abby. Frank Tilby'ye doğru ilerledi, öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Onun kim olduğu umurunda değil. Sırf annemin yanında kaldığı için yapıyorsun bunları."

"Orada dur bakalım, küçükhanım." Şerif parmağını sallıyordu. "Ben sadece işimi yapıyorum."

"Onunla bu şekilde konuşamazsın, Franklyn Tilby!" diye çıkıştı Bennie.

"Seni zorba seni!" Trudy elindeki şişi sallayarak ona gözdağı vermeye çalışıyordu. "Adam gibi davranacaksan otur, yoksa çık git."

"Tanrı aşkına... Ben sadece doğrusu neyse onu yapıyorum," diye mırıldandı Şerif.

"Tamam, yeter artık." Gretchen hiçbir şey düşünemiyordu. Nabzı kulaklarında atıyordu sanki. "Herkes sakin olsun." Şerif'e döndü. "Frank, oturma odasına gelsene bir zahmet, özel konuşacağım. Siz de olduğunuz yerden kımıldamayın."

Gretchen Frank'i önüne katıp dışarı çıkardı. Oturma odasına götürüp Sam Olabilecek Adam'ın geceyi geçirdiği kanepeye oturttu, ama kendi oturmadı. Ayakta dikilemediği için sağa sola gezinmeye başladı. "Bu işi başıma çıkardı-

ğın andan beri içimde kötü bir his vardı zaten."

"Adamın parmak izi yoksa benim suçum mu? Aslında ayak izini de alabiliriz. Hastanede doğum kayıtları vardır mutlaka."

Gretchen onun sözünü kesti. "Ayak tabanları da yanık. Onu bulduğumda fark etmiştim. Kor üstünde yürümüş gibi sanki."

"Ya da adam şimşek gibi çakıyor." Tilby, ayakkabı boyasıyla boyanmış gibi simsiyah parlayan saçlarını sıvazladı. "Her şey çok tuhaf."

"Etrafta terk edilmiş bir araba bulundu mu?" Gretchen alçak sesle konuşuyordu. Kimsenin duymasını istemiyordu.

"Daha bulunmadı."

"Kayıp ilanı veren olmuş mu?"

Tilby başını iki yana salladı. "Hayır, hiçbir şey yok."

Gretchen rahat bir nefes aldı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki şimdi ne yapacağız?"

Şerif hafifçe öksürdü, yakasını çekiştirerek gözlerini kıstı. "Bu adamın Sam olup olmadığını anlamanın tek yolu, Abby'yle ikisinden DNA örneği alıp karşılaştırmak."

"Abby'nin DNA'sını mı?" Gretchen'ın dizlerinin bağı çözülüvermişti.

"Parmak izinden kimliğini teşhis edemediğimize göre, geriye bir tek bu kalıyor. Kesin sonuç verir. Abby'nin babası olduğu çıkarsa Sam Winston olduğunu da anlamış oluruz. Dava da kapanır. Millie'nin kuzeni laboratuvarda çalışıyor.

Arayıp konuşurum. Bir an önce yapmamız gerek, çünkü sonuçların gelmesi haftalar alıyor."

"Olmaz," dedi Gretchen. Midesi bulanıyordu. Sabaha karşı birkaç saat kestirebildiği koltuğa bıraktı kendini. "Hayır, imkânı yok."

Tilby şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Nedenmiş o?"

Çünkü DNA'ları tutmayacak, diye bas bas bağırmak istiyordu. *Çünkü Sam Abby'nin babası değil.*

Ne kadar isterse istesin, bunları söyleyemezdi.

Onca yıl bir yalanla yaşamış, artık kendi de inanmaya başlamıştı. Lily ve Cooper Winston, Abby'yi torunları bilerek ölmüşlerdi. Gerçeği gizleyen Annika bile hiçbir şey sormamıştı.

"Hayır," dedi Gretchen, ama bu sefer daha sakindi. Pencerenin önüne gidip elini cama yasladı, koruluktan döndüklerinde Sam'le Abby'nin ne kadar rahatlamış olduklarını hatırladı. Aralarında bir bağ kurulmuştu. Gretchen, kızının en büyük hayalini yerle bir etmek istemiyordu.

"Bu adamın birdenbire ortaya çıkması kafanı karıştırmış, belli. O adamın Sam olmasını ne kadar çok istediğini biliyorum. Ama Abby'nin gerçek babası olup olmadığını öğrenmeye hakkı yok mu?"

"Abby hamile, Frank." Gretchen gözlerine dolan yaşları sildi. "Daha iki aylık. Onu sarsacak bir şey olursa bebeğini kaybedebilir. Otuz dokuz yaşına geldi. Bu onun son şansı olabilir. Onu stres altına sokacak bir şey olursa düşük ya-

pabilir. Bu tehlikeyi göze almaya değmez." Konuşurken sesi titriyordu Gretchen'ın. Numara yapmıyordu.

Frank'in suratı asılmıştı. "Kusura bakma, Gretch." Pişmanlığı sesinden belli oluyordu. "Bilmiyordum."

"Artık biliyorsun."

"O halde başka bir çözüm bulmamız gerekecek."

"Evet." Gretchen elini şakaklarına koydu. Zorlu bir fırtınadan kıl payı kurtulmuştu.

Tohumlar

Ağaç meyvesinden
Adam olan yaptığından belli olur.
İyilikler hiç unutulmaz,
Nezaket eken dostluk,
Şefkat eken aşk biçer.

–St. Basil (329-379)

BELONGS TO KAOS TEAM

Bölüm On Altı

1952-1956

Sam Winston, 1952 baharında annesinin rahmine düşmüştü.

Buna mucize denebilirdi, çünkü babası Cooper çocukken kabakulak geçirmiş, kasabanın doktoru onun kısır kalacağını söylemişti. Walnut Ridge'de herkes birbirinin içini dışını bildiği için bebeğin annesinin karnına düşmesinde onun bir rolü olmadığını düşündüler doğal olarak. Lily'nin karnı burnunda olduğu haberi duyulunca komşuları anne adayına fesatlık beslemiş, çorbasına Cooper'dan başka birinin kepçesini daldırdığını, onu hamile bırakanın başka bir adam olduğunu konuşmaya başlamışlardı. Cooper bir gitti mi haftalarca dönmüyordu, uzun yol şoförüydü. Ama birbirlerini nasıl sevdikleri bir bakışta anlaşılıyordu. Lily kocasının gözünün içine bakardı, kocası da onun. Aşkları ağzı gevşek kasabalıları susturmaya yetmişti. Hank ve Nadya Littlefoot'un siyah saçlı, sessiz, sakin kızlarının gözü tek bir kişiden başkasını görmüyordu. Çok geçmeden hamile-

lik dedikoduları bitti, bebeğin babasıyla ilgili söylenenlere kimse kulak asmaz oldu.

Hamileliğinin başlarında her şey sıradan görünüyordu. Öyle ki Lily'nin karnı bile şişmemiş, sadece kotunu ilikleyemez olmuştu, o kadar. Bir çiftçi kızı olan Lily açık havada çalışmayı çok sevse de güneş batınca ya da bir yerleri tutulunca işi bırakırdı. Genç kızlığı baba ocağında, işleri çekip çevirerek geçmişti. Babası öldükten sonra kontrolü o eline almıştı. Cooper'la evlenince o da çiftlik hayatına katılmış, işinin de ortağı olmuştu.

Bir gün, kasabanın pratisyen hekimi hamile olduğunu söyledi. Lily'nin rahmi düşüktü, bu yüzden dikkatli olmasını, yoksa düşük yapabileceğini anlattı. Lily daha az çalışmaya, hafif işler yapmaya karar vermişti. Ağır işleri Cooper'a ve rençperlere bırakacaktı. Hayatında ilk kez çalışan değil, gözleyen biri oluyordu. Bahar sonunda ceviz fideleri dikilirken bir kenarda oturup seyrediyor, koruluktaki ağaçlar aşılanırken işe bulaşmak yerine işçilerin başında duruyor, merdivene çıkıp kendi kesmektense budanacak dalları gösterip işçilere kestiriyordu.

Havalar serinleyip sonbahar kapıyı çaldığında, arka verandada oturup hasadı seyretti. Ne o ağır aletleri kullanabilir ne de dökülen cevizleri toplayabilirdi. Cooper ona, çamaşır sepetinden başka bir şey kaldırmayı yasaklamıştı. Bir süre sonra onu da kaldıramaz oldu.

Cooper arada bir, "Nasıl gidiyor?" diye sorardı, sanki

kadıncağızın delirmesinden korkuyordu.

Ama Lily daha fazla dayanamayacakmış gibi hissetmesine rağmen, her seferinde iyi olduğunu söylerdi. "Sonsuza kadar gitmeyecek en azından," derdi. Çünkü çocuğu için yapamayacağı şey yoktu.

Walnut Ridge'in kadınlarıyla hiç anlaşamazdı. Hanımlar Cemiyeti'ne hiç gitmez, İncil okuma saatlerine katılmazdı. Ama bebeğinin bir mucize olduğunu söylediklerinde onlarla aynı şeyi düşünmüştü. Lily dindar biri değildi, pazar günleri kiliseye gitmezdi, ama manevi olarak derin bir inancı vardı. Hank ona toprağa değer vermeyi, büyük küçük tüm canlıları gözeten güçlere saygı duymayı öğretmişti. İçindeki yeni hayatı ona veren Tanrı mıydı, toprak ana mıydı, bilemezdi, ama bu yeni hayatı koruma görevini ciddiyetle üstlenmişti.

Bebeğini korumaya öyle adamıştı ki kendini, bozuk yolda sarsıla sarsıla gitmek zorunda kalacağı için doktor kontrollerine bile gitmez olmuştu. Delia Boggs adında bir ebe buldu. Kadın haftada bir çiftliğe geliyordu. Lily onun her dediğini yapıyordu. Mümkün olduğunca çok uyuyor, yorgunluk çökünce şekerleme yapıyordu. Cooper işlerin yetişmediğinden şikâyet ettiğinde bile, ahırı temizlemeye ya da domuzları beslemek için çamurun içine girmeye gönüllü olmuyordu. Hayvan dışkısından, kürklü ya da tüylü hayvanlardan uzak durmasını söylemişti doktor. Kene bulaşabilir diye. Lily kümese bile girmiyor, yumurtaları top-

lamıyor, inekleri Mildred ve Mabel'ı o sağmıyordu. Sebzelerle uğraşıyordu hâlâ, ama fazla çalışamıyordu, karnı iyice şişince eğilemez olmuştu. Nasır tutmuş elleri yumuşamaya, kırılmış tırnakları yeniden uzamaya başlamıştı.

Bir akşam yemeğinden sonra, Lily yüksüğünü takıp kim bilir kaçıncı kez, bebeğinin önlüğünü işlemeyi deniyordu. Cooper ona sataşarak, "Tembel bir kadın olmak nasılmış?" demişti.

"Walnut Ridge'in kibar hanımlarının hayatları böyleyse, sürekli cin kadehlerini devirmelerinin sebebi anlaşıldı şimdi," diye cevap vermişti Lily.

Onca işi Cooper'a yüklediği için suçluluk duyuyordu. Sabahtan akşama kadar kocasını doğru düzgün göremiyordu. Ancak akşam olup da eve gelince. Yemeğini yiyor, yıkanıp uyumaya gidiyordu. Ama bebek doğunca her şeyin normale döneceğini ikisi de biliyordu. Bu bebeğe çok değer verdikleri için durumdan şikâyet etmiyorlardı.

Lily yedinci ayına gelmiş, karnı davul gibi şişmişti. Zamanının çoğunu ayaklarını uzatıp kitap okuyarak ya da Cooper'ın çoraplarını yamayarak geçiriyordu. Puslu bir ekim sabahı, pek sık yapmadığı bir şeyi yapma dürtüsüyle uyandı: Küveti köpükle doldurdu, ılık suyun içine girdi. Başını ayaklı küvetin kenarına dayadı, gözlerini kapatıp biraz dinlendi. Gözlerini açtığında yağmur camlara vuruyordu. Gökyüzü kapkara bulutlarla dolmuş, sanki bir anda gece olmuştu.

Şiddetli bir gök gürültüsüyle ev sarsıldı, yerler sallandı, küvetteki su hiddetle çalkalandı. Lily küvetten çıkmaya fırsat bulamadan, öyle şiddetli bir şimşek çaktı ki gözleri kör olacak sandı. Yıldırım evin çatısını uçuracaktı neredeyse. Tavan arasından gümbürtüler geliyor, tahtalar parçalanıyordu sanki.

Lily her an kayıp düşecek korkusuyla küvetin kenarına tutunup kalkmaya çalıştı. Sırtından köpükler akıyordu. Lambalar titreşerek yanıp söndü, elektrikler kesildi. Küvetteki su dalgalanmaya başlamıştı. Lily'nin bütün vücudu karıncalanıyordu.

Ağlamaya başladı. Elini karnına koydu. *Hayır, lütfen bebeğime bir şey olmasın.*

Elini karnına bastırıp bebeğin hareketlerini hissetmeye çalıştı. "İyi misin bebeğim?" diye seslendi. Suyun içinden çıkıp bedenine giren enerjinin bebeği öldürmüş olmasından korkuyordu. O kadar dikkatli davranmışken nasıl olmuştu böyle bir şey? Sanki doğa ana, kontrolün kimde olduğunu ona hatırlatmak ister gibiydi.

Onu kaybetmek istemiyorum, lütfen, o benim her şeyim.

Lily nefesini tutmuş bekliyordu. Sonunda! İçinde hafif bir kıpırdanma hissetti. Elini çekince, karnının oynadığını gördü. Gözleri açık, uyanıktı, ama garip bir hayal gördü. Uzamış otlarla kaplı dümdüz bir alanın tam ortasında yaşlı bir adam vardı, örgülü saçına bir kuş kanadı kondurmuş, boynuna turkuaz bir kolye takmıştı. Yaşlı Hank Littlefoot'a

çok benziyordu. Mırıldanıp duran bir bebeği kucakladı, göğe doğru kaldırdı. Gururla gülümseyerek, "Oğlunu kutsadık, Samuel Henry'nin özel güçleri var. Bu güçlere itibar ederse, bir gün doğanın bir gücü haline gelecek," dedi.

Lily korkuyla içini çekti. Elektrikler gelmiş, bulutlar dağılmış, sanki az önce şimşekler hiç çakmamış gibi güneş pırıl pırıl parlıyordu.

Gümbür gümbür ayak sesleri duyuldu. Cooper yukarı çıkmıştı. Yağmurdan sırılsıklam olmuş bir halde, nefes nefeseydi. "İyi misin? Bebek nasıl?"

"İyiyiz," dedi Lily. Cooper çatıya koştu. Yıldırım düşmüş, tahtalar alev almıştı.

Biraz sonra geri gelip tir tir titremekte olan Lily'yi havluya sardı. Bulutların nasıl bir anda toplandığını, göğün nasıl karardığını, yağmurun ve fırtınanın nasıl aniden bastırdığını anlatıyordu durmadan. "Şimşekler güneşten de parlaktı. Sanki biri hedef almış gibi yıldırım tam evin üstüne düştü. Sonra aniden her şey bitiverdi, bulutlar dağıldı. Gördüğüm en tuhaf şeydi bu."

Lily gözlerini kapattı, havluya sarındı. Cooper onun sırtını okşuyor, rahatlatmaya çalışıyordu. Lily'nin elleri titriyor, dişleri zangırdıyor, konuşamıyordu bile. Ama ona söylemesi gereken şeyler vardı. Fırtınayla ya da bebeğin şiddetli tekmeleriyle ilgili değildi bunlar.

"Babamı gördüm. Benimle konuştu," dedi. Cooper bir anda durdu, onun gözlerine baktı. "Hank Littlefoot'u mu

gördün? Belki küvette uyuyakalmışsındır, rüya görmüşsündür."

"Hayır, rüya değildi, uyanıktım." Lily'nin saçlarından sular damlıyordu. "Bebeği kucaklamıştı. Oğlandı ve adının Samuel Henry olduğunu, kutsandığını söyledi. Adını Samuel koyacağım."

Cooper delirmiş birine bakar gibi şaşkın şaşkın karısına bakıyordu.

"Bu bir işaret. Onu dinlememiz gerek."

"Peki." Cooper ona sımsıkı sarıldı. "Sen inanıyorsan ben de inanırım."

Lily inanıyordu. Hayatında hiçbir şeye bu kadar içten inanmamıştı.

Sonraki günlerde, Lily bebeğine bir şey olacak endişesiyle yaşadı. Ama bebek Sam gün geçtikçe güçleniyor, tekmeleri hızlanıyordu.

"Daha zamanın gelmedi ufaklık," diyordu ona Lily. "Dünyaya gelecek kadar büyümen gerek."

Lily daha huzurluydu. Sanki bebeğiyle onu gözeten biri vardı. Kâbus görmüyordu. Sadece güzel rüyalar görüyordu. Masmavi gökyüzü, tatlı bir meltem, oğluyla el ele kırlarda gezerken başlarının üstünde uçan bir kartal. Babasının hayalini bir daha görmedi. Zaten buna gerek de yoktu. O söyleyeceğini söylemişti.

Noel'den hemen önceydi. Kış bastırmış, kar her yeri bembeyaz bir yorgan gibi kaplamıştı. Samuel Henry Wins-

ton, kolay ve sancısız bir doğumla dünyaya geldi. Artık yeterince gelişmişti, dört buçuk kilo doğdu. Siyah saçlı, siyah gözlü, annesine çok benzeyen bir bebekti. Lily onun aslında dedesine benzediğini söylüyordu. "Ne kadar da zeki bakıyor."

"Bütün bebekler ilk doğduklarında böyle bakarlar," dedi Cooper.

Lily bebeğiyle dinlenmeye çekilince Cooper kasabaya indi, oğlunun şerefine herkese puro ısmarladı. Komşular akın akın bebeği görmek için çiftliğe geliyor, Lily'ye hediyeler getiriyorlardı. "Vicdanları sızlıyor," dedi Cooper arkalarından. "Saçtıkları o şüphe tohumları yüzünden." En soğuk kalpler bile, çok uslu bir bebek olan Samuel'i görünce yumuşayıvermişti. O kadar sakin, sessizdi ki Lily bir hastalığı mı var acaba, diye endişelenmeye başlamıştı.

"Annesi gibi sabırlı," dedi Cooper. "Otoe-Missouria kanı var onda, unutma."

"Hiç unutur muyum? Bir gün o da öğrenecek."

Sam damla şeklinde bir doğum lekesiyle gelmişti dünyaya. Ensesinin hemen altındaydı. Lily bunun, dedesinden aldığı bir uğur olduğunu düşündü. Annesi Nadya, babası Hank'in de omzunda bir lekeyle doğduğunu anlatmıştı. Ama sonra o lekeyi aldırmışlardı. "Önceleri şans getiriyordu, ama sonra dayanılmaz acılara sebep oldu," demişti Lily'nin annesi.

Lily, doğum lekesinin Sam'e iyilikler getirmesini diledi. Annesiyle babasının yanında olmalarını ne kadar çok is-

terdi ama Lily Cooper'la evlenmeden önce ölmüştü Hank. Annesi onu anlatırken, "Hiç tanımadığı insanlara yardım edeceğim diye kendini tüketti. Zamanından önce yaşlandı gitti," demişti. Düğünden sonra annesi Nadya çiftlik evinde kalmamıştı. Dul kalan kuzenlerinin yanına, Bulgaristan'a dönmüştü. "Onlar kardeşlerim gibidir, bana ihtiyaçları var. Bu çiftlik, bu ev artık senin," demişti annesi. "Hayatın kahkahalar ve aşkla geçsin. Elinde olandan daha fazlasını isteme, yaşadığın ânın tadını çıkar."

Lily ikisini de kaybetmişti. Ama babası ona görünmüştü. Fırtınanın çıktığı o gece, Hank'in ruhunun bebeğini koruduğundan emindi. Doğum lekesi bunun kanıtıydı.

Sam altı aylıkken gözleri kurşun grisine döndü. Her şeyi, herkesi dikkatle incelemeye başladı. Parmağını çenesine koyuyor, sanki çok önemli şeyler düşünüyormuş gibi bakıyordu.

Yürümeye başlayınca onu dışarı çıkardılar. Böylece çalışırlarken yanlarında gezinebiliyordu.

Lily ona kardinal kuşlarını, yaprakları kemiren tırtılları, iki nesildir Winston ailesine ait olan ceviz koruluğunu gösterdi. Sam annesinin Hank hakkında anlattığı hikâyeleri dinlemeye bayılıyordu. Saçına kuş tüyü takan, turkuaz kolyeli dedesi. "Kendi yolunu çizmek için köyünden ayrılmış, gösteriler yapmaya başlamış," diye anlatırdı Lily. Çocuk anlamasa bile ilgiyle dinlerdi onu. "Büyük deden gibi, Hank de yağmur yağdırabiliyordu."

Küçük Sam annesinin elini tutup gülmeden, gözünü bile kırpmadan ilgiyle dinler, dikkatle annesine bakardı. Lily yürümekten yorulunca göl kenarında yere bir örtü serip dinlenirdi. Sam de babasının ceviz ağacından oyduğu oyuncak kayığı yüzdürürdü gölde. Çakının açtığı izleri parmağıyla takip eder, sanki kayığın nasıl yapıldığını ezberlerdi.

"Bu ne, biliyor musun?" diye sormuştu annesi. Sam başını salladı. Annesi, "Bu, kayık. Ka-yık," dedi heceleyerek. Sam başını dikip öyle bir baktı ki, konuşmasa bile, "Kayık tabii, başka ne olacak," dediği gözlerinden anlaşılıyordu.

"Bu oğlan filozof olacak," demişti Cooper. Bunun iyi mi, kötü mü olduğunu bilmiyorlardı, çünkü onlar çiftçiydi. Ama çocuklarını bütün kalpleriyle sevdiler.

Sam konuşmaya başlayınca, diğer çocuklar gibi anlaşılmaz şeyler çıkmadı pek ağzından. Sözcükleri tam ve doğru söylüyor, doğru yerde kullanıyor, genellikle yardıma ihtiyaç duyduğunda konuşuyordu. Tezgâhtaki yeşil kavanozu gösterip, "Kurabiye," ya da çekmeceyi gösterip "Kalem, lütfen." diyordu.

Sam dört yaşına gelince, haber vermeden evden çıkıp gitmeye başladı. Lily meraktan çılgına dönmüş bir halde onu aramaya çıkar, domuzların ahırına girmesinden, göle düşmesinden, kazların onu kovalamasından çok korkardı.

Çok geçmeden, Sam'in aslında ceviz koruluğuna gitmek için evden çıktığını anladı. Ağaçların altında oturuyor, bazen de orada uyuyakalıyordu. Bir gün, oğlunu ağacın

köklerine sarılmış vaziyette uyurken bulunca yavaşça dürterek uyandırdı. "Ne yapıyordun burada, bebeğim?"

"Konuşuyordum, anne."

"Kiminle?"

Sam, "Kuşlarla, bazen de ağaçlarla," diye karşılık verdi.

"Onlar da seninle konuşuyor mu?"

Sam ağırbaşlı bir tavırla başını salladı. "Evet." Lily onun üstünü başını silkeledi, saçlarına giren ağaç kabuklarını aldı. "Ben buraya gelince çok seviniyorlar," dedi Sam.

"Öyle mi?"

"Evet. Bana bir şeyler veriyorlar."

"Ne veriyorlar?" Lily endişelenmişti. Sonra Sam'in gizli sığınağını buldu. Nadya'yla Hank çiftliğe ilk taşındıklarında düşen yıldırım yüzünden ortadan ikiye ayrılan ceviz ağacındaki boşluğa sakladığı şeyleri gördü.

"Bak," dedi Sam. Elini boşluğa sokup turkuaz renkli bir kuş yumurtasıyla beyaz bir kartal tüyü çıkardı.

Lily kartal tüyünü görünce yüreği ağzına geldi. "Bunu sana hangi arkadaşın verdi?"

"Rüzgâr arkadaşım." Sam tüyü alıp yerine koydu. "Bazen bana adımı fısıldıyor."

"Anlıyorum."

Lily'nin yerinde başka biri, Hank Littlefoot'un yetiştirmediği biri olsaydı oğluna hayatta inanmaz, hayal gördüğünü, masallar uydurduğunu sanırdı. Ama Sam sıradan bir aileden gelmiyordu. Belki de Hank'in kızına söylemek

istediği şey buydu. Sam'in doğayla iletişim kurma yeteneği olduğunu anlatmak istemişti. Lily olanları görmezden gelecek değildi.

Annesi onu elinden tutup eve götürürken, Sam, "Hiç fark ettin mi anne?" dedi. "İnsan üzülünce bulutlar kararıyor."

"Hayır, fark etmemiştim." Dört yaşında bir çocuğun böyle şeyler söylemesi onu çok şaşırtmıştı. "Sana öyle mi oluyor?"

"Bazen." Sam çok ciddiydi. "Hani babam kamyonetle kurbağayı ezmişti, ben de çok ağlamıştım ya, o zaman bulutlar da ağladı."

Lily birkaç hafta önce ezilen kurbağayı hatırladı. Onu Sam bulmuş, bahçede beslemeye başlamıştı. Bir isim bile koymuştu. Evet, Sam haklıydı. O gün çok yağmur yağmıştı. Oğluna şeker verip onu teselli etmeye çalışmış, Sam şekeri yaladıkça keyfi yerine gelmiş, bulutlar da dağılıvermiş, güneş yeniden parlamaya başlamıştı.

Sam annesinin elini sımsıkı tuttu. Kaşlarının çatıldığını fark etmişti. "Merak etme anne. Ben mutlu olacak bir şey bulunca güneş hep yeniden doğacak." Sonra annesinin elinden kurtulup koşarak eve gitmişti. Lily onun ardından bakakaldı. Dedesinin, babasının mirası oğluna da geçmişti.

Bölüm On Yedi

1960-1965

Genç Sam Winston, Gretchen Brink'le boğucu bir yaz sabahında kilisenin pazar okulunda karşılaşmıştı, aslında çok önceden Gretchen'dan bahsedildiğini duymuştu. İnek doğum yapacağı zaman ya da tavuklara hastalık bulaşınca çiftliğe gelen babası Dr. Brink, bu civardaki tek veterinerdi. Sam'i her gördüğünde başını okşayıp, ne kadar çabuk uzadığını söyleyen Dr. Brink'i severdi. Gretchen'ın ikiz kardeşleri olduğunu da biliyordu. İkisi de kördü. Söylenenlere göre annesi çok vicdansız bir kadındı. Annesi bazen kasabaya indiğinde Annika'yla karşılaşır, dönünce de babasına dert yanardı. "O suratsız Annika'yı gördüm. Zavallı çocuklara ne kadar da kötü davranıyor. Kocası nasıl dayanıyor bu kadına?"

Dr. Brink çiftliğe uğradığında Sam onun peşinden ayrılmazdı. Bazen siyah çantasını taşır, bazen de atları muayene ederken onu seyrederdi. Bir gün doktor ona, "Gretchen'a ne kadar benziyorsun," dedi. "O da senin gibi çok meraklı."

Sam Gretchen'dan bir yaş büyüktü. Biri yedi, biri altı yaşındaydı o zamanlar. Pazar okuluna başladığında onca kalabalığın içinde Gretchen'ı hemen fark etmişti. Masmavi gözleri, bukle bukle sarı saçları vardı ama Sam'in dikkatini çeken asıl şey bunlar değildi.

Gretchen ona bakıp gülünce, Sam ışıklardan bir yağmur yağıyor sanırdı. "Merhaba, nasılsın?" deyişinde bile bir başkalık vardı. Sınıfın en haylaz çocukları bile onu görünce süt dökmüş kediye dönerdi. Çetenin başı, şerifin oğlu Frank Tilby'ydi. Frank öbür kızların saçını çeker, kurdelelerini çözer, ama Gretchen Brink'e hiç dokunmazdı.

Sam, haylaz çocukların, Gretchen'ın nazik tavırları yüzünden ona dokunmadıklarını düşünürdü. Belki onu da ayartmaya çalışıyorlardı.

Gretchen sınıfa ilk geldiğinde, öğretmenleri Bayan Macabee, ki ona Bayan Mac derlerdi, kocaman, kuş yuvası gibi şapkasıyla onu karşıladı. Gretchen melekler gibi gülümseyerek, "Vay canına, şapkanız ne kadar da güzelmiş," dedi.

Başkası söylese, Sam yalan olduğunu düşünürdü, ama Gretchen yalan söylemiyordu. O şapkayı gerçekten de çok beğendiği sesinden belliydi. Bayan Macabee de aynı coşkuyla, "Vay canına, teşekkür ederim, tatlım," diye cevap vermiş, Gretchen yarışmada birincilik ödülü kazanmış gibi gururla gülümsemişti.

Sam'in pek arkadaşı yoktu, yalnız kalmak hoşuna gidiyordu. Ama bu tatlı dilli, güzel gülüşlü kız aklını başından

almıştı. Birkaç hafta boyunca, her pazar onu seyretti, yanında oturmak için fırsat kolladı. Ama Bayan Macabee ısrarla onları yarım daire şeklinde oturtuyor, kızlarla oğlanları yan yana getirmiyordu. Sam de o kurdeleli fırfırlı kızların arasında oturmayı pek istemiyordu zaten.

Sandalyesini öbür oğlanlardan uzakta bir yere çekip oturdu. Öğretmen sınıftan çıkar çıkmaz şaklabanlık etmeye başlıyorlar, birbirlerinin üstlerine atlıyor, içlerinden birinin canı yanıp ağlayana kadar yumruklaşıyorlardı. Sam de bundan hiç hoşlanmıyordu.

Sam'e pek bulaşmazdı kimse. O yokmuş gibi davranırlardı. Herhalde hepsinden uzun ve cesur olduğu için. Korkusuz bir çocuktu, havai fişeklerin, gök gürültüsünün sesi onu hiç korkutmazdı. Yılan ve örümcekten bile korkmuyordu. Oysa annesi ciyak ciyak bağırmaya başlar, "Cooper! Al şu hayvanı buradan!" derdi. Mecbur olmadıkça kimse Sam'le konuşmazdı. Sam hiç şikâyetçi değildi.

Bayan Macabee gerçeklerden uzak, masalsı hikâyeler okurken onu dinlemeye bayılırdı. Annesinin, insan kılığına girmiş kurtlar, kartallar, ayılarla dolu masallarına benzerdi bunlar. Mistik karakterler de vardı bu masallarda.

Bayan Macabee Cennet Bahçeleri'ni anlatmaya başladığında Sam gözlerini kapatır, Âdem'le Havva'yı yılanlı ağacın başında hayal ederdi. Yılanın Havva'ya, yasak elmayı yedirdiğini canlandırırdı gözünde.

"Yılan neden Âdem'le konuşmamış?" diye sordu Sam.

Gretchen dışında bütün sınıf kıs kıs gülmeye başladı.

Bayan Mac güzlüğünün üstünden ona baktı. "Çünkü Şeytan'ın ayartmaya çalıştığı Havva'ydı." Ellerini bağrına basıp devam etti: "Çünkü o erkekten daha zayıftı, Adem'in kaburga kemiğinden yaratılmıştı."

"Belki de sadece karnı açtı," dedi Sam.

Bayan Mac cevap verecek oldu, ama Gretchen ayağa fırlayıp lafa daldı.

"Annem diyor ki, erkekler çok zayıfmış," dedi, buklelerini savura savura. Bütün sınıf sus pus olmuştu. "Gerçeklerle yüzleşmek işlerine gelmiyormuş, elindekilerle yetinmeyi bilmiyorlarmış. Tanrı der ki: 'Komşunun elindekine göz dikme.' Öyle değil mi?" Bayan Macabee başını salladı. Koca şapkası suyun içinde inip kalkan bir gemiye benziyordu. "Annem diyor ki, erkekler Tanrı'nın buyruğuna karşı geliyor, komşusunun arabasına, koca memeli karısına göz dikiyor."

"Yeter, Gretchen," diye araya girdi öğretmen. Yelpazesini hızla sallıyordu. Kıpkırmızı olmuştu. "Annen Tanrı'nın buyruklarını çok farklı açıdan yorumlamış."

"Onun annesi çatlağın teki," dedi oğlanlardan biri. Adı Bobby'ydi. Kızıl saçlı, çilli bir çocuktu. Annesi hep papyon takardı boynuna.

"Bobby, çok ayıp." Bayan Macabee çocuğu susturmaya çalıştı.

"İncil der ki yalan söylemeyin," dedi Bobby, sırıta sırıta.

"O kadının deli olduğunu herkes biliyor."

Dudakları limon yemiş gibi büzülen Gretchen Brink kaşlarını çatıp oğlana baktı. Sam, onun gidip Bobby'ye bir yumruk patlatacağını sandı. Ama Gretchen yerine oturup ellerini kucağına koydu, ayak ayaküstüne attı.

Sam çok etkilenmişti. Öfkesine böyle sahip olabilen kimseyle karşılaşmamıştı. Ama çok da şaşırmadı. Çünkü daha o sabah sınıfa girmeden önce, Gretchen Bobby'nin işkence ettiği bir örümceği kurtarmıştı. Oğlanın sopayla hayvanı dürtükleyip durduğunu görünce doğruca yanına gitmiş, "Yapma," diyerek eğilip örümceği bacağından tutmuş, alıp uzakta bir yere bırakmıştı. Sam ağzı açık bakakalmıştı, çünkü yedi yıllık ömründe böceğe dokunabilen bir kıza rastlamamıştı.

"Bayan Macabee, 'Kafadan çatlak olmayacaksın,' diye bir Tanrı buyruğu vardı, değil mi?" dedi Bobby. Arkadaşlarıyla gülüşüp duruyorlardı.

Gretchen başını önüne eğmişti, hiç sesini çıkarmıyordu.

Ama Sam bu duruma seyirci kalamazdı.

Ayağa kalkıp çelik grisi bakışlarını Bobby'ye dikti. "Sözünü geri al Bobby, yoksa karışmam."

"N'aparsın?" Arkadaşları Bobby'yi dürtükleyerek ayağa kaldırdılar. Oğlanın çilleri bir anda kararıvermiş, beti benzi atmıştı. Ama yiğitliği elden bırakmak da istemiyordu. Hele de arkadaşlarının yanında. "Kafa derimi mi yüzeceksin?"

Sınıftaki gülüşmelerden cesaret alarak devam etti: "Senden korkmuyorum, Winston. Dedenin Kızılderili büyücüsü olması de umurumda değil."

Oğlanın kendisini aşağılamaya çalıştığının farkındaydı Sam. Ama Bobby'nin aptalca sözleri, pazar okulunda kavga çıkarmaya değmezdi. Yine de mantığı öfkesini dindiremedi. İçinde hortumlar esmeye, beyninde şimşekler çakmaya başladı. Hava bir anda hareketlenmiş, açık pencereden içeri dolan şiddetli rüzgâr kitapları uçurmuş, Bayan Macabee'nin yelpazesini savurmuştu.

"Aman Tanrım! Kasırga geliyor!" Bayan Macabee titrek sesiyle çığlığı bastı. Rüzgâr kadının koca şapkasını havalandırdı. Bayan Macabee toparlanıp ayağa kalktı, ellerini çırparak bağırmaya başladı: "Çabuk olun çocuklar, sıraların altına girin, ellerinizi başınızın üstüne koyun, haydi, öğrendiğimiz gibi!"

Kızlar korkuyla bağrışıyorlardı. Kurdeleleri sandalyelerine takılıyor, yere yuvarlanıyorlardı. Bobby yerine oturmaya yeltendi, ama görünmez bir el onu olduğu yere çivilemişti sanki. Arkadaşları ise kendilerini sıraların altına atmışlardı.

"Sözünü geri al," dedi Sam. Dimdik ayakta duruyordu. İncil'in sayfaları kopup rüzgârla havalanmış, etrafında dönüp duruyordu. "Özür dile çabuk!"

Bobby bas bas bağırdı: "Tamam, tamam! Özür dilerim!"

Gretchen yerinden kalkıp Sam'in yanına gelmiş, kolunu

çekiştirip duruyordu. "Duydun değil mi?" dedi Sam.

"Evet, duydum. Yeter artık!"

Sam derin bir nefes aldı, kalp atışlarını yavaşlattı, kızların toplaştığı sıranın arkasına geçti. Öfkesi dinince rüzgâr da kesilmeye başlamıştı. Sonunda her şey duruldu.

"Bitti mi, geçti mi?" diyordu çocuklar. Kızlardan biri içini çeke çeke ağlıyordu.

"Evet, geçti." Bayan Macabee saklandığı yerden çıktı. Peşinden de çocuklar.

Pencereden dışarı bakınca, havanın sakin, ama bulutlu olduğunu gördüler. Sam'le babası yarım saat önce kiliseye geldiklerinde de hava aynı böyleydi.

Öğretmenleri o komik şapkasını düzeltti, "Herkes iyi mi?" diye sordu.

Çocuklar hep bir ağızdan, "İyiyiz, Bayan Macabee," dediler.

Kadın başını salladı, "Artık güvendeyiz," dedi.

Gretchen ise, sadece Sam'in duyacağı bir sesle, "Bence hep güvendeydik," diye fısıldadı.

Sam kıpkırmızı olmuştu, ama sesini çıkarmadı.

Gretchen her şeyi anlamış bir ifadeyle ona gülümsedi. Artık çok büyük bir sırları vardı. Pembe elbisesini silkeleyip Bayan Macabee'nin sandalyeleri kaldırmasına yardım etti. Sam de saçılan kitapları, dağılan kâğıtları topladı. Sınıf eski haline gelince Gretchen başıyla işaret edip Sam'i yanındaki sandalyeye oturttu.

Yarım dairenin ortasına yerleşen Bayan Macabee hafifçe öksürerek, "Evet, nerede kalmıştık?" dedi. "Ha, evet, Cennet Bahçeleri'ndeki Âdem ve Havva'da..."

O gün okuldan sonra Gretchen koşa koşa sınıftan çıktı. Sam ona yetişememişti. Bobby'nin, "Küçük büyücü seni," diye sataşmasına kulak asmadan, babasını beklediği yere gitti.

Babası Dr. Brink'le sohbet ediyordu. "Sakıncası yoksa Gretchen'ı arada bir çiftliğe getirmek isterim," diyordu Dr. Brink. "Lily gibi bir kadınla zaman geçirmesi ona iyi gelecek. Anni bazen çok sert bir kadın olabiliyor."

Sam kilisenin merdivenlerinden inerken, "Merhaba," diye seslendi.

"Hah, tam zamanında." Babası kolunu onun omzuna attı. "Arada bir sana arkadaşlık edecek biri gelsin ister misin? Dr. Brink'in bir kızı var, çiftliği çok merak ediyormuş. Ona ceviz koruluğunu, ahırı, gölü gezdirirsin, olur mu?"

Sam doğal davranmaya çalışıyordu. Elini cebine soktu, bulutlu gökyüzüne baktı, heyecanını gizlemeye çalışarak, "Tabii, olur," dedi.

Biraz sonra Gretchen çıkageldi. Sarı bukleleri karmakarışık olmuştu, yüzü toz toprak içindeydi. Ellerini arkasında saklıyordu.

Onu görünce Sam'in kalbi göğsünden çıkacakmış gibi oldu.

"Bu sana." Gretchen ona yaklaşıp eline bir zambak tutuşturdu. Kilisenin arkasındaki bahçeden koparmıştı, kö-

küyle beraber hem de. "Beni korumak zorunda değildin, ama çok teşekkür ederim," diye gülümsedi. Sam en güzel gülüşüyle ona karşılık verdi.

"Yine olsa yine yapardım," diye mırıldanıverdi. Çiçeğin yeşil sapından tutmuş bağrına basarken, yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu.

"Biliyor musun?" Gretchen başını yana eğip ona baktı. "Seni çok sevdim ben, Sammy. Sen herkesten farklısın ve bundan daha da güzeli farklı olmanı umursamıyorsun."

Beni sevmiş mi? Sam parmaklarının uyuştuğunu, içinin bir sıcaklıkla dolduğunu hissetti.

Sam'in şüpheleri her yok olduğunda ya da üzüntüsü her geçtiğinde olduğu gibi, güneş bulutların arasından çıkıp parlamaya başlamış, gökyüzü turkuaz bir kuş yumurtası gibi masmavi olmuştu.

"Görüşürüz Sam." Gretchen ona el sallayıp babasıyla arabaya bindi.

"Aferin oğluma," diye fısıldadı babası. Sam sanki bir karış daha uzamış gibi hissetti kendini.

Gretchen Brink hayatına girince her şeyin değişeceğini biliyordu. Yalnız kalmayı seven çocuk, sonunda kendine bir arkadaş bulmuştu.

Ertesi hafta sonu Dr. Brink Gretchen'ı çiftliğe getirdi. Sonraki haftalarda da geldiler. Babası, işi olmasa bile, artık her cumartesi çiftliğe getirmeye başlamıştı. Sam mutluluktan uçuyordu.

Cuma geceleri uyku tutmuyordu bir türlü. Gretchen'la saatlerce baş başa kalacağını, dereden kristal taşlar, suoku otları toplayacaklarını, kurbağa ve kelebek yakalayıp biraz baktıktan sonra salıvereceklerini, ceviz ağacına tırmanıp en yükseğe kim çıkacak diye yarış yapacaklarını düşündükçe heyecanla doluyordu.

Bir gün kırlarda dolaşırlarken, "Sen arkadaştan da ötesin benim için," demişti Gretchen. Topladığı yoncaları kolye yapıp boynuna taktı. "Trudy'yle Bennie kardeşlerim, ama sen de benim kardeşimsin artık."

Sam'in gözleri gökteki güneş gibi parlamıştı. Aile kadar yakın olduklarını düşününce üstüne bir güven geldi. Aile demek sonsuza kadar ayrılmamak demekti. "Kan sudan daha yoğundur," derdi annesi hep.

Yıllar geçti, Gretchen on birine bastı. Artık çiftliğe eskisi kadar sık gelmez olmuştu. Üç hafta üst üste gelmeyince, Sam endişeyle, "Gretchen hasta mı? Nesi var?" diye sordu babasına.

Dr. Brink elini onun omzuna koyup, "Hasta değil, oğlum," dedi. Başını iki yana salladı, "Annesi artık büyüdüğünü, pantolon giyip kırlarda koşturacak yaşı geçtiğini söylüyor," dedi üzüntüyle.

"Bayan Brink beni sevmiyor mu?" İçten içe, başka bir sebep olduğunu anlamıştı Sam.

"Sen ona bakma, oğlum." Adam onun başını okşadı. "Çok iyi bir çocuksun sen, aklından zoru var onun."

Ama Sam endişeliydi çünkü Gretchen'ı çok özlüyor, hasretinden içi sızlıyordu. Onu o kadar çok özlemişti ki yıldırımın ikiye ayırdığı ağacın kovuğunda sakladığı çakısını alıp ağacın gövdesine bir şey kazıdı. Bu onu biraz olsun teselli etmişti. Kazıdığı şey, kalp içinde S ve G harfleriydi.

O yaşta gerçek aşkın ne olduğunu bilmiyordu belki, ama Gretchen'a karşı derin ve kalıcı hisler beslediğinin farkındaydı.

Ertesi hafta onu okulda görmeye karar verdi. Annesi bir sabah onu okula erken bırakınca, Gretchen'ı sınıfın kapısında beklemeye başladı. Gretchen onu görünce gözleri parladı.

"Sam! Ne zamandır çiftliğe gelemiyorum, kusura bakma, ama annem göndermiyor. Ortalıkta dolaşmayacakmışım, senin gibi... Neyse... Gerçekten çok üzülüyorum." Dudaklarını ısırarak başını eğdi.

Benim gibi biriyle mi? Gretchen bunu mu demek istemişti? Sam Bayan Brink'in ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Sam'i çiftlikte yaşadığı için sevmiyor olamazdı, çünkü kasabanın yarısı çiftlikte yaşıyordu. Bütün sebep, damarlarında akan Kızılderili kanıydı. Çocuklar da eskiden beri bunu hep yüzüne vururdu, hatta hâlâ ara sıra oluyordu aynı şeyler. Annesiyle babası ona, çocukların böyle düşüncelere bilinçsiz aileleri yüzünden kapıldıklarını anlatmıştı. Sam, Gretchen'ın annesinin aksine daha bilinçli olmasına seviniyordu.

"Çok üzülüyorum Sam, gerçekten. Babam seni hep savundu, ama annem çok inatçı. Bir kere inat etti mi, kararından hiç dönmez." Gretchen Sam'i duvara dayayıp ona doğru eğildi. "Ne olursa olsun, sen benim hep arkadaşım olarak kalacaksın. Okulda görüşürüz, olur mu? Nasılsa büyüyünce Annika'dan kurtulacağım." Elini sımsıkı tuttu. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

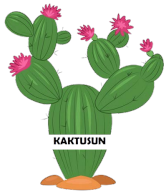
Sam hafifçe başını salladı.

"İşte böyle!" Gretchen kocaman gülümsedi ama bu gülümseme eskiden olduğu kadar içten değildi. Sonra sınıfına girdi. Sam de kendi sınıfına gitti.

O gece yatağa yatınca Sam'in içine bir ağırlık çöktü, göğsü sıkıştı, nefes alamadı. Tek istediği Gretchen Brink'le olmaktı, o kadar. Yan dönüp dizlerini karnına çekti, tortop oldu. Sıkıntıdan patlayacak gibiydi.

Dışarıda rüzgâr çıkmıştı. Kepenkler çarpıyor, saçakların altından uğultular geliyordu. Gökyüzü Sam'in yüreği gibi sıkıntıyla doldu, bulutlar da tıpkı Sam gibi patlayacak hale gelmişti.

Bölüm On Sekiz

1970

Sam hayatında tek bir kez âşık olmuştu.

Bazılarının fazla ileri giderek, ilişkilere "Denizde çok balık var," düşüncesiyle yaklaştığını, ama hata yaptıklarını düşünüyordu. O daha on yedi yaşındayken, kalbinin kime ait olduğunu biliyordu. Tanıştığı ya da tanışacağı kimse, Gretchen'ın hissettirdiği şeyleri hissettiremeyecekti.

Ama on altı yaşındaki Getchen'ın çok talibinin olduğunun farkındaydı, biri de şerifin oğlu Frank Tilby'ydi. Tilby okul koridorunda maço tavırlarla ona asılınca Gretchen kıpkırmızı oluyordu, okul maçlarında Tilby'yi seyretmek için en ön sıraya oturuyordu, ama yine de Sam, Gretchen'ın onun gibi biriyle evlenebileceğine hiç inanmıyordu. Pazar okulundan beri çok yakın arkadaştılar, artık eskisi kadar görüşemeseler de bir şey değişmemişti. Ama aralarındaki bu bağın bir anlamı olmalıydı. Gretchen onu sevdiğini söylemişti, ama bu, daha çok kardeşçe bir sevgiydi. Ama hisler değişemez miydi? Annesi, en büyük aşkların yavaş yavaş geliştiğini, zaman geç-

tikçe güçlendiğini anlatmıştı. Aniden ortaya çıkıveren aşk, saman alevi gibi olur, göz açıp kapayıncaya kadar geçerdi.

Sam annesinin bu anlattıklarına umut bağlıyordu.

Yaz başlarında hava güzelken akşamları arada bir pikniğe giderlerdi Gretchen'la. Sam babasının kamyonetini alırdı. Kırların ortasında arabayı park eder, kamyonetin bagaj kapağını indirir, oraya otururlardı.

Önce tavuklu sandviç, lahana salatası ve limonatayla karınlarını doyururlardı. Sonra piknik sepetini toplayıp örtüyü sererler, sırtüstü uzanırlardı.

Sam ona gözlerini kapatmasını söyler, Gretchen bunu çok komik bulsa da kıkırdayarak gözlerini kapatırdı.

Bir gece Gretchen, "Söyle bakalım, Galileo, gökte neler var?" diye sordu.

Sam göğe baktı, derin derin nefes aldı, sözlerini dikkatle seçerek gördüklerini bir bir anlatmaya başladı. "Samanyolu o kadar parlak ki yıldızlar kadifenin üstündeki elmaslar gibi parlıyor. Bilmediğimiz şeyleri bildiklerini söylemek ister gibi bize göz kırpıyorlar. Etraflarındaki gaz bulutu parlak bir aura yaratıyor. Meleklerin başlarındaki hareler gibi."

"Gaz öyle şeyler yaratır zaten," dedi Gretchen, sırıtarak. Sam hafifçe öksürdü. "Ah, kusura bakma, lafını böldüm, devam et. Başka neler var?"

"Kuzey ışıkları," dedi Sam. "Buhardan yapılmış, uçuk yeşil bir pelerine benziyor. Uçuştukça etekleri parıldıyor. Bir ucu berrak yeşil, bir ucu eflatun."

"Uçuk ve berrak yeşil..." dedi Gretchen iç geçirerek. "Sam, sen sözcüklerle resim çizebiliyorsun. Annika fırçalarla resim yapar, ama çok sert çizer, ortaya sadece öfke dolu, pelte pelte lekeler çıkar."

"Benim bakış açım onunkinden çok farklı demek ki." Sam, Gretchen'ın annesiyle ortak hiçbir yönü olmadığını biliyordu.

"Çok doğru." Gretchen iç geçirdi, ellerini karnına koydu, yavaşça doğruldu. "Sen her şeye, herkesten farklı gözle bakıyorsun, Sammy. Başka çocuklar olsa, 'Hava kapkaranlık, beyaz bir şeyler titriyor,' derdi. Ama sen her şeyi şiir gibi anlatıyorsun."

"Karanlık gökyüzü bir şiirdir çünkü."

Gretchen gözlerini açıp ona baktı. "Seninle bu dünya arasında öyle bir bağ var ki bunu kimse anlayamaz. Sen hep böyleydin."

"Hmmm." Sam bundan pek de emin değildi. Gretchen çok duyarlı bir kızdı. O da Sam gibi, karıncayı bile incitemezdi. Hayat ona iyi davranmıştı ve o çok anlayışlı bir kızdı.

Gretchen onun elini tuttu. "Kimse senin hissettiklerini hissedemez, senin gördüklerini göremez, ben bile. İşte bu yüzden, sen çok özel birisin."

Sam güçlükle yutkundu. Keşke, ona olan aşkını, yıldızları anlattığı kadar rahatça anlatabilseydi. Ama bunu sonraya bıraktı. Nasılsa daha çok beraber olacaklardı. *Gelecek sefere söylerim.*

Babası Annika'yı terk edip kütüphaneci Bayan Childs'la kasabadan ayrıldıktan kısa bir süre sonra, Gretchen Sam'i aradı, pikniğe gitmek istediğini söyledi. "Lütfen, Sam. Evden biraz uzaklaşmak istiyorum. Yoksa delireceğim, emin ol."

"İyi misin sen?"

"Olacağım." Sam onun lafı geçiştirmeye çalıştığını anlamıştı. "Seninle olmak bana iyi geliyor," dedi Gretchen.

"Ne güzel." Sam de aynı şeyi hissediyordu.

O cuma akşamı Sam piknik sepetini hazırladı. Sandviç, turşu ve patates salatası koydu, Gretchen'ı evinden almak için kasabaya indi. Evin önüne gelince kamyonetten inmeden iki kez kornaya bastı. Annika'yla karşılaşmamak için. "Babam gitti diye çok sinirli," demişti Gretchen. "Aslında bütün erkeklere kızıyor, o yüzden ondan uzak durman en iyisi."

Gretchen kapıdan çıkıp koşarak geliyordu. Sarı saçları omuzlarına dökülmüştü. Kamyonete atlayıp oturdu, yanağına bir öpücük kondurdu. Sam onun kokusunu içine çekti. Yağmurdan sonra açan hava gibi taze, nergis kadar tatlı kokuyordu.

"Ne duruyorsun?" Gretchen arabanın ön konsoluna vurdu. "Annika saçlarımdan sürüyerek içeri sokacak beni şimdi, çabuk gidelim!"

Sam gaza basıp lastikleri bağırta bağırta yol çıktı. Gretchen gülmeye başladı. Sarı saçları rüzgârda uçuşuyordu.

Kır yolundan, hoplaya zıplaya giderek kasabadan çıktılar. Tekerleklerin altında ezilen mıcırlar ağustosböcekleri

gibi vızıldıyor, sesler açık pencereden içeri doluyordu. Sam sessizlik içinde araba kullanmayı çok sevmişti. Aralarında bir içtenlik vardı, boşluğu doldurmak için konuşmak zorunda değillerdi. Ama anlaşılan Gretchen pek öyle düşünmüyordu. İç geçirerek radyoyu açtı. Sam'in küçük bir kasetçaları vardı. Kasetin düğmesine basınca, yarım kalmış bir Beatles şarkısı çalmaya başladı: "Something"[5]. George Harrison söylüyordu: "I don't know, I don't know..."[6]

Gretchen kaseti çıkarıp radyoyu çalıştırdı, düğmeyi çevirerek kanalları aramaya başladı. "Aptal kasaba haberleri," diye söylendi, sonunda Patsy Cline'ın "Crazy" yi[7] söylediği kanalda durdu. Efkârlı efkârlı içini çekti, arkasına yaslanıp kolunu kapıya koydu.

"Bir adam sevdiği kadından üç çocuk yaptıktan sonra, nasıl olur da terk edip gider?" Canı sıkkındı. "Hiç anlamıyorum."

Sam ne cevap vereceğini bilmiyordu. Romantik ilişkiler hakkında pek bilgi sahibi değildi. Karşı cinsten ilgi duyduğu tek bir kişi vardı, o da yanında oturuyordu. Onun da beyninin nasıl çalıştığını çözebilmiş değildi.

Bunları düşünürken Sam rahatlamıştı.

"Yusufçukların neden sadece birkaç ay yaşadığını biliyor musun?" Aklına ilk gelen şeyi söyleyivermişti. "Ya da işçi arı öleceğini bile bile neden kovanını korumak için iğ-

5 Bir şey
6 Bilmiyorum, bilmiyorum...
7 Çılgın

nesiyle sokar? Bir de sinek balıkları var. Sadece bir yıl yaşarlar. Ölmeden önce yüzlerce yavru doğururlar."

"Of, Sam!" Sesi ağlamaklıydı.

"Ne?" Sam yan gözle Gretchen'a baktı. Ellerini yüzüne kapatmıştı. Ağladığını sandı bir an. Aman Tanrım! Ters bir şey mi yapmıştı?

"Gretch?"

Gretchen kıkırdamaya başladığında şaşırdı. Ama neeşeden çok sinirden gülüyor gibiydi.

"Ne oldu?" Sam onun sinir krizi gibi bir şey geçirdiğini düşünüyordu. Kasabada herkes, Dr. Brink evi terk ettikten sonra Annika'nın hepten delirdiğini konuşuyordu. Gretchen ağır bir yük altındaydı mutlaka. Sam emin olmak için kenara çekti, kamyoneti durdurdu.

"Ne oldu? Ben mi bir şey yaptım?"

"Sen bir şey yapmadın, Sam! Hayatımı cehenneme çevirmeyen tek insansın sen." Gretchen bağırıyordu: "Hayır, geri alıyorum, bana her şeyi veren sensin!"

Birden uzandı, Sam'a sarıldı, başını omzuna koydu. Sam nefes bile almıyordu.

"Sen harika bir şey yaptın," dedi Gretchen, daha sakin bir sesle. "Sinek balığıyla karşılaştırınca insanın annesiyle babasının ayrılması o kadar kötü gelmiyor."

"Atlatacaksın." Sam direksiyonu bırakıp onun elini tuttu. Teni ne kadar serindi. "Baban seni üzmek istememiştir."

Gretchen başını kaldırıp Sam'e baktı. Burun buruna

geldiler. "Sadece annemi değil, hepimizi terk etti. Beni, Bennie'yi, Trudy'yi."

"Öyle düşünmemiştir." Sam babasını Gretchen'a karşı savunmak istiyordu, ama neden? Dr. Brink'i sevmişti, iyi adamdı, ama Annika gibi bir kadınla kapana sıkışmış da olsa, sorumluluklarını bir kenara attığı için ona olan saygısını kaybetmişti. "Yürüdüğümüz yollar hep dümdüz değildir. Bazen yol ayrımına geliriz, seçim yapmak zorunda kalırız."

"İnsanları üzmeyecek seçimler yapmamız gerekmez mi?"

"Doğru, ama hayat böyle değil işte."

Gretchen bir an sustu, pencereden dışarı baktı. Sam farları kapatmamıştı, ışığın önünde böcekler uçuşuyordu.

"Bana bir söz ver," dedi Gretchen. Sam'in ellerini sımsıkı tuttu. "Beni hiç terk etmeyeceksin, tamam mı Sammy?"

"Etmem." Sam'in dili damağına yapışmış, bütün kasları gerilmişti. "İstesen de terk etmem seni."

"Hep yanımda olacaksın, değil mi? İyi günümde, kötü günümde, en iyi arkadaşım olarak kalacaksın."

"Evet. Sen beni göndermediğin sürece gitmeyeceğim."

Sam çok heyecanlanmıştı, kalbi deli gibi atıyordu. Yan dönüp Gretchen'ın yüzüne baktı. "Ben..." Güçlükle yutkundu, "Seni seviyorum, Gretchen," dedi bir anda. "Yani gerçekten seviyorum. Daima da seveceğim. Bunu bilmeni isterim."

Gretchen gülümsedi. Gecenin karanlığı bir anda aydınlanmıştı sanki. Gözleri hâlâ nemliydi. Sam onun böyle üzgün durmasına hiç alışık değildi. "Ben de seni seviyorum, Sam. Sen benim dayanağımsın, kardeşimsin."

"Öyle deme." Sam parmağını onun dudaklarına koydu. Bu kardeş lafını duymak bile istemiyor, buna dayanamıyordu. "Ya kardeşin gibi olmak değilse istediğim? Ya başka bir şey istiyorsam?" Gretchen'ın vereceği cevabın kalbini kırmaması için dua ediyordu. Böyle açık davranarak her şeyi tehlikeye atıyordu belki, ama artık zamanı gelmişti.

"Ah, Sam," Gretchen elini çekti. "Nasıl söylesem bilmiyorum ama seni hiç o manada düşünmedim ben."

Sam konuşamıyordu. "Deneyebilirsin," dedi güç bela.

"Lütfen. N'olur yapma." Elini onun yanağına koydu. "Bunları hiç konuşmamış olalım. Ben seni kaybetmek istemiyorum ve romantizmin sağlam bir dostluğu kolayca mahvedebileceğini biliyorum."

Ama çok geç kalmıştı.

Sam onun hakkında neler hissettiğini anlatmış, o da Sam'i geri çevirmişti. Bunu nazikçe yapmış olması bir şeyi değiştirmiyordu. Sam'in kafasında kurduğu dünya, bütün varlığı, birden çökmüştü.

"Sam, konuşsana."

Konuşmak yerine ağzında bir şeyler geveledi. "Biraz rahat bırakır mısın beni?"

Sam kapıyı açıp çıktı. Gretchen peşinden gitmeye kalk-

tı, ama o kapıyı suratına çarptı. Kamyonetin başında dikilmiş, yumruklarını sıkmış, başını göğe kaldırmış, bunu hak edecek ne yaptığını düşünüyordu. Ona oyun arkadaşı, ağlayacak bir omuz, bir dayanak, her şey olmuş, bir tek istediği şeyi olamamıştı.

Önce gök gürledi. Gecenin içinden patlayan gümbürtü yeri salladı, Sam'in kemiklerine kadar işledi. Ardından şimşek çaktı. Karanlık gökyüzü bembeyaz oldu, zalim bir kırbaç göğü parçaladı.

Sonra şiddetli bir sağanak başladı. İri damlalar yere, kamyonete düşüyor, kulakları sağır eden gürültü bütün sesleri bastırıyordu. Sam olduğu yerde duruyordu. Yağmur yüzüne iniyor, yanaklarını parçalayacak gibi güçlü yağıyor, ama Sam kılını bile kıpırdatmıyordu.

O gece pikniğe gidemediler. Yıldızları göremediler. Sam Gretchen'ı doğruca evine bıraktı. Yolda ikisinin de ağzını bıçak açmadı.

Cooper koruluktaki yoğun işlerden bitkin düşmüş, erkenden yatmıştı ama Lily, oğlunun dönmesini bekliyordu. Sam içeri girince, annesi kitabından başını kaldırıp ona baktı.

"Ah, Sam..." Kitabını bir kenara bıraktı. Neden sırılsıklam olduğunu merak etmişti. Sam'in saçları alnına yapışmıştı. Yüzüne bakınca ne kadar üzüldüğü belli oluyordu. Kanepenin sırtında duran örtüyü alıp, "Buraya gel," dedi Lily. "Kurulan da soluklan biraz."

Sam istemeye istemeye annesinin yanına oturdu. Lily örtüyü onun omzuna atıp onu kuruladı. Sam başını yerden kaldırmıyordu.

"Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

"Evet, bir şey yok," dedi Sam. Sonra başını iki yana salladı. "Hayır, var." Annesine yalan söylemezdi. "Çok şey var hem de. Bu gece çok aptalca bir şey yaptım. Gretchen'a açıldım. Onun da aynı şeyleri hissedeceğini sanmıştım."

"Etmedi mi?"

"Hayır." Sam metin olmaya çalışıyordu.

Lily onu teselli etmeye kalkmadı, üstüne de fazla düşmedi. Sarılmadı bile çünkü annesi öyle biri değildi. Kalkıp şöminenin başına gitti, oymalı ahşap bir kutudan bir şey çıkardı. "Gretchen çok zeki bir kız, Sam. Ama on altı yaşında bir kız aşktan ne anlar? Gerçek aşkı kastediyorum elbette. İnsan gençken sadece duygularına ve arzularına önem verir. Sürekli iniş çıkışlar yaşar. Gerçek aşk zaman ister. Aşkın nasıl bir şey olduğunu bilmeden ömrünü geçiren insanlar var. Herkes havai fişekler gibi bir aşk yaşamak ister. Ama derin bağlılığın getirdiği o sükûnetin kıymetini pek az kişi anlar."

Sam onun iyi niyetle konuştuğunun farkındaydı, ama bunları dinlemek sıkıntısını gidermemişti. "Bunların bana ne faydası olacak?"

Annesi ona gülümsedi. Çok nadir gülerdi. Gülünce göz kenarları kırıştı, yüz ifadesi yumuşadı. "İnanmak zorunda-

sın, Samuel Henry. Hazır olduğunda gerçek aşkın gelip seni bulacağına emin ol." Kutudan çıkardığı şeyi oğlunun eline verdi. "Bu dedenindi, ondan önce de büyük dedenin. Artık senin. Gizli güçleri olduğuna inanılır."

Sevdiği kızın aşkına karşılık vermesini sağlayacak kadar gücü var mı peki? Sam, deri kordonun ucunda sallanan turkuaz boncuklara baktı. Aklına ilk gelen şey, boncukların mavisinin Gretchen'ın gözlerinin rengine ne kadar çok benzediğiydi.

Sonra başka bir şey fark etti. Kolyeyi avucuna alınca bir sıcaklık hissetmişti. Bu his yavaşça koluna doğru ilerledi, sonra bütün vücuduna yayıldı.

İçerisi soğuk değildi, hatta fazla sıcaktı, ama Sam tir tir titriyordu.

"Hank'in ruhu hep seninle olacak. Sen daha doğmadan önce bile o seni koruyordu. Her şey oluruna varır." Lily kalkıp elini oğlunun başına koydu. "Zamana bırak. Zamanla her şey hallolur."

"Çalışırım." dedi Sam, eski kolyeyi avucunda sıkarken.

Elindeki tek şey zamandı.

İnanç

İnanç, görünmeyen, yenilmek bilmeyen bir mıknatısa benzer.

Hevesle istediği şeyleri kendine çeker,

Sakince, sabırla bekler.

–Ralph V. Trine

BELONGS TO KAOS TEAM

Bölüm On Dokuz

Nisan 2010

Gretchen o gün ikinci defa Şerif'i kapı dışarı etmişti. Tükenmiş haldeydi. Kasırga, korulukta bulduğu yaralı adam, hamile kalan Abby'nin gelişi, Frank Tilby'nin iki defa rahtsızlık vermesi... Artık dayanacak hali kalmamıştı. Şerif'e bahane edecek bir şey bulamıyor, daha fazla varsayımda bulunamıyordu. Sam Olabilecek Adam kötü bir şey yapmamıştı, onu evine almasında da kötü bir şey yoktu. Artık canına tak etmişti.

"Zaten başına gelmeyen kalmadı, neden bizi rahat bırakmıyorsun?" dedi Gretchen. Sonra da kapıyı suratına çarptı.

"Geri gelir yine, biliyorsun," dedi Bennie. Gretchen Abby'yle pencereden bakıyordu. Şerif'in gittiğinden emin olmak için. "İnatçı herif."

"Aynen öyle," dedi Gretchen. Frank Tilby giderken ardından baktı. Alüminyum çantayı bir elinden ötekine geçiriyor, yürürken arada bir arkasına bakıyordu.

"Başınıza iş açtım, kusura bakmayın."

Gretchen duyduğu erkek sesine döndü. Eziklik, pişmanlık dolu bir ses.

Sam Olabilecek Adam yeni kesilmiş saçını sıvazladı, ne kadar üzüntülü olduğu yüzünden okunuyordu. "Ben gitsem iyi olacak. Şerif'in canınızı daha fazla sıkmasını istemem."

Abby telaşla karşı çıktı: "Hayır, gidemezsin!"

Gretchen daha mantıklıydı. "Nereye gideceksin?"

Adam omuz silkti. İnce omuzları üstüne büyük gelen gömleğin içinde kaybolmuştu. "Haklısın. Cüzdanım yok, otel parası veremem. Arabam da yok. Beni sizin gibi evine kabul edecek başka tanıdığım da yok."

"Ne kadar istersen kalabilirsin," dedi Gretchen.

"Teşekkür ederim."

Adamın hafifçe kızardığını gören Gretchen ona sarılmak istedi, ama sadece koluna dokunabildi ve bir süre elini çekmedi. Onun gerçek olduğuna kim bilir kaçıncı kez inandırmak istiyordu kendini. Şerif ne kadar üstlerine gelirse gelsin, cevapsız ne kadar soru olursa olsun, bu adamın Sam Winston gibi kolayca hayatından çıkıp gitmesine izin vermeyecekti.

"Yakında her şeyi hatırlarsın. İyileşmek için zamana ihtiyacın var ve o zamana kadar da misafirimizsin. Burada kalmanı istiyoruz."

"Evet, lütfen kal," dedi Abigail. Saçlarını düzeltti, suratı asıldı. "Şerif Tilby de o şişko şeyinin izini alsın."

"Abs!" Annesi hemen susturdu onu.

"Siz nasıl isterseniz. Sizi rahatsız etmek istemem." Sam Olabilecek Adam çekingen tavırlarla ayağını yere sürttü.

"Hiç olur mu!" diye şakıdı Trudy, yanakları kızarmıştı. "Fırtınadan önce çok sessizdi buralar."

Bennie de başını salladı. "Evde bir ses olur hiç değilse."

"Anlaştık o halde," dedi Gretchen.

Adam elini onun eline koydu, minnetle yüzüne baktı. "Sam Winston çok şanslı adammış."

Gretchen ne diyeceğini bilemedi. Aralarında hayal denemeyecek kadar gerçek bir şey oluyordu.

Kardeşleri de bunu hissetmiş olmalı ki Bennie hafifçe öksürüp ayağa kalktı. "Hadi Trude, biraz dışarı çıkalım. Abby, sen de gelsene bizimle. Şerif'in adamları meşeyi yoldan kaldırabildiler mi, merak ediyorum.""

"İyi dedin, Bennie," dedi Trudy. Kollarını uzatarak yollarını buldular, terliklerini şıpırdatarak kapıya yöneldiler. "Abigail! Hadi!"

"Tamam! Geliyorum."

Gretchen çay yapmaya girişmişti. "Oturma odasına geçelim," dedi. Kanepeye oturdular.

Adam şöminenin üstündeki fotoğraflara baktı. Kalkıp yakından incelemeye başladı. Abby'nin sekizinci doğum gününde çekilmiş, at üstündeki fotoğrafına, Gretchen'ın yeni doğmuş kızını kucağına alıp verdiği poza baktı. Hank ve Nadya Littlefoot'un, kucaklarında Lily'yle çektirdiği si-

yah-beyaz, eskimiş fotoğrafı dikkatle inceledi.

"Bu adamı daha önce görmüşüm gibi geliyor." Çerçeveyi alıp Gretchen'a döndü. Sonra ışığın altına gidip uzun uzun fotoğrafa baktı. "Kim bu? Biraz bana benziyor."

"Adı Henry. Henry Littlefoot. Ama ona Hank derlerdi. Sam Winston'un dedesi." *Senin deden,* diyecekti neredeyse.

"Bu ev onun muymuş?"

"Evet."

"Hank Kızılderili miydi?" Fotoğrafta gördüğü güçlü kuvvetli, örgülü saçlı adamı gösterdi.

"Otoe-Missouria kabilesindenmiş. Genç yaşta köyünü terk etmiş, kendi yolunu çizmiş." Lily de ona tıpkı böyle anlatmıştı.

"Karısından çok yaşlıymış. Yoksa kızı mı?"

"Karısı. Adı Nadya'ydı. Bebek de Lily Winston. Sam'in annesi. Öz annemden daha çok annelik etmiştir bana." Gretchen çayını yudumladı. İçine akan sıcaklık hissi çok hoşuna gitmiş, ısınmıştı.

"Hank'e ne oldu? Hasta mıydı?"

Gretchen ne diyeceğini bilemedi. Sonunda gerçeği anlatmaya karar verdi: "Bir kumpanyada yağmur yağdırma gösterisi yapıyormuş. Sonra işler ilerlemiş, kurak tarlalara yağmur yağdırmaya başlamış. Özel bir gücü varmış belli ki. Ama her seferinde fiziksel olarak zarar görüyormuş. Lily doğduğu zaman, kendi kızının dedesi gibi görünüyormuş."

"Gerçekten de yağmur yağdırabiliyor muymuş? Numa-

ra falan değilmiş yani?"

"Nadya onun yıldırım düşürerek koruluktaki bütün ağaçları hayata döndürdüğüne yemin etmiş. 1930'ların sonuna doğru bu çiftliği aldıklarında, ceviz ağaçları meyve vermiyormuş. Fırtınanın seni getirmesinden önceki gibi ölüymüş hepsi."

Adam alnındaki şişliğe dokunarak gözlerini kırpıştırdı. Aklından bir sürü şey geçiyordu. Gretchen onun bir şeyler hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Yoksa aklı daha mı karışmıştı?

"Sam Winston kimdi? Nasıl biriydi?"

"Çok iyi bir adamdı. Tanıdığım en iyi insandı."

"Nazik biri miydi?"

"Ondan daha nazik birini tanımadım." Gretchen kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, elleri titriyordu.

"Ona âşık mıydın?" dedi adam ansızın.

Gretchen kızardı. "Sam'le aramızdaki ilişki çok karmaşıktı."

"Neden? Ya sevmişsindir ya da sevmemişsindir. Bence çok basit."

Gretchen çayını içip ellerini kucağına koydu. Sorduğu sorunun cevabı zor değildi aslında. Sam'e âşık değildi, çünkü onu bambaşka bir yönden sevmişti.

"Sam'le önceleri arkadaştık. Çocukluğumuz beraber geçti. Babam veterinerdi, buraya sık sık gelirdi. Bazen beni de getirirdi. Sam'le oynardık. Çocukluğumun en güzel yıl-

larıydı."

"Demek ona âşıktın?"

Gretchen anılara dalıp gülümsedi. "O bana âşık olan ilk çocuktu."

"Karşılık vermişsindir umarım."

Gretchen gergin bir kahkaha arttı. "Tam bir erkek gibi konuştun."

"Sorumun cevabı bu değil."

"Evet. Sam Winston'a âşıktım. Hâlâ âşığım, belki eskisinden daha çok."

"Kabul etmen neden bu kadar zor, anlamıyorum."

"Yanlış anladın. Benden kötü bir şey istediğini söylemedim. Galiba onun kalbini çok kırdım. Defalarca. Herhalde beni hiç affetmez."

"Gençtin, aptaldın. Zamanla her şey unutulur."

"Keşke önümde daha uzun zaman olsaydı."

Düşündüklerini dile getirmiş olmak çok tuhafına gitmişti. Yıllar önce Sam'in gitmesine engel olabilmeyi ne kadar çok isterdi. Neden kalmasını söylememişti? Sam onun için her şeyi yapmaya hazırdı. Ama kördü, aklı bir karış havadaydı, kendi dertlerine dalmıştı. Onu ne kadar çok sevdiğini, ancak gittikten sonra anlamıştı. Sam onu tamamlıyordu, onu anlayan, günahıyla, sevabıyla kabul eden tek insandı.

Gretchen hıçkırmaya başladı. Adam onun ellerini tuttu.

"Seni üzmek istememiştim." O da çok üzülmüştü.

"Geçmişi hatırlamayı hiç istemiyorum." Gretchen kendini bırakmış, hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı.

"Yıllar önce yaptığın seçimler yüzünden kendini yargılamaya devam edemezsin."

"Onun kaybolduğunu duyunca ben de kayboldum sanki. Oysa giden oydu, ben kalandım. Dünyayı dolaşan Sam'di. Keşke onunla konuşabilsem, neler olduğunu, onca zamandır nerede olduğunu, nasıl öldüğünü öğrenebilsem."

"Ne değişir?" Adam onun ellerini okşadı.

"Bilmiyorum." Bu açıdan düşünmemişti hiç. Cevabı bulunca rahatlayacağını sanmıştı hep. Artık bundan emin değildi.

"Dünyada mantıksız olan o kadar çok şey var ki. Mesela somon balığını düşün, her yıl aynı yere yumurtlamak için suyun tersi yöne yüzüp kendini öldürür. Ya da yusufçukları, o incecik kanatlı hayvanlar, sadece birkaç ay yaşayıp ölürler. Bunlarda bir mantık var mı sanki?"

"Ne dedin sen?" Gretchen donakalmıştı.

"Somonlarla yusufçukları anlatıyordum." Adam kaşlarını çattı.

"Yusufçuklar..." Gretchen'ın nefesi kesilmişti.

"Bakalım neler hatırlıyorum." Adam hafifçe öksürdü, gözünü tavana dikti. "Yetişkin bir yusufçuk ortalama iki ay yaşar. Kuluçka evresini de sayarsak bir yıl kadar diyebiliriz."

Tanrım.

Aynı şeyi daha önce de yaşamış olmanın verdiği heye-

canla, Gretchen elini göğsüne bastırdı. Kalbinin çarpıntısını hissedebiliyordu. *Yusufçukların neden sadece birkaç ay yaşadığını biliyor musun?* Genç Sam Winston da yıllar önce böyle demişti. Gretchen ailesine üzülüyor, ağlıyordu. Sam onu teselli etmek için aklına ne gelirse anlatmaya başlamıştı.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır." Gretchen ona şimdi daha farklı bir gözle bakıyordu. Adam farkında olmasa da bir şeyler hatırlamaya başlamıştı. Koruluğa gitmiş, ahırın etrafında dolanmış, Sam'in eski odasındaki eşyalara bakmıştı. Sam'in babasının kıyafetlerini giyiyordu! Bütün bunlar içine işlemiş olmalıydı. *Sensin, değil mi Sam?* "Başka şeyleri hatırlayamazken, bu tuhaf şeyleri nasıl hatırladığına şaşırdım."

Daha önemli şeyleri hatırlayamazken, diye düşündü.

"Bilmem." Adam omuz silkti. "Ateşböceklerinin peşinden gitmeye benziyor biraz. Karanlıkta parlayanları kolayca yakalarsın, ama yanıp sönenler, sen yakalamadan uçup giderler."

"Hatırladığın bir anı yok mu? Gözünün önüne gelen bir yüz, mesela?"

Adamın gri gözleri hayal kırıklığıyla doldu. "Ne düşündüğünü biliyorum, beklediğin şeyleri söyleyebilmeyi çok isterdim. Bu çiftliği hatırladığımı, bir yabancı olmadığımı, âşık olduğun adam olduğumu. Ama sana yalan söyleyemem, Gretchen. Asla."

"Yani bir şey hatırlamıyorsun, öyle mi?" Gretchen'ın içindeki düğümler çözülmeye, sandıklara kilitleyip kaldırdığı hisleri açığa çıkmaya başlamıştı. "Açıklayamayacağın şekilde kendini buraya bağlı hissetmiyor musun? Aidiyet duymuyor musun?"

Adamın çok üstüne gittiğinin farkındaydı. Bir de Abby'ye kızmıştı bu yüzden, daha kendi dediğini yapamıyordu.

Adam önce cevap vermedi. Sonra onun yanağına dokundu. Gretchen ister istemez başını eğip yüzünü onun eline bıraktı, gözlerini kapadı. Bunu ne kadar çok istediğini, bu adamın Sam olmasına ne büyük bir çaresizlikle umut bağladığını düşündükçe korkuyordu. Her şeyi geride bırakıp hayata devam edebilselerdi keşke.

"Hayır, yanılmışım," dedi adam, ansızın. "Bu evde bir şey var, çok net hissediyorum bunu."

Gretchen, ondan olmadığı biri olmasını beklediği için özür dilemek istedi. Tam ağzını açmıştı ki adam eğilip beklenmedik bir şefkatle onu öptü.

Gretchen heyecanla onun boynuna sarıldı, öpücüklerine karşılık verdi.

Kafası daha da karışmıştı. Bir rüyanın ortasında uyanıvermişti sanki ve gözlerini açmak istemiyordu. On altı yaşına geri dönmek, Sam'le o kamyonette öpüşmek, ona, "Seni seviyorum," demek isterdi.

Bölüm Yirmi

"Bize de odun bırakacaksınız herhalde, ne de olsa ağaç bizim," diye, Şerif'in adamlarını azarlıyordu Bennie. İkisi de testereleri kapatmış, Abby'nin teyzesinin sorularına yetişmeye çabalıyordu.

En azından araba geçecek kadar yer açılmıştı. Bennie'yle Trudy adamların beynini yemeyi bırakırlarsa, güneş batmadan işlerini bitirmek istiyorlardı.

Abby teyzeleriyle dışarı çıktığına memnun olmuştu. İkisi de baston kullanmıyordu ve her yer fırtınanın kırdığı dallarla doluydu. Teyzelerine dalları baston gibi kullanabileceklerini söyleyince Bennie burun kıvırdı. "Buraları avucumun içi gibi biliyorum, bastonu ne yapayım?" İkizler kol kola girip lafı birbirlerinin ağzından alarak sohbet etmeye, kararlı adımlarla yürümeye başladılar.

"Dikkat edin, yerler kırık dallarla dolu," dedi Abby. Ne Trudy'nin aşırı gelişmiş koku alma duyusu ne de Bennie'nin radar gibi kulakları algılayabilirdi o dalları. "Gözü gören biri bile takılıp düşebilir."

"Seni yanımızda bu yüzden getirdik zaten," dedi Ben-

nie, göz kırparak.

"Kereste fabrikasını ya da yongacıyı mı arasak acaba?" dedi Trudy. "Walter'ı çağırsak da etrafı temizlememize yardım etse."

"Sen de adamla doya doya flört etsen, ha, Trude?"

Teyzelerinin fazla uzaklaşmayacaklarını düşünen Abby, toprak yola, oradan da kasabaya uzanan patikaya yöneldi. Ortalık sakindi. Kabloları tamir eden elektrikçilerin kamyonu toz kaldırmıştı. Yol kenarında şerif yardımcılarının kamyoneti duruyordu. Başka da bir şey yoktu göze çarpan.

Arazinin sınırına kadar gitti. Ötede papatya tarlası uzanıyordu. Menekşeler yoncalarla sarmaş dolaş olmuştu.

Bu manzaranın resmini yapmak ne keyifli olurdu, diye düşündü. Bir çiçek kopardı. Şehirdeki çiçeklerin renkleri bu kadar canlı değildi. Abby çiçek görmek isteyince Lincoln Parkı'nın serasına giderdi. Oradaki çiçekler koparılmazdı elbette.

Bebeği buralarda mutlu olur muydu acaba? Onu burada büyütmek, Chicago'da büyütmekten daha mı iyi olurdu? Geniş düzlükler, alabildiğine uzanan yaban çiçekleri, böcekler, kurbağalar, sayamayacağı kadar çok kuş türü.

"Burada yaşamak ister misin?" dedi, karnına bakarak. "Belki sen de benim gibi çiftlik çocuğu olursun."

Bunu ciddi ciddi düşünmesi gerekiyordu. Nate'le sonlarının ne olacağına bağlıydı her şey. *Burada güvende olurum. Burada severler beni.*

Dönüp karşı yola geçti. Posta kutusunu yabani hanımeli sarmıştı. Siyah kutunun yan tarafında WINSTON ÇİFTLİĞİ yazıyordu hâlâ. Harfler silinmişti biraz. Kutunun kapağı açıktı, hızlı hızlı soluyan bir köpeğin dili gibi öne arkaya sallanıyordu. Abby posta kutusunun kapağını kapattı. Çocukken sürekli gelip kutuyu açar, kuş falan sıkışmış mı diye bakardı. Kapak açılınca kuş ciyaklayarak kanat çırpar, korkudan ödü patlardı Abby'nin.

Yine aynı şey oldu, korkudan ödü patladı. Ama bu sefer kuştan değil, cep telefonunun titreşmesinden korkmuştu. Elindeki çiçeği yere düşürdü. Evden çıkarken telefonunu cebine sokmuş, mesajlarımı kontrol ederim, diye düşünmüştü. Çitleri bir-iki metre geçer geçmez sinyal almaya başlamıştı.

Arayan numarayı hemen tanıdı. Doğal ve neşeli bir tavır takınıp telefonu açtı. "Selam, Nate!" Ama karşı taraf o kadar da neşeli değildi: "Bana haber vermeden çekip gitmişsin, ne halt ettiğini sanıyorsun sen? Mesajlarına bakmadın mı? Milyonlarca mesaj bıraktım!"

"Buradan çekmiyor, biliyorsun. Sabit hatlarda da arıza vardı, dün fırtına çıktı da."

"Kıyafetlerimi almak için evine gitmesem, bıraktığın notu hiç görmeyecektim. Ne işler çeviriyorsun sen? Telepatiyle mi anlaşacağız artık?"

"Birincisi, iş çevirdiğim falan yok. İkincisi, bu kadar merak edeceğini tahmin edemedim. Düşünmek isteyen

sendin, unutma." Abby sakin olmaya çalışıyordu. Karnındaki minik bebeği kötü etkilemek istemiyordu. "Çekip giden de sendin, ben değil."

"Hadi be! Beni kapı dışarı eden asıl sendin!" Nate kavga etmek istemiyordu. "Bak, seni kavga etmek için aramadım."

Neden aramıştı peki?

Abby'nin gözleri buğulandı, göğe baktı. Kalabalık bir karga sürüsü uçup tamir edilen kablolara kondu. Nate'den, onu ne kadar özlediğini duymak istiyordu. Onsuz yapamadığını. Ama o, buraya geldi diye azarlamaya başlamıştı hemen. Çocuğunu böyle bir adamla mı büyütecekti?

Derin bir nefes aldı, cesaretini topladı: "Ne istiyorsun, Nate? Yine bağırmaya başlayacaksan ben kapatıyorum." Çitlerin ötesinde Bennie'yi gördü. Alçak sesle de konuşsa teyzesinin her şeyi duyacağından endişe ediyordu.

"Ne mi istiyorum? Neden benden bir şeyler sakladığını öğrenmek istiyorum. Bilmeye hakkım olan bir şey saklıyorsun."

"Ne saklıyormuşum?" Abby heyecanlanmıştı.

"Hamile misin sen? Banyoda hamilelik testi gibi bir şey buldum. Kullanım kılavuzunu çöpe atmışsın. İpuçlarını daha iyi saklaman gerekirdi." Nate sesini kontrol etmekte çok zorlanıyordu.

Abby test çubuklarını torbaya koyup apartmanın çöp bidonuna atmayı akıl etmişti, ama kullanım kılavuzunu unutmuştu demek. Bunu kazara mı, yoksa bilinçli olarak

mı unuttuğunu bilemiyordu.

"Sana inanamıyorum. Böyle bir şeyi sır gibi nasıl saklayabiliyorsun?" Abby onun, konuşurken bir aşağı bir yukarı dolanıp durduğunu tahmin edebiliyordu.

Nate'in bu kadar çok kızmasına memnun oldu diye, kötü biri mi olmuştu? Neyse, artık en azından, kafası allak bullak olmuş, incinmiş olan sadece Abby değildi.

"Bunu sonra konuşuruz, Nate. Chicago'ya döndüğüm zaman."

"Ne zaman dönüyorsun?"

"Bilmiyorum." Abby buraya gelirken birkaç gün kalmayı düşünüyordu, ama gökten düşen şu adamdan sonra her şey değişmişti. O adam babası olabilirdi. "Halletmem gereken şeyler var."

"Ben ciddiyim, Abby. Şimdi bana doğruyu söyle yoksa yemin ederim, arabaya atladığım gibi yola çıkarım." Nate'in sesi gümbürdemeye başladı yine.

"Çıkarsın, tabii." Abby ona inanmıyordu. İki hafta önce evi terk etmiş, şu konuşmanın başından beri tek bir güzel söz etmemiş birinin her şeyi olduğu gibi bırakıp beş küsur saatlik yola çıkacağına inanabilir miydi? Hem de sırf, plastik bir çubuğun üstünde iki pembe çizgi görmek uğruna.

Nate böyle bir şey yapacak adamsa bunu görmeyi çok isterdi doğrusu.

"Beni tahrik etme, Abby. Kıçımdan ter akana kadar uğraşıp sonunda yeni bir telefon uygulaması hazırladım, öğ-

leden sonra sunumum var. Akşam Myron'u yemeğe çıkaracağıma söz verdim. Daha fazla inat edersen, her şeyi bırakır yola çıkarım."

Hadi canım!

"Çık o zaman." Abby'nin sabrı tükenmişti. "Hayatında bir kere olsun bahane yaratma! Bana şu kadarcık değer veriyorsan bir karar ver ve uygula!"

Nate ona cevap yetiştirmeye çalışırken, Abby telefonu yüzüne kapattı, çitlere kadar yürüdü. Kalbi dışarı çıkacakmış gibi atıyordu.

Çiftliğe dönünce telefonu kontrol etti. Tahmin ettiği gibi çekmiyordu. Nate onunla konuşmak isterse evi aramak zorundaydı, tabii hatlar tamir olduysa. Ayrıca, önce annesine hesap verecekti.

"Sıra sende, Nate." Telefonu cebine soktu. Tuhaf bir şekilde kendini hafiflemiş hissetti.

Bölüm Yirmi Bir

Ansızın telefon çaldı.

Gretchen yerinden sıçradı. Hatların tamir edildiğinden haberi bile yoktu. Sam Olabilecek Adam'a güneş gören odayı vermiş, divana temiz çarşaflar sermişti. "Biraz uzanmak isterim aslında," demişti adam. Gretchen onun alnındaki şişliğe hafifçe dokunmuş, sonra uyusun diye onu yalnız bırakmıştı.

Oturma odasına giderken, yukarı çıkıp biraz dinlenmeyi düşünüyordu ki kara canavar car car ötmeye başladı.

"Gretch! Ben Şerif Tilby. Sıkı dur, sana bir haberim var. Kayıp bir yavru köpek gibi evine aldığın şu adamla ilgili."

Olamaz.

Gretchen kendini kanepeye bıraktı, telefonun kordonuyla oynamaya başladı. İçi pır pır ediyordu. "Söyle hadi Frank." Ağzının içi kupkuru olmuştu.

"1974 model bir araba bulduk. Köprünün altındaydı. Yarıya kadar suya batmıştı. Fırtına çıkınca sürücü hâkimiyeti kaybetmiş anlaşılan. Bilerek batırılmış da olabilir. Belki içinde kimse yokken kasırga savurmuştur."

Şerif bir an sustu. Alkış mı bekliyordu? "Devam et, dahası da var herhalde, değil mi?" dedi Gretchen.

"Evet, tabii. Kusura bakma." Gretchen kâğıt hışırtıları duydu. "Plakanın süresi dolmuş, pas içindeydi. Sanki yıllarca bir ahırda falan saklamışlar arabayı. Ama plakada VIN yazısı okunuyor. Araba Henry Little diye birinin üstüne kayıtlı."

Henry Little...

"Eee, ne var bunda?" Gretchen'ın şakakları zonklamaya başlamıştı. Neden böyle oyunlar oynuyordu bu adam? Yardımcılarına da böyle mi davranıyordu? Eğer öyleyse, şimdiye kadar onu vurmamalarına şaşmak lazımdı. Gretchen ne diyeceğini bilemedi. Telefonu Şerif'in suratına çarpacaktı neredeyse. Bennie haklıydı. Bu adam keçi gibi inatçıydı. "Ne demek istiyorsun, açık konuş."

"Sam Winston'un dedesinin adı Henry Littlefoot değil miydi?" dedi Şerif sırıtarak.

Gretchen iç geçirdi. "Of, Frank... Bu kasabada herkes Henry Littlefoot'un kim olduğunu bilir. Bilmeyen de gidip Tarih Kurumu'na baksın. Sam'in soyağacı sır değil ki."

"Sır değil tabii. Bu kasabada olan hiçbir şey sır değildir zaten."

"Ne demek istediğini açık açık söyler misin?" Gretchen telefonun kordonunu sara sara sonunda parmağını morartmıştı. "Suya batmış bir araba hakkında tahmin oyunu oynayacak vaktim yok benim."

"Sakin ol, Bayan. Adamın adını sistemde arattım. Dolandırıcının biri çıktı ve söylemeliyim ki suç listesi epey kabarık. Asıl adı Henry Stewart Little'mış. Oklahomalı bir vaizmiş. Walnut Ridge'de de birkaç hafta kalmış."

"Benimle ne ilgisi var bunların? Sadede gel, yoksa kapatıyorum." Gretchen parmağına doladığı kordonu çözdü.

"Dinle yahu."

Gretchen dişlerini gıcırdattı, ama dinlemeye de devam etti.

"Henry S. Little, Ortabatı'yı gezen bir Evanjelistmiş. Çadır kurup gösteriler yaparmış. Fakir insanları dolandırmış. İçlerinden bazıları akıllı çıkıp bunu şikâyet etmişler. Kaptırdıkları paraları geri almaya çalışmışlar." Şerif derin bir nefes alıp devam etti: "Vaiz Little'ı en son gördüklerinde, misyoner olmaya gittiğini söylemiş. Yirmi yıl boyunca kimse ondan haber alamamış. Sadece suya batmış arabasını bulmuşlar. Şimdi anladın mı?"

Gretchen sisler altındaki ceviz koruluğu kadar belirsizlik içindeydi. "Hayır, bir şey anlamadım."

"Sam Winston gerçekten de öldü, Henry Little'ın da senden, kardeşlerinden ve Winstonlardan haberi vardı, Durumunuzdan faydalanmak için buraya geldi. Dediğin gibi, her şey kayıtlarda var. Sam Afrika'ya gidip orada ölüyor. Lily ve Cooper da göçünce çiftlik sana kalıyor. Bütün bilgiler kayıtlarda mevcut. Tek yapması gereken, doğru ânı beklemekti. Böylece, Henry Little saklandığı yerden çıkıyor,

arabasını suya gömüyor, çiftliğine geliyor. Hafızamı kaybettim numarasıyla hepinizi kandırıp aklınızı çeliyor."

Tanrım, bu duydukları olsa olsa, ancak çok kötü bir filmin senaryosu olabilirdi.

O âna kadar köpürmediyse bile şimdi köpürecekti artık. "Kafayı mı yedin sen? Ömrümde böyle saçmalık duymadım! Evime aldığım adamın yirmi yıllık bir kaçak olduğunu mu söylüyorsun?" Şakaklarındaki zonklama şimdi kafasına kadar yayılmıştı. "Saçmalama artık, Frank Tilby. Duydun mu beni! Bir daha da rahatsız etme!"

Evindeki adam, az önce öpüştüğü adam, ya Sam Winston'du ya da onun başka bir bedende hayat bulmuş haliydi. Gretchen bundan emindi. Şerif'le konuşmaya gerek bile duymamıştı, inanıp inanmaması umurunda değildi. Önemli olan, kalbinin ne söylediğiydi. İçinden gelen ses, Sam Winston'un evine döndüğünü söylüyordu.

Nereden çıktığı belli olmayan fırtına, tomurcuklanan ceviz ağaçları, adamın ensesindeki doğum lekesi, turkuaz boncuklar, yusufçuklar hakkında anlattıkları başka nasıl açıklanabilirdi? Bunların hiçbiri kasaba kayıtlarında yoktu.

"Ama Gretchen, bir dinlesen..."

"Hayır, sen dinle. Bizi rahat bırak. Yoksa Millie'yi arar, tasmanı biraz daha kısa tutmasını söylerim. İşler daha da çirkinleşmeden burada bitirelim."

"Gretchen Brink! Kendine gel!" diye öfkeyle haykırdı Şerif. "Olmayacak işlerin peşinden koşacak yaşı çoktan

geçtin! Sen zaten hep hayaller peşindeydin, olmayacak şeyler isterdin. Sen gözünün önündeki kısmeti bile teptin, fırsatı kaçırdın."

Fırsat dediği kendisi miydi? Sam'i kastetmediğini biliyordu.

"Kendini mi kastettin Şerif?" Gretchen bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Nasıl bu kadar saçmalayabiliyordu?

"Hiç değilse ben ardında hamile bir kadın bırakıp Afrikalara kaçmadım."

"Evet. Onun yerine sevmediğin bir kadınla evlendin. Çünkü kolayına geldi." O kadar sinirlenmişti ki elleri titremeye başladı.

"Sakinleşip de mantıklı düşünsen bir kere."

"Sen de cehennemin dibine gitsen."

Gretchen telefonu çarptı, gözlerini yumdu, parmaklarını alnına bastırdı.

"Gretchen?"

Başını kaldırıp bakınca adamı gördü. Yüreği ağzına gelmişti. "Duydun mu?" Keşke telefonu hiç açmasaydı. Keşke en başında Tilby'yi bu işe karıştırmasaydı.

"Her şeyi duydum."

"Çok üzgünüm. Şerif bu işin peşini bırakmayacak."

"Belki de bırakmak istemediği sensin. Burada geçirdiğim her geçen an, bunun sebebini daha iyi anlıyorum."

Gretchen gözlerini ondan alamıyordu. Her şeyiyle Sam

Winston'u andırıyordu: boyu, yüz yapısı, o belli belirsiz gülüşü, nezaketi. Ama ona dokunduğu, kollarına aldığı anda, Gretchen başka bir şey daha hissetmişti.

Fiziksel bir bağ. Bir kıvılcım.

Tutuşması kırk yıl süren bir ateş

Seçimler

Yaptığımız bazı tercihler hayatımız boyunca aklımızdan çıkmaz.

–Richard Bach

BELONGS TO KAOS TEAM

Bölüm Yirmi İki

Temmuz-Ağustos 1970

Liseyi bitiren Sam Winston, yaz boyunca Gretchen'ı çok az görebildi. Diploma törenine ailesiyle gelmişti, üçüncü sırada oturuyordu. Sam başında kepi, üstünde cüppesiyle sahneye çıkınca Gretchen ayağa kalktı. Onca insanın arasında, gülen yüzü güneş gibi parlamıştı.

Bunlar haziran başında olmuştu, artık temmuz ayındaydılar. Gretchen lise son sınıfa geçmişti. Sam de çok yakında insani yardım kuruluşlarıyla altı aylığına Afrika'ya gidecekti. Sam, saçını kesmesi için onu çiftliğe çağırmıştı. O günden beri de uğramıyordu. Gretchen'ın kendisinden kaçtığını biliyordu. Sam de aylardır ondan uzak duruyordu, "Sadece arkadaş kalalım," diyerek kalbini kırmasından sonra sürekli surat asmıştı.

Teklifinde ısrar etmeye devam edince Gretchen onu bir defa değil, birçok defa reddetmişti. Sonunda gururu bir kenara bırakıp Gretchen'ın arkadaş kalma şartını kabul etmişti.

Gretchen Patty Pig's restoranında garsonluk yapıyordu. Çalıştığı yer kasabanın dışında, kır yoluyla otobanın kesiştiği yerdeydi. Sam Patty Pigs'e gidip onun baktığı masalardan birine oturmaya karar verdi. İçerisi çok gürültülü, çok kalabalıktı. Müzik kutusunda "You Done Me Wrong"[8] şarkısı çalıyordu. Tır şoförleri bağırıp çağırıyordu. Domuz eti, sigara ve ter kokusu sinmişti havaya.

Tatsız tuzsuz tavuklu sandviçini çiğniyor, Gretchen'ın sarı üniformasıyla sağa sola koşturmasını seyrediyordu. Yüzü ter içindeydi ve işinin bir kısmı da onu dansa kaldırmak isteyen adamları savuşturmak gibi görünüyordu.

Adisyonu yırtıp masasına bıraktı Gretchen. Sam, "İşten sonra görüşelim mi?" diye sordu. Kızcağız öyle hüzünlü bakıyordu ki onu biraz neşelendirmek istemişti. Bu halinin sebebi muhtemelen Annika'ydı. Babası gittiğinden beri Gretchen bütün yükü sırtlanmıştı. "Çok oyalanmayız, arabayla dolaşırız biraz."

Gretchen kalemini kulağının arkasına sokup biraz düşündü. "Bu gece mi? Bilemiyorum Sam. Bakarız." Verebileceği en iyi cevap buydu.

Ama ne o gece ne de başka bir gece çıktılar arabayla dolaşmaya. Sonra bir pazartesi akşamı yemek vakti Gretchen aradı. Ağustos ortalarıydı. Sam'in Batı Afrika'ya gitmesine bir hafta kalmıştı.

8 Bana Yanlış Yaptın

"Parkta buluşalım mı?" Sesindeki telaş Sam'i çok endişelendirmişti. "Seninle konuşmam gerek."

"Ne zaman?"

"Şimdi gelebilir misin? İki saat sonra işe gideceğim."

"Gelirim."

Kamyoneti alıp kasabaya indi. Toprak yolda mümkün olduğu kadar hızlı gidiyor, ardında bir toz bulutu bırakarak ilerliyordu. Meydana varınca şerifin ofisinin karşısına park etti. Babasının yardımcılığını yapan Frank Tilby ile karşılaşabileceğini düşünmüştü ama Sam ne yolda ne de girip iki kola aldığı markette şerifin oğluna rastlamadı.

Doğruca ana caddeye yöneldi, çardağı ve tören alanını geçip parka gitti. Çocuklar top oynuyorlardı. Etraf sakindi, sadece başıboş birkaç hayvan, akşam yemeği aranıyordu.

Sam Gretchen'ı buldu. Bir bankta oturmuş, boş boş bakıyordu. Dünyanın sonu gelmiş gibi karamsar bir ifade vardı yüzünde.

Sam onun yanına ilişti, elinde şişelerden birini uzattı. "İçmek ister misin?"

Gretchen başını iki yana salladı, ama yine de kolayı aldı, bacaklarının arasına sıkıştırdı. Üstünde eski bir kot şort vardı. Sam onun dizindeki yara izine baktı. Cumartesi günleri çiftlikte koşturdukları, ağaçlara tırmanıp korsancılık oynadıkları, en yükseğe kim tırmanacak diye yarıştıkları günler geldi aklına. Genellikle hep Gretchen kazanırdı. "Kara göründü!" diye bağırır, darmadağınık saçları, kir pas

içindeki suratıyla bile zafer ışıklarıyla parlardı gözleri.

Ama şimdi o günlerdeki gibi gamsız değildi. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Ne oldu? Sam kolasını yere bırakıp onun koluna dokundu. "Hadi, söylesene."

"Başım belada, çok büyük bir belada hem de." Hıçkırmaya başladı. Gözlerinin altı çökmüş, çilli yanaklarında leke gibi morluklar oluşmuş, köprücük kemikleri dışarı fırlamıştı. Son zamanlarda uyuyamadığı, belki yemek bile yiyemediği belli oluyordu. "Başıma büyük bir iş açtım, Sam. Nasıl kurtulacağımı bilmiyorum."

Başkası olsa, Sam'in ilk aklına gelen uyuşturucu, içki ya da hırsızlıkla ilgili bir şey olurdu. Ama Gretchen'ın o kadar kötü şeyler yapacağına inanmıyordu. Ailesinin başına ne gelirse gelsin, o hep iyi bir kız olmuştu. Kör kardeşlerine bakmış, bütün kasabanın sinir olduğu annesine katlanmış, babasından ayrı düşmüş, ama yine de yüzünden o tatlı gülüşü eksik olmamıştı. Ama şimdi ağlıyordu.

"Ne yapmış olabilirsin ki?" Sam ona sarılıp teselli etmeyi ne kadar da isterdi. Ama yanlış anlaşılmaktan korkuyordu. Zayıf ânında onu kullanmaya kalktığını düşünmesini istemiyordu. "Sandığın kadar kötü bir şey değildir, emin ol."

Gretchen'ın çenesi titriyordu. Başını salladı. "Kötü, hem de çok," dedi. Sam'in yüzüne bakamıyordu. "Annemin haberi olunca neler yapacak kim bilir. Beni evden kovarsa hiç şaşmam." Gretchen acıyla iç geçirdi, kola şişesiyle oy-

namaya başladı. Sonra şişeyi banka bıraktı. "Çok büyük bir hata yaptım. Bunu düzeltmenin iyi bir yolu olduğunu da sanmıyorum."

Sam, onun affedilemeyecek kadar kötü ne yapmış olabileceğine akıl erdiremiyordu. "Kovuldun mu? Bir şey mi çaldın? Annika'nın o çirkin resimlerini mi yaktın?"

Gretchen kederle ona baktı. "Hayır, öyle bir şey değil."

Son ihtimali düşünürken bile tüyleri diken diken olmuştu Sam'in. "O gerzek Frank Tilby mi bir şey yaptı? Eğer öyleyse canına okurum onun."

Şerifin oğlu olabilirdi, ama melek de değildi sonuçta. Sam defalarca onu sarhoş görmüştü. O halde arkadaşlarını arabayla gezdirdiği yetmezmiş gibi boş bira kutularını da camlardan atıyordu.Yoksa Frank birine çarptığı sırada Gretchen da arabada mıydı? Kör değildi, okul maçlarına arada bir takılıyordu, Gretchen'ın Tilby'ye nasıl baktığının farkındaydı. Görüştüklerini tahmin ediyor, ama bunu düşünmek bile istemiyordu.

"Sana bir şey yaptıysa, Gretch..." Sam yumruklarını sıktı.

"Hayır!" Gretchen birden telaşa kapıldı. "Yemin ederim, Frank'in bu işle hiçbir ilgisi yok. Yaz boyunca doğru düzgün görüşmedik bile. Onun tek derdi beysbol oynamak, sarhoş olmak ve babasıyla çalışmak."

Sam ona pek inanmamıştı doğrusu. Frank'i yere yatırıp bütün dişlerini dökeceğini bildiği için yalan söylüyor olabilirdi. Yine de onun doğru söylediğini varsaydı. Banka sırtını

dayadı, dalıp gitmiş olan Gretchen'a baktı. "Tilby değilse, sorun ne? İçini dök de rahatla Gretch."

"Rahatlayabileceğimi hiç sanmıyorum." Gretchen başını önüne eğdi. Göğün mavisi, yerini pembe mor renkli bulutlara bırakmıştı. Parkta, köpeğini gezdiren yaşlı bir kadından başka pek kimse yoktu. Köpek adım başı durup çalıları kokluyordu.

On dakika kadar hiç konuşmadan, öylece oturdular. Ağustosböcekleri şarkılarına başlamışlardı. Uzaktan bir baykuşun sesi geldi. Sam, annesinin onu merak edeceğini düşünmeye başladı. Yemeğe neden geç kaldığını soracaktı elbet. Tek kelime etmeden evden çıkıp gitmişti çünkü. Ama şu anda Gretchen, annesinin azarlamasından çok daha önemliydi.

"Hamileyim, Sam."

"Ne?" Bir an yanlış duyduğunu sandı. "Ne dedin sen?"

"Hamileyim." Sam hâlâ inanamıyordu.

Kaykıldığı bankta doğrulup Gretchen'a döndü. Başı önündeydi, Sam'e bakamıyordu. Ama o, Gretchen'ın karnına bakıyordu. Her zamanki gibi zayıftı, yanılıyordu mutlaka. Bu doğru olamazdı.

"Hayır, olamaz."

"Âdetim gecikti," dedi Gretchen ağlamaklı bir sesle. "Washington'a gittim ve test yaptırdım, hata yok, Sam. Bebeğim olacak."

"Bir test daha yaptır." Sam doğru düzgün düşünemiyor-

du. Beyni de, kalbi de durmuştu sanki. Gökyüzü gibi onu da içi kararmıştı. "Belki test yanlış çıkmıştır. Ben yarın seni götürürüm, yeniden yaptırırız."

"Hayır." Gretchen saman sarısı saçlarını kulaklarının arkasına attı. Elleri titriyordu. "Yeniden yaptırmaya gerek yok." Ağlamaya başlamıştı. "Hata falan da yok. Bir halt yedim, şimdi de bedelini ödüyorum."

"Nasıl oldu bu?" Sam'in sesi titriyordu. Göğsü paramparça olmuştu sanki.

"Aptallık ettim işte. Kazara oldu." Gözyaşlarını sildi. "İşler çok yoğundu, ayaklarım mahvolmuştu. Aylardır düzgün giden tek bir şey bile yoktu. Ne Annika'yla, ne de..." *Ne de seninle,* diyeceğinden emindi Sam. Ama Gretchen, "Hiç kimseyle," diye bitirdi lafını. "Restorana gelen o çocuk, bana çok iyi davrandı. Çok kibardı, diğer müşterilere hiç benzemiyordu." Gretchen suratını ekşitti, derin bir nefes aldı. "Arkadaşları gitti, ama o benim çıkmamı bekledi. Onunla çıkmayı kabul ettim, çünkü beni güldürüyordu. Bütün yaz hiç eğlenememiştim, çok çalışıyordum, bütün paramı Annika'ya veriyordum. Nasıl olduğunu anlamadım bile. Oldu işte." Başını önüne eğip ağlamaya başladı. "Öylesine bir şeydi sadece."

Sam gözünü kırpmadan ona bakıyor, nefes bile almıyordu.

Öylesine bir şey, ha? Ay, pardon, ayağım kaydı, oğlanın üstüne düştüm, bebeğimiz oldu. *Kahretsin, kahretsin!*

Sam daha fazla dinlemeye tahammül edemedi. Gretchen'ın ağzından çıkan her söz onu öldürüyordu. Susmasını söyledi. Gözlerini kapattı, elini bankın sırtına koydu. Parmaklarına kıymıklar batıyordu. İçi öfkeyle kabarmıştı. Kapkara bulutların toplanmaya başladığını gördü. Kalbinin atışlarını yavaşlatmaya, kasabanın altını üstüne getirmemeye çalışıyordu.

Neden Gretchen, neden?

Nasıl yapabilmişti bunu? Nasıl izin vermişti? Saf değildi, Gretchen'ın onu sevdiğini biliyordu, ama âşık değildi. Sam'in onu sevdiği gibi sevmiyordu. Ama yine de günün birinde birbirleri için yaratıldıklarını anlar diye ummuş, hep bunu hayal etmişti. O gün geldiğinde Gretchen onun olacaktı. Evlenecekler, çocukları olacaktı.

Başka birinin çocuğunu mu doğuracaktı şimdi?

Boynundaki, dedesinden miras kalan kolyenin turkuaz boncuklarına dokundu. Keşke şu anda duyduğu her şeyi unutturacak kadar güçlü olsaydı, ama olmadığını biliyordu. Gretchen'ın anlattıkları ruhuna işlemişti bir kere.

Ne yapacağım ben? Dedeciğim, bana yardım et.

Rüzgâr yaprakları, çimenleri savurmaya başladı birden. Havada bir şeyler vardı kulağına fısıldayan. Gretchen'ın saçları uçuştu, yüzüne yapışanları çekmeye bile kalkışmadı. Sam de hiç dokunmadı.

"Benden nefret ediyorsun değil mi?" dedi Gretchen, fısıldar gibi bir sesle. Sam onu duymadı bile. Gretchen onun

yanağına dokununca irkildi, yere koyduğu şişeye bir tekme attı.

"Seni anlarım," diye ayağa fırladı Gretchen. "Benimle görüşmek istemeyebilirsin. Seni hüsrana uğrattım. Herkesin yüzünü kara çıkardım."

Sam onun söylediklerine karşı çıkamıyor, onu teselli edecek bir söz bulamıyordu. Onu bu kadar derinden yaralayacak bir şey yapmamalıydı.

"Anlıyorum, tabii. Senin yerinde olsam, ben de kendimden nefret ederdim. Peki. Hoşça kal o zaman, Sam. Sana iyi yolculuklar dilerim." Gretchen başını önüne eğip ona sırtını döndü.

Sam şimdi gitmesine izin verirse onu bir daha asla göremeyeceğini anladı o anda. Bu da ikisinin sonu demekti.

"Gretchen!"

Bırakamadı. Onu artık sevmediğine, tamamen unuttuğuna inanmış bir halde bırakıp Afrika'ya giderse, kendini asla affetmeyecekti. Ne kadar acı verirse versin, yapması gereken şeyi biliyordu.

Fırlayıp peşinden koştu, onu bileğinden yakaladı. "Bekle." Ağlamak üzereydi. "Beni böyle bırakamazsın."

Gretchen donakalmıştı.

Sam yapabileceği tek şeyi yaptı: "Bir zamanlar sana bir söz vermiştim, seni hiç bırakmayacaktım. Sözümün arkasındayım ve bu işi çözmek için yapmam gereken bir şey varsa söyle. Ne istersen yaparım."

Gretchen'ın nemli gözleri karanlıkta parlıyordu. "Ah, Sam..."

"Ne istersen, Gretchen. Ne gerekiyorsa."

Gretchen onun elini sımsıkı tuttu, bırakmadan önce kederle gülümsedi.

Sadece, "Teşekkür ederim," demişti.

Teklifini o gün geri çevirmişti. Yıllar yıllar sonra, iş işten geçtikten sonra bu teklifi kabul ettiğini bilemeyecekti.

Bölüm Yirmi Üç

Ağustos-Eylül 1970

Sam Batı Afrika sahilindeki kasabaya vardığında, evini özleyecek, hatta Gretchen'ı düşünecek zaman bulamadı. Valizini hurdası çıkmış tıka basa dolu cipe attı. Sınıra yakın bir yerde kurulmuş mülteci kampına kadar hayatının en uzun yolculuğunu yaptı. Şoför cipe dört erkek, bir de kadın almıştı. Kucak kucağa gidiyorlardı. Bunaltıcı bir sıcak vardı ve yollar, Walnut Ridge'in toprak yollarından bile daha tozluydu. Bir sürü kontrol noktasında durmak zorunda kaldılar, ter içinde, kızgın suratlı militanlar tarafından kontrolden geçirildiler.

Limanın gelin gibi salınan palmiyeleri ve ona klimalı ofiste çalışması için ısrar eden kurum müdürü çok uzakta kalmıştı. Çölün ortasındaydılar artık. Sınıra yaklaştıkça minik beyaz noktalar çarpıyordu gözüne. Çok geçmeden, bu noktacıkların çadırlar olduğunu anladı. Binlerce, belki yüz binlerce çadır vardı. Her yer insan kaynıyordu, karınca sürüsü gibiydiler. Çoğu kuyrukta bekliyordu. Kimi su almak,

kimi kaybolan ailesini bulmak için. Geri kalanı da ilaç kuyruğuna girmişti.

Yanında oturan siyah tenli kadın, "Tanrım," diye mırıldandı. Adı Colleen'di. Muazzam büyüklükteki mülteci kampına bakıyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Beş kişi, bu işin altından nasıl kalkacağız?"

"Ya da kalkabilecek miyiz?" dedi kızıl saçlı adam. Onun da adı Brett'di. Üniversitede kaydını bir dönem dondurup buraya gelmişti, ama çoktan pişman olmuşa benziyordu.

Cip uygun bir yerde durdu. Hepsine inmelerini, valizlerini almalarını söylediler. Çadırlarını nasıl bulacaklarını üstünkörü anlattılar. Sam bir şey soracak oldu, ama şoför çoktan cipine atlayıp kaçmıştı bile.

"Eee, karşılama komitesi nerede?" dedi Colleen. Etrafına bakınıyordu. Sırt çantasının ağırlığı altında omzu çökmüştü.

Siyah, beyaz, her renkten bir kalabalık etraflarını çevirdi. Sam içlerinde birkaç köpekle keçi gördü.

"Gençlik bakanlığının çadırları ne tarafta?" diye sordu gelip geçenlere. Kimi sağı, kimi solu gösteriyordu.

"En iyisi bir yöne karar verip gidelim," dedi Colleen.

"İyi de, hangi yönü seçelim?" Sam bir işaret, yolunu gösteren bir ok işareti aranıyordu. Ama bulamadı.

"Öbürleri nerede?" Colleen parmak uçlarında yükseldi, Brett'e ve onlarla birlikte gelen iki kişiye bakındı.

"Bilmiyorum," dedi Sam. Sırt çantasının saplarını tut-

muş, Brett'in kızıl kafasını arıyordu. Ama bakınıp dururken gürültünün ve alışık olmadığı kokular yüzünden kafası iyice karışmış, Colleen'i de kaybetmişti.

Bir an telaşa kapıldı, korkudan boğazına bir ateş düştü. En yakındaki kamyonun yanına gidip imdat, diye bağırmak istiyordu.

"Yenisin galiba," dedi bir ses arkasından. "Şaşkına döndün, değil mi?"

"Yolumu bulmaya çalışıyordum." Sam karşısında duran yirmili yaşlardaki kadına baktı. Üstündeki beyaz gömlek leş gibi olmuştu. Kotu ise daha beterdi. Kadın dimdik gözünün içine bakıyordu.

"Hepimiz yolumuzu bulmaya çalışıyoruz," diye sırıttı. "İşleri sahildeki havalı ofislerinden yürüttüklerini söyleyen temiz kıyafetli heriflere dikkat et. Pislikler! Yolu asıl bilen onlar. Bizse sadece yolumuzu kaybediyoruz. Ya da aklımızı."

"Anlıyorum." Sam onun açık sözlü tavırlarını sevmişti.

Güzel bir kadın değildi. Uzun boylu, keskin hatları olan, saçlarını oğlan gibi kestirmiş, koca burunlu biriydi. Dişlerinin arası da açıktı. Ama duruma hâkim bir havası vardı.

"Adım Sam Winston," diye elini uzattı. "Missouri'nin Walnut Ridge Kasabası'ndan geliyorum."

"Ben de Cate," dedi kadın, lafı uzatmadan. "Peşimden gel, Missouri. Seni bir an önce yerleştirelim de bir işe yara." Kadın yola koyuldu. Asık suratlı, toprak rengi üniformalı adamların, parlak renkli bezlere sarınmış, çocuklarını çe-

kiştire çekiştire götüren kadınların yanlarından geçtiler.

O kadınlardan biri Sam'in koluna yapışıp anlamadığı bir dilde bir şeyler söyledi.

Cate yavaşça kadının elini çekti, ona cevap verdi. Kadın başını sallayıp uzaklaştı. "Burada durum içler acısı. Çok şey kaybettiler. Sadece evlerini değil, babalarını, kardeşlerini, kocalarını, oğullarını da. Ama ne derler, bilirsin: Savaş cehennem demektir. Burası da cehennemden farksız. Neyse... İşte yeni evin burası, Missouri."

Cate çadırın kapısında durdu. "Bir şeye ihtiyacın olursa... Kendin hallet. Beceremezsen de bana gel." Sırıtarak Sam'e baktı.

"Teşekkür ederim," dedi Sam. Kadın hafifçe ona el salladı, kalabalığa karışıp kayboldu.

Sam çadıra girdi. İçeride bir düzine karyola vardı. Çoğunun üstüne eşyalar konmuştu. Boş bir karyola bulup yerleşti. Yatağın üstünde bir battaniyeyle cep İncil'i vardı. Sam çantasını yere bırakıp kendini yatağa attı, başını, ellerini ovuşturdu. Ne yapacağını düşünüp dururken içeri iki adam girdi.

"Yeni gelen gruptan mısın?"

Sam başını salladı. "İyi, bizimle gel, propaganda yapacaksın."

Sam'in kısa sürede öğrendiği gibi, bunun sanat ya da politikayla bir ilgisi yoktu. Aksine, yığınlarca evrak işi, mültecilere ait sonu gelmeyen listeler vardı. Sam'i Theo adında,

on iki dil konuşabilen bir adamın yanına vermişlerdi. Yerinden yurdundan olmuş ailelerle ilgili bilgi toplayıp Sam'a tercüme etmekti görevi. Sam ise elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde her şeyi not alıyordu.

Akşam olduğunda yorgun, ter içinde ve aç oluyordu. Akşam yemekleri pirinç, kuru fasulye, ekmek ve biradan ibaretti. Uzanıp biraz uyumaya çalışırken çadır arkadaşlarının bir bir ortadan kaybolduklarını fark etti. Dua ayini vardı da onun mu haberi yoktu? Ertesi gün Theo'ya neler olduğunu sordu.

"Şaka mı yapıyorsun sen?" dedi, gülerek. "Burada bir ay kalınca anlarsın, bir kadına dokunmak için can atarsın. Bağlanacak birini bulamazsan yarasa boku gibi kalırsın buralarda. Sonunda da delirirsin."

Ama Sam kızlarla buluşma görevine katılmamıştı. Yalnız kalmaktan sıkıntı duymuyordu. Kendini kimsesiz biri gibi hissetmeye başlaması bile canını sıkmadı. Buna alışkındı, zaten hiçbir zaman çok fazla arkadaşı olmamış, kimseye tam anlamıyla güvenmemişti. Gretchen hariç.

Ayrıca, kampta kulaklarını dolduran, bilmediği bir dilde bağırış çağırışlar, konuşmalar, haykırışlar arasında geçirdiği ilk iki haftadan sonra, yalnızlığın keyfini çıkarmaya başlamıştı. Yanında getirdiği, Hemingway'in *Güneş de Doğar* kitabını alıyor, sayfaların arasından Gretchen'ın fotoğrafını çıkarıp seviyor, yumuşacık tenine, bukle bukle saçlarına dokunduğunu hayal ediyordu. Sanki yabancı biriydi,

bambaşka bir dünyaya aitti ve Gretchen, geride bıraktıklarını hatırlatıyor, Sam bunlarla avunuyordu.

Uzun günler, kısa zamanda rayına oturmuştu: Sabah erkenden kalkıyor, elle kazılmış, pis kokulu, sineklerle dolu helaya gidiyor, önüne ne konduysa yiyor, kuyrukta bekleyenlere su dağıtıyor, kayıp ailelerini arayan mültecilere yardım ediyor, ilaç ve sabun veriyor, evlerinden ayrılmış bu binlerce insanın hayatını kolaylaştırmak için ne gerekiyorsa yapıyordu.

Sam geldiği yerde ihtiyacı olandan fazlasını istememeyi öğrenmişti. Kamptaki mültecilerin çaresizliği ona çok dokunuyordu. Susuzluktan, kötü beslenmeden göbekleri çıkmış bu çocuklara alışmaması gerektiğini biliyordu.

Onların acılarını dindirmek için elinden geleni yapmış, ama bunları bir türlü yeterli bulmamıştı.

Kamptaki geçirdiği iki ayın sonunda, bir gün Theo'ya, "Su neden bu kadar az?" diye sordu.

"Kaynaklar kurudu, sen de biliyorsun. Daha çok kuyu kazmamız gerek. Eskiden şu bayırın orada bir göl varmış. Ama buralara asırlardır yağmur yağmıyor, bu yüzden gölün yerinde kupkuru bir krater var şimdi."

"Çok fena."

"Evet."

Sam düşündükçe, çılgın fikri kafasına yatmaya başladı. Aslında o kadar da çılgınca bir fikir değildi. Annesinin, Hank Littlefoot'un yağmur yağdırdığı hikâyeleri doğruysa,

hava olaylarını yönetebilme yeteneği Sam'e de geçtiyse neden kullanmasındı ki? Denemekten bir zarar gelmezdi.

Sam hep başkalarından farklı olduğunu biliyordu. Çocukken bile, onu gökyüzüne bağlayan bir şeyler hissederdi içinde. Hava değişimlerine karşı çok hassastı. Duygularının güneş, gökyüzü ve rüzgâr üzerinde tuhaf bir etkisi olduğunu anlamıştı. Öfkeli ya da üzgün hissettiğinde, hayal kırıklığına uğradığında gökyüzü de sinirleniyor, rüzgâr bulutları sürüklüyor, şimşekler çakıyor, sağanak başlıyordu.

Sam derinlerdeki o hisleri geri çağırıp yağmur yağdırabileceğini düşündü. O gece denemeye karar verdi. Başaramayabilirdi, ama denemiş olacaktı.

Kampta geçirdiği süre içinde Sam, dikkat çekmeden ortadan nasıl kaybolacağını öğrenmişti artık. Gecenin en karanlık, kampın en sessiz ânında, matarasını alıp çadırdan dışarı çıktı. Sigara ateşlerinin ateşböcekleri gibi yanıp söndüğü koruma istasyonuna doğru ilerledi. Kampın sınırlarından çıkıp bir kilometre kadar yürüdü, eskiden gölün bulunduğu yere geldi. Ne yapacağını tam olarak bilemiyordu, ama bulacağından emindi.

Ay ışığı altında koca krater çukuru uzanıyordu. O kadar büyüktü ki ucu görünmüyordu. Derin bir nefes aldı, dimdik durarak muazzam büyüklükteki çukura baktı. Durduğu yerden çatlak toprağı görebiliyordu. O kadar çok çatlak vardı ki sanki dev bir toprak çanak kırılıp yerlere saçılmıştı.

Nereden başlayacaktı?

Sam yağmur yağdırma töreniyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Okunacak dualar, dans figürleri gibi şeyler hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Yere oturdu, bağdaş kurdu. Sol elini bacağına koydu, sağ eliyle de kolyesini tuttu.

"Dedeciğim, ben geldim, Samuel Henry. Yağmur yağdırıp bu çukuru suyla doldurmama yardım eder misin? Su yok diye insanların hastalanıp ölmelerine dayanamıyorum."

Evet, artık başlayabilirdi. Gözlerini kapattı, boynundaki boncukları ovalayarak, *Yağmur yağsın, yağmur yağsın, yağmur yağsın,* diye tekrarlamaya başladı içinden.

Yorgunluğun da etkisiyle uykuyla uyanıklık arasında bir yerlerde kaldı. Uyandığında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Başı dönüyordu. Dudakları çatlamış, boğazı kurumuştu. Matarasına uzanıp su içti. Gökyüzüne bakınca, parlayan yıldızları gördü.

Kahretsin.

Olmamıştı. Sadece yorulduğuyla kalmıştı.

Canı sıkkın bir vaziyette kalktı. O kadar uzun süre bağdaş kurmaya alışkın olmayan dizleri ağrımıştı. Tutulan kaslarını esnetti, kollarını göğe doğru uzattı. "Vazgeçmeyeceğim, yeniden deneyeceğim," diye fısıldadı.

Tam geri dönecekti ki yüzüne düşen ilk damlayı hissetti. Hayal görmediğinden emindi. Göğe baktı. Bulutlar toplanıyor, yıldızları kapatıyorlardı. Tozlu toprak damla damla ıslanmaya başladı. Çok geçmeden şiddetli bir sağanağa çevirdi.

"Teşekkür ederim, dede!" diye bağırdı Sam. Kuru toprağı döven damlaların gürültüsü arasında, Hank'in onu duymasını umut etti.

Koşarak kampa döndü. Herkes çadırından dışarı çıkmış, başlarını göğe kaldırıp kollarını uzatmış, sanki ömürlerinde ilk kez yağmur görüyorlarmış gibi kahkahalar atıyorlardı.

Gurbetteki evine yaklaştığı sırada sıçana dönmüş bir halde dolaşan Cate'i gördü.

"İnanabiliyor musun?" diye Sam'e sarıldı Cate. "Hayret bir şey! Mucize gibi!"

Sam bu enerjiyle onu kendine çekip sımsıkı sarıldı, arzuyla öptü. Cate gülümseyerek onun elini tuttu, çadırına götürdü.

Sabah uyandıklarında yağmur hafiflemişti.

"Altı ay yağmaz artık," dedi Cate. Ayakkabılarını giydi.

Ama Sam yağacağını biliyordu.

İki hafta sonra, krater çukuruna yeniden gitti. Dikkatli olması gerekiyordu. Yağmur çok fazla yağarsa kampı sel basabilirdi. Her gün yüzlerce kişinin gelmeye devam ettiği bu kampı tehlikeye atamazdı.

İlk seferinde ne yaptıysa ikinci denemesinde de aynı şeyleri yaptı. Kraterin kenarına oturup ortalığın sessizleşmesini bekledi. Kolyesini avucuna alıp dedesini yardıma çağırdı, aynı sözleri tekrarladı: *Yağmur yağsın, yağmur yağsın, yağmur yağsın.* Transa geçene kadar devam etti. Sonra

yüzüne düşen damlalarla gözlerini açtı.

Ayağa kalktı, sendeledi. Çok zayıf hissediyordu kendini. Başı dönüyordu. Bu hali onu çok şaşırtmıştı. Ayakta bile duramıyordu. Kafası karışmış, nerede olduğunu, nasıl geri döneceğini çıkaramıyordu. Yağmur topraktaki çatlak izlerini yıkadı, Sam tamamen şans eseri, şafak sökerken çadırını buldu, kendini yatağa atıp bilincini kaybetti.

Ertesi gün gözlerini açtığında hastane çadırındaydı. Doktorlar ona virüs kapmış olabileceğini, bu yüzden güçsüz kaldığını söylediler. Dinlenmesi gerekiyordu.

Ama Sam dinlenmedi.

İki hafta sonra yine aynı yere gitti. Kraterde su birikmeye başlamıştı. Ay bu gece daha da parlaktı. Sam karanlıktaki gölgelere baktı. Sanki birileri onu izliyordu, ama ortalarda kimse yoktu.

Yere oturup her zamanki törenine başladı. Krateri suyla doldurup göle çevirene kadar bunu yapacaktı. Bedeni ve aklı zarar görse de. Kendini daha yaşlı hissediyor, kemikleri ağrıyordu.

Yağmur yağsın, yağmur yağsın, yağmur yağsın.

Kendine geldiğinde yerde yatıyordu. Kalkacak hali yoktu. Gök delinmişti sanki. Gök gürlüyor, şimşekler çakıyordu. Sam'in çok yakınına bir yıldırım düştü, avuçları yandı. Acıyla ayağa kalkmaya çalıştı. Biraz gittikten sonra yine düştü.

Sesler duyuyordu, anlamadığı bir dilde konuşuyorlar-

dı. Sonra kendinden geçti. Ertesi gün uyanabilmişti ancak. Onu Theo bulmuş, kampa geri getirmişti.

"Çok kötü görünüyorsun, yaşlı adamlara dönmüşsün," dedi Theo.

Sam günlerdir baygın yatıyordu.

"İyi değilsin, Missouri," dedi Cate. Yatağın ayakucunda oturuyordu. "Aynaya baktın mı son zamanlarda?"

Cate küçük bir ayna bulup ona verdi. Sam kendini tanıyamadı. Saçları, sakalları ağarmıştı.

"Hastaneye yatman gerek. Buradan gitmelisin." Sam onu hiç bu kadar endişeli görmemişti.

Ama gidemezdi. Daha zamanı gelmemişti. Gücünü toplayıp göle geri gitmesi üç hafta sürdü. *Bir kez daha,* dedi kendi kendine. Sonra bırakacaktı. Krater yarı yarıya dolmuştu. Biraz daha dolarsa, kampa aylarca yetecek kadar su sağlamış olacaktı.

Attığı her adımda acı çekiyordu. Dişlerini sıkarak yere oturdu, törene başladı. Ama törenin tam ortasında, dedesine seslenip dua etmeye başladığı anda, yalnız olmadığını anladı. Gerillalar etrafını sarmıştı. İçlerinden biri tüfeğinin kabzasıyla Sam'i dürttü, yüzükoyun yere yatırdı.

"İşte bu," dedi bir ses. "Yağmur yağdıran adam bu."

Zayıf ve güçsüz haline rağmen, başının belada olduğunu idrak edecek durumdaydı. Fısıldayarak dedesini yardıma çağırabildi sadece.

Bir sesin kulağına, *Evinin yolunu bulana kadar güçlü*

olmak zorundasın, diye fısıldadığını duydu. Ama ayak sesleri ve tüfek sesleri arasında fısıltı kayboldu.

"Ayağa kalk!" Askerlerden biri çelik burunlu botuyla sırtına bastı. "Kalk, yürü!"

Ama Sam hareket edemeyecek kadar yorgundu. Yarı ölü gibiydi. Zinde, umutla dolu bir halde Walmut Ridge'den ayrılan o delikanlı değildi artık. Tek istediği, reddedilmiş kalbinin acısını unutturacak iyi bir şeyler yapmaktı.

"Kalk dedim!"

Öfkeli eller onu tutup çekiştirmeye başladılar. Sam'in acıdan ağlaması umurlarında bile değildi. Gerillalar onu savaş esiri gibi kaçırmış, hayatını elinden almış, onu sonuna kadar kullanmışlardı. Ta ki, Sam Winston artık kim olduğunu bile bilmeyene kadar.

BELONGS TO KAOS TEAM

Gerçek

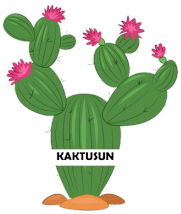

Gerçek nadiren saftır ve hiçbir zaman basit değildir.

–Oscar Wilde

BELONGS TO KAOUS TEAM

Bölüm Yirmi Dört

Nisan 2010

"Bir araba geliyor," diye seslendi Bennie, hızlı adımlarla salona girerken. "Ve şerifin arabasının bozuk egzozu gibi takırdamıyor."

Abby, kucağında açık duran aile albümünden başını kaldırdı. Annesinin sessizce kullandığı ifadeyle Sam Olabilecek Adam'la geçmişinden resimler paylaşıyordu, fakat Abby onu babası olabilecek adam olarak düşünüyordu. Resimleri tek tek işaret ederken, onun kaçırdığı her doğum günü partisinden, dans resitalinden ve okul programından detaylar anlatıyordu. Belki de adam sadece kibarlık ediyordu ama ilgisizse bile, bunu kesinlikle belli etmiyordu.

"Şerif olmadığından emin misin?" diye sordu Gretchen, haftalık gazetenin bulmacasını çözüyor gibi yaptığı koltuktan kalkarken; oysa yaptığı şey büyük ölçüde odanın karşısından Abby'yi ve Sam Olabilecek Adam'ı izlemekti.

"Hayır, küçük bir araba," dedi Bennie, "frenleri çok gıcırdıyor. Bana geçen Noel'de Abby'yi getirirken Nathan'ın

kullandığı arabayı hatırlattı..."

Abby aniden albümü kapatıp ayağa fırladı.

Nate mi geldi yoksa? Olamaz!

Pencereye koştu ve odanın içinden cama yansıyan ışığa rağmen dışarıdaki karanlığı görmeye çalıştı.

"Abby, Nathan'ın geleceğinden haberin var mıydı?" diye sordu annesi.

Ama Abby sadece omuz silkerek cevap verdi. Eğer çiftliğe gelme tehdidini yerine getiriyorsa, bu herkes kadar Abby için de bir sürprizdi.

Işığı olabildiğince dışarıda bırakmak için ellerini gözlerine siper ettiğinde, evin önüne yanaşarak verandanın önünde dururken frenleri gıcırdayan eski bir Honda Civic gördü.

"Ah, Tanrım, bu o," dedi, sonunda inanmak zorunda kalarak. "Blöf yapmıyormuş."

"Neyle ilgili blöf?" diye sordu Gretchen.

"Sanırım çocuk nihayet kararını vermiş," dedi Trudy, örgü şişlerinin tıkırtısı arasında.

"Ve artık zamanı gelmişti," diye araya girdi Bennie.

Elinden geldiğince soğukkanlı görünmeye çalışmasına rağmen, Abby bunu yapamıyordu. Duygularını gizlemekte asla başarılı olamamıştı. Ön kapıya koşarken buruşuk eteğini düzeltti ve daha Nate basamakların hepsini tırmanamadan Abby kapıyı ardına kadar açtı.

"Buradasın!" diye haykırdı Abby, onu bir haftadır görmemiş olmasına ve daha beş saat önce telefonda birbirleri-

ne bağırmalarına rağmen onu karşısında gördüğü için afallayarak. Paspasın üzerine doğru bir adım atarak dışarı çıktı.

"Sana geleceğimi söylemiştim, değil mi?" diye homurdandı Nate ama yüzünde, yaptığı şeye kendisi de inanamıyormuş gibi bir memnuniyet ifadesi vardı. "O kadar hızlı sürdüm ki bu hurda yığınının otobanda dağılıp kalmamasına şaşırdım."

"Gerçekten de geldin." Abby'nin kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Seni görmem gerekiyordu." Huzursuzca içeri baktı, ellerini ceplerine soktu. "Konuşabileceğimiz bir yere gidelim mi?"

"İçeri gelsene."

"Aslında burası iyi." Hafifçe öksürüp içeri seslendi: "Merhaba Bayan Brink, iyi akşamlar, hanımlar!"

"Hoş geldin, Nathan."

"Merhaba oğlum, nasılsın?"

Annesiyle teyzeleri de kapıya çıkmıştı. Herkesin gözü Nate'deydi. Abby kaş göz ederek, "Biz biraz yalnız kalmak istiyoruz," dedi.

"Ama hayatım, dışarısı çok serin, hem sen..." diyecek oldu Gretchen.

"Hava çok güzel," diye sözünü kesti Abby. "Birazdan geliriz, tamam mı?"

"Peki." Annesi, teyzelerini de alıp içeri girdi.

Abby kapıyı kapattı.

Nate çok huzursuz görünüyordu. Ayağını yere sürtüp duruyordu. Gözlerine keder çökmüş, sakalları uzamıştı.

"Gel, salıncağa oturalım."

Nate sesini çıkarmadan gidip yanına oturdu. Abby zincire yapışarak salıncağı durdurdu, gelecek sorulara hazırladı kendini. Ama Nate onu sorgulamak niyetinde değildi.

"Gelirken arabada çok düşündüm," dedi onun elini tutarak. "Aslında iki haftadır Myron'un evinde düşünüp duruyorum. O benim kardeşim, ama Tanrım, evi o kadar pis ki. Kanepenin minderleri arasında ne bulduğumu bilmek bile istemezsin."

"Muhtemelen istemem." Abby lafın nereye varacağını merak ediyordu.

"Bana ültimatom vermene çok kırılmıştım. Hiçbir erkek böyle aceleye getirilmek istemez."

"Altı yıl, pek de acele sayılmaz," diye mırıldandı Abby. Bu konuyu belki yüz defa konuşmuşlardı. Yüz defa daha konuşamayacak kadar yorulmuştu Abby.

"Biliyorum, biliyorum," diyerek Nate derin bir nefes aldı. "Ama birbirimizden uzaklaştıkça, korktuğum konusunda haklı olduğunu giderek daha iyi anladım. Kendime sürekli evliliğin sadece bir kâğıt parçası olduğunu, fark etmediğini, seni sevmemin yeterli olduğunu söyleyip duruyordum." Nate duraksadı ve yavaşça nefesini verdi. "Ama neler hissettiğini artık anlıyorum. Evlenmek bir sözü yerine getirmek gibi. Hiçbir şüphemin olmadığını, benim için

tek kişinin sen olduğunu kanıtlamak gibi. Ve öylesin, Abs," dedi, bütün vücuduyla Abby'ye dönerken salıncağı sarsarak. "Başka kimseyi istemiyorum. Aramak bile istemiyorum. Sensiz kendimi çok kötü hissediyorum ve birlikte yapabileceğimiz bu kadar çok şey varken ayrı kalmamızdan yoruldum." Abby'nin ellerine uzanıp tutarken, kendi elleri ılıktı. "Yani, bir bebeğimiz olacak, değil mi?"

Abby ağlamamak için aniden dudağını ısırdı.

"Hey, burada oluşumun sadece bundan dolayı olduğunu bir an bile düşünme," dedi Nate, yanlış bir şey söylemiş gibi endişeli bir sesle. "Bu bizimle ilgili; seninle ve benimle. Ve hamile ol ya da olma, sıradaki adımı atmamızla ilgili."

Abby başını kaldırdı. "Bundan emin misin?"

"Evet, eminim," dedi Nate. Abby, bunları inanarak söylediğinin farkındaydı.

"Güzel, çünkü bizim..." dedi ve Nate'in elini tutarak karnının üzerine koydu. "Bir bebeğimiz olacak. Henüz pek hissedemezsin ama kızımız orada."

"Ulu Tanrım," diye ağzından kaçırdı Nathan, çocuksu yüzü verandanın ışığında sararırken. "Hiç şüphe yok mu?"

"Üç gebelik testi ve bir kan testi yalan söylemez."

"Anne olacaksın!" dedi Nathan ve Abby'nin karnına bakarak bu gerçeği hazmederken başını iki yana salladı.

Abby konuşurken gözyaşlarını zor tuttuğunu hissetti. "Buraya ilk geldiğimde ne istediğimden veya bunu sensiz yapıp yapamayacağımdan emin değildim. Ama buradaki

bir şey, bu bebeği ne kadar çok istediğimi anlamamı sağladı. Onun hayatımda olmasına ihtiyacım var. İşler planladığımız gibi gitmiyor ama her şeyin bir nedeni var. Belki de birlikteyken ne kadar iyi olduğumuzu anlamak için biraz ayrı kalmamız gerekiyordu," dedi, yanaklarını silerek. "Bir aile olmamızı istiyorum. Kızımızın babasını tanıyarak büyümesi gerek..."

"Kızımız," diye araya girdi Nathan, bir kaşını kaldırarak. "Kız deyip duruyorsun."

"Öyle mi? Neden bilmiyorum." Abby gördüğü rüyayı anlatmadı. "İçime doğuyor herhalde."

"Umarım kız olur, sana benzer. Duyarlı, güçlü ve sanatkâr ruhlu."

"Ah, Nate." Abby altüst olmuştu.

"Seni seviyorum, Abs." Nate eğilip onu hafifçe öptü. "Daima seninle olmak istiyorum."

Uzun bir süre birbirlerine sarılarak ve hafifçe sallanarak öyle oturdular. Abby, Nate'i geri almanın ikinci kez yıldırıma tutulmak gibi olduğunu düşünüyordu. Abby ona geri dönüş yolunu bulması için bir şans vermişti ve o da, tıpkı Sam Olabilecek Adam'ın annesini bulduğu gibi Abby'yi bulmuştu.

Bölüm Yirmi Beş

Ertesi sabah ceviz koruluğunun üzerinde yoğun bir sis yoktu. Sadece masmavi gökyüzü ve teninizde hissedebileceğiniz kadar serin ve taze bir hava vardı; ekşi bir sarı limon veya soğuk bir elma dilimi gibi.

Gretchen, Sam Olabilecek Adam'ın yıldırımla yarılan ceviz ağacının yanında buluşmak istediğini belirttiği bir mesajı kendisine neden bıraktığını bilmiyordu ama kendisi için sorun yoktu. Ayrıca, Abby ve Nate, gecenin büyük bölümünü konuşarak geçirdikleri için hâlâ uyuyorlardı. Odası hemen bitişikte olan Bennie öyle söylemişti ama onları kendi başlarına bırakmak için erkenden kulaklarına tıkaç taktığını da eklemişti. Trudy ve Bennie de tamirci Walter Gibbons'u aramakla meşgullerdi. İki kadın da ön verandada oturmuş, onun gelişini bekliyorlardı. "Eh, bahçenin temizlenmesine yardım etmemiz gerek, değil mi?" demişti Trudy, burnunu çekerek.

Gretchen bahçe terliklerini giyip çıkmadan önce arka cebine baktı, çıkardığı şeyi koyup koymadığını kontrol etti. Cevizlerle kaplı çimenliğe doğru gitti. Ahırın oraya geldi-

ğinde koruluğun cam gibi parladığını fark etti. Dallar göğe uzanıyordu.

Yirmi adım kadar gitmişti ki Abby'nin çok yanıldığını gördü. Dallarda tomurcuklar yoktu. Tomurcuklar çoktan çiçek açmıştı. Çok tuhaf çiçeklerdi bunlar. Bunları ilk gördüğünde daha çocuktu, Sam'in çiçekleri Frankenstein'ın parmaklarına benzettiğini hatırladı. Minik çiçekler dalları kaplamış, bütün koruluğu canlı renklere boyamıştı.

Gretchen durup manzarayı seyretti.

"Nasıl yaptın?" diye fısıldadı. Bunun gökten düşen adamın, Sam Olabilecek Adam'ın eseri olduğunu biliyordu. Bunu kanıtlayamazdı, ama fırtınadan da onun sorumlu olduğuna inanıyordu. Nereye gittiği, neler yaptığı önemli değildi. Gretchen'ın önemsediği tek şey, artık geri dönmüş olmasıydı.

"Hey, buradan!" diye seslendiğini duydu, onu henüz görememesine rağmen.

Adımlarını hızlandırırken, nabzının da damarlarını zonklattığını hissetti. Sonra, aniden, koruluğun tam ortasında, yıldırımla ikiye bölünen boğum boğum yaşlı ceviz ağacının önünde, onu karşısında buldu.

"Sabah uyanınca bir şey hatırladım." Adamın yüzü kızarmıştı, gözleri parlıyordu. "Önce rüya sandım, ama çok netti her şey. Gerçek olduğunu fark ettim." Arkasındaki ağacı gösterdi. "Buradaydım. Elimde bir çakı vardı. Ağacın kabuğuna harfler kazıyordum."

"Ne harfleri?"

"Gel." Adam elini uzattı ve Gretchen parmaklarını onunkilere kenetleyerek kendisini ağacın diğer tarafına sürüklemesine izin verdi.

"İşte," dedi adam, sesinde Gretchen'ı ürperten bir heyecanla. "Görüyor musun? Soyulan şu kabuğa dikkatle bak; hâlâ orada, tıpkı benim kadar gerçek."

Adam onu ağacın yanına götürdü, kabuklarını ayırıp çakıyla kazınmış kalp şeklini gösterdi. İçinde iki harf yazılıydı: S+G

Sam ve Gretchen.

Dönüp baktığında, adamın gülümsediğini gördü; hem de ne gülümseme! Bu kez ince bir çizgi gibi değildi. Ağzının kenarları sıcak bir tavırla yukarı kıvrılmıştı ve yanakları bir çocuğunkiler gibi kızarmıştı. Alnındaki kırışıklıklar neredeyse silinmişti ve Gretchen bir an için Sam'i bulduğu haliyle değil, yıllar önceki haliyle gördü.

"Sen gerçekten Sam'sin," dedi ve Sam güldü.

"İstediğin bu değil miydi?"

"Ömrüm boyunca hem de." Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Arka cebine uzandı. "Sıra bende."

"Bak sen!"

"Sana bir şey getirdim." Önceki sabah Sam'in Abby'yle birlikte korulukta yürürken bulduğu turkuaz kolyeyi ona verdi. "Dün sana söylemediğim şey, bunun Hank Littlefoot'a ve ondan önce de büyükbabasına ait olduğuydu. Bir za-

manlar senindi de. Yıllar önce onu Afrika'ya götürmüştün. Buraya geri dönmesinin tek yolu, senin getirmiş olmandı."

Adam yaralı avucundaki kolyeye baktı. Gretchen onun bu kolyeye artık daha farklı bir gözle baktığını biliyordu. Artık sadece basit bir takı değil, onu tanımlayan, anlamı olan bir şeydi.

Adam başını kaldırıp baktı. "Takmama yardım eder misin?"

"Memnuniyetle."

Gretchen kolyeyi onun boynuna taktı. "Gelecek bize neler getirir ya da neleri hatırlarsın, bilemem, ama neye inandığımı söyleyeyim. Seni uzaklaştıran şey sonsuza kadar sürmeyecek. Ait olduğun yer burası. Burası senin evin, Sam. Ne olursa olsun, hep evin olarak kalacak."

"Evim." Sam etrafına bakındı. Çiçek açmış ceviz ağaçlarına, mavi göğe, parlak güneşe baktı. "İdare ederim herhalde."

Gretchen gülümsedi.

Kol kola eve döndüler. İçeri girer girmez, telefon çaldı.

Gretchen açmak istemedi, ama Sam ısrar etti: "Önemli bir şey olabilir."

Ama karşı taraftaki kişinin "Ben Frank Tilby... sakın kapama!" dediğini duyduğu anda hatta kalabilmek için Gretchen bütün gücüyle kendini zorladı. Sonra şerif o kadar hızlı konuşmaya başladı ki Gretchen'ın dinlemekten başka çaresi yoktu. "'74 model Cutlass'in kaza yaptığı yerde Fork

Deresi'nde bir adamın kalıntılarını bulduk," dedi. "Cüzdanındaki kimliğe bakılırsa adı Henry Stewart Little'mış." Şerif gürültülü bir şekilde nefesini üfledi. "Haklıymışsın," diye mırıldandı, "ben yanılmışım."

"Elbette yanıldın, Şerif," dedi Gretchen, Sam'e bakarak. "Bunu başından beri biliyordum."

Sonsöz

Abigail'in Nate'in eski Honda'sıyla araba yolundan uzaklaşmasını izlerken Gretchen el sallıyor ve Abby'nin Sam'in babası olduğunu düşünerek gitmesine izin vermekle doğru olanı yaptığını umuyordu. Abby, Sam Winston'ı daha tanımadan sevmişti ve Gretchen, Sam'in de Abby'yi sevdiğine inanıyordu.

Yine de her şeyi mahvedebilecek bir şey yapmak üzereydi.

"Senden faydalandım." Bütün kalbiyle âşık olduğu adamın yanına oturdu. Avuçları terliyordu. "Herkesi aldattım. Abby'nin babası olduğunu söyledim. Sen burada değildin, karşı çıkamazdın."

"Neden karşı çıkayım ki? Abby muhteşem bir kız. Onun gibi bir kızı olduğu için herkes gurur duyar."

"Ama..."

"Gretchen, tamam. Daha anlamadın mı? Bazı şeyler hatırlanmaya değer, bazı şeyler de unutulmalıdır. Sonuçta istediğimize kavuşmadık mı? Bırak geçmiş, geçmişte kalsın."

Kolunu Gretchen'ın omzuna attı ve Gretchen bundan

ne çıkaracağını bilemeyerek dudaklarını büzdü. Annika'ya biraz daha benzese, bunca zamandan sonra bile dünyaya gerçeği söylemekten onu hiçbir şey alıkoyamazdı. Ama Gretchen, koşulsuzca nazik olmak yerine gözünü kırpmadan dürüst olmayı daima tercih ettiği için sevdiği herkesi kendinden uzaklaştıran annesi gibi değildi.

Ayrıca, Abby'nin bulacağı şey ne olabilirdi ki? Ona babalık eden adam uzun zaman önce gitmiş, Walnut Ridge'de bir geceden fazla bile kalmamıştı. Ve Abby onu bir yerde görecek olsa, aynı dudaklara veya gözlere sahip olup olmadığını fark etmeyecekti bile. Abby, Sam'in kalbine sahipti.

Ve işte önemli olan da *buydu*.

